© 2008 hy Editura POLIROM

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4, P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX l-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României: DANILOV, NICHITA
Locomotiva Noimann / Nichita Danilov - Iaşi: Polirom, 2008

ISBN (voi. I+II) 973-68l-73l-8 ISBN (voi. II) 978-973-46-0924-6

821.135.l-31
Printed in ROMANIA

————fiictkm-J2td————

Nichita DANILOV

Locomotiva Noimann

roman din ciclul ***Tălpi***

POLIROM 2008

Există probleme metafizice, probleme ale existenţei umane, pe care filozofia nu a ştiut nicicând să le cuprindă în toată concreteţea lor; acest lucru îl poate face doar romanul...

Milan Kundera

Cristinei, cu drag

Uvertură

Locomotiva fluieră scurt şi trenul se puse în mişcare. Călătorii îşi scoaseră capul pe geam şi fluturau din mâini spre peronul care rămânea tot mai în urmă. Rudele, prietenii, cunoştinţele sau ce mai erau alergau, la rându-le, agitându-şi mâinile în semn de rămas-bun, făcându-se din ce în ce mai mici, din ce în ce mai îndepărtaţi, din ce în ce mai străini faţă de toţi cei ce plecau, dar şi faţă de ei înşişi: mici ghemotoace de scrum acoperite de păr mai scurt sau mai lung, de pălării, băscuţe, şepci, evaporându-se după primul cot al trenului şi făcând, la fiecare zdrăngănit de roţi, în ochii nostalgic deschişi ai călătorilor, loc unui alt peisaj care urma să se deruleze mai întâi în faţă, apoi în urmă şi iar în urmă, pierind în depărtări. îmbrăcat în costumul lui alb, doctorul Noimann stătea cu fruntea lipită de geam, privind la toată această lume agitată ce se închega şi se destrăma în spatele său, asemenea unei pânze uriaşe de păianjen în care erau prinse din loc în loc nu insecte, ci genţi, fuste, costume, gulere, mustăţi, umeri, cefe, eşarfe, rochii, ciorapi frumos mulaţi pe picior, gene întoarse, sprâncene încondeiate şi valize, alături de clădiri şi traverse pline de mizerii, pe care locomotiva, trăgând în spatele ei un şir nesfârşit de vagoane, se îndrepta, clătinându-se, într-o direcţie necunoscută. în mintea sa, el asemui locomotiva cu un uriaş păianjen, pe cât de crud, pe atât de calculat, care după ce prinsese în plasa întinsă o groază de insecte injectându-le venin sub crustă, le golise sugându-le viscerele şi le înşirase pe o aţă, făcând din fiecare victimă o capcană în care intrau acum, iată, de-a valma, pasageri tineri şi bătrâni, fără să se întrebe prea mult încotro şi mai ales în ce scop s-au suit în acest tren şi ce-i aşteaptă la destinaţia finală... Noimann asemui şirul de vagoane cu o omidă pe care locomotiva o trăgea în ascunzişul său pentru a o devora în tihnă... „Destinaţie finală", murmură stomatologul. Sintagma îi suna în urechi destul de lugubru. în fond, încotro se îndrepta el? Iniţial, Noimann avusese de gând să ia trenul de Bucureşti, dar, aflându-se într-o stare agitată, fără să stea prea mult pe gânduri, urcă în primul tren ce staţiona în gara mare şi se lăsă dus în voia sorţii. De fapt, nici el nu ştia prea bine cum ajunsese în gară. Căutând-o prin casă pe Mathilda, se trezi umblând haihui pe Karl Marx (capul îi vuia ca o morişcă, urechile îi zvâcneau, mâinile aveau un tremur îngrozitor, iar cerul gurii îi era amar şi aspru ca o iască); de aici, trecând prin Piaţa Sfântul Spiridon, ieşi pe Independenţei, după care se trezi mergând pe Lăpuşneanu. Ţinea minte că, la un moment dat, totul începu să se învârtă în jurul lui, pământul îi fugi de sub picioare şi el se prăbuşi în hău, mai bine zis, se sprijini de zidul igrasios al fostului cinematograf „Tineretului", iar când îşi reveni în simţiri, era pe peron. Ieşise din casă dis-de-dimineaţă, când pe stradă nu era nici ţipenie de om; acum era trecut de mult de amiază şi gara gemea de oameni. în ciuda agitaţiei, Noimann îşi păstrase o oarecare eleganţă, mersul său era distinct, ca de obicei, şi ţinuta îngrijită. Doar ochii aveau o lucire neobişnuită, iar părul îi era năclăit de o sudoare rece, ce i se scurgea în şuviţe mărunte pe tâmple şi pe frunte...

Toată noaptea, stomatologul Paul se zvârcolise în aşternut, căzut pradă unor halucinaţii şi închipuiri care de care mai ciudate. Mai întâi, în camera lui Noimann pătrunse cu paşi furişaţi o femeie înaltă, înveşmântată într-o cămaşă albă de noapte; privind în dreapta şi în stânga, femeia se aplecă şi-l sărută pe frunte, după care îşi duse teatral mâna la inimă şi se prăvăli moale pe podea. Noimann surâse în sinea sa. De-a lungul anilor, se obişnuise atât de mult cu tot felul de trucuri la care apelau reprezentantele sexului frumos pentru a ieşi într-un fel sau altul în evidenţă, încât un ieşin în plus sau unul în minus îl lăsau rece. „Doriţi cumva o pernă?" se adresă el femeii care zăcea nemişcată la picioarele patului, dar, cum era de aşteptat, nu primi nici un răspuns. „Eu zic", continuă el, „că nu ar fi rău să vă puneţi asta sub cap, ca să nu vă treziţi mâine cu gâtul înţepenit şi să fiţi nevoită să apelaţi la frecţii..." Şi, bâjbâind cu mâinile prin aşternut, doctorul dădu peste o pernuţă, pe care o aruncă lângă pat. De jos nu se auzi nici un sunet. Noimann rostise pe un ton destul de insinuant cuvântul ***frecţii***, conferindu-i un dublu înţeles. Tăcerea continuă să domnească în încăpere. Neprimind nici un răspuns, Noimann îşi derulă, sub presiunea transei, firul gândurilor: „Asta v-o spune un om cu o oareşicare experienţă", murmură doctorul. Noimann nu exagera : de atâtea ori, fiind într-o stare critică, alunecase din pat, încât ştia pe propria sa piele ce păţeşte un om care stă mai mult timp întins pe podea fără nimic sub căpătâi. A doua zi, desigur, va avea junghiuri cumplite la grumaz. De jos se auzi un horcăit. Noimann nu se alarmă nici de data asta. De fapt, intuise că femeia nu se va lăsa bătută cu una, cu două şi va căuta tot felul de tertipuri pentru a-i atrage atenţia. „Horcăiţi, vă rog, un pic mai tare", spuse Noimann, „măcar să acoperiţi flaşneta scrâşniturilor de dinţi cu care mă pricopseşte noaptea nevastă-mea, Lilith..." De jos se auzi un chicotit sec, urmat de o tuse convulsivă, şi imediat Noimann îşi dădu seama că intră într-un joc alunecos, din care nu va ieşi cu bine. Anumite intimităţi din alcov nu trebuiau să răzbată în afară. Ca şi cum ar fi ghicit că bărbatul aflat în pat avea mustrări de conştiinţă, femeia chicoti subţire, acompaniindu-şi râsul cu un clănţănit de dinţi. „Iată unde te poate duce indiscreţia", îşi spuse medicul, ştergându-şi cu palma umedă transpiraţia de pe tâmple. De jos, râsul se transformă într-un scrâşnet ce imita scârţâitul cretei pe tabla de sticlă. Noimann îşi încleştă dinţii. Timpanele sale aveau oroare de acest sunet. Intre timp, scârţâitul de cretă se transformă într-un hârşâit de ferestrău. Era ca şi cum cineva ar fi încercat să taie o buturugă putredă cu o beschie subţire, extrem de elastică, ce vibra scoţând sunete stridente la fiecare mişcare. Fără voia lui, Noimann se apucă de falcă. Dinţii i se strepeziră. Gura îi deveni uscată ca o iască. Şi pe măsură ce senzaţia de uscăciune creştea, medicul avea impresia că dinţii devin tot mai fragili, iar gingiile tot mai putrede. „Zgomotul ăsta o să mă scoată din ţâţâni", gândi Noimann, transpirând din ce în ce mai abundent. De jos, scrâşnetul şi horcăitul se amplificau. Acum, dinţii ferăstrăului dădură peste un material dur ca stânca, astfel că beschia se metamorfoză în polizor. „Dinţii Mathildei n-au scos niciodată astfel de sunete", conchise Noimann, răsucindu-se de pe partea dreaptă pe partea stângă, cu mâna la falcă, simţind că nervii săi, întinşi ca nişte arcuri, încep să se rupă unul câte unul. îi venea să ţipe, să urle de durere şi neputinţă, era în stare să facă orice, numai să pună capăt acestui coşmar ce-i sfredelea timpanele. De jos se auzi un râset. Urmat de aceeaşi tuse convulsivă. „E ea şi parcă totuşi nu e ea", murmură în gând stomatologul. E drept că uneori Lilith tuşea, dar niciodată n-o auzise horcăind în halul ăsta... „Care ea?" îşi spuse şi deodată îl apucară fiorii. Medicul clănţăni din dinţi, începând să trepideze din tot corpul. Deci venise clipa. Lilith a lui se transformase în moarte... Noimann nu-şi dădu nici el seama de gândurile care-i treceau prin minte. Orice metamorfoză i se părea, în această stare, posibilă. Setea sa acută părea să aibă o influenţă nefastă asupra lucrurilor şi fiinţelor cu care intra, într-un fel sau altul, chiar şi

prin intermediul gândurilor sau al imaginilor, în contact. De jos nu se mai auzea nici un sunet. „Poate că s-a dus. Poate s-a evaporat." Noimann deschise ochii şi privi în întuneric. Deasupra sa unduia o cămaşă albă de noapte, apropiindu-se şi îndepărtându-se de trupul lui ca o meduză. Nu-i simţea atingerea, dar o adiere rece îi învăluia faţa năduşită, mirosind puternic a alcool. „Te pomeneşti", gândi medicul, „că stafiile au o anumită sensibilitate faţă de licorile lui Bachus..." Plutind deasupra sa, cămaşa de noapte chicoti, cu un glas schimbat, pe cât de îmbietor, pe atât de pervers... „Ehe", îşi spuse medicul, „se pare că avem de-a face cu o bucăţică bună..." Noimann o învălui cu răsuflarea sa. Cămaşa se balansă în aer, fâlfâindu-şi mânecile cu o mişcare graţioasă. Noimann se gândi la o strategie: ce-ar fi să atragă cămaşa cât mai aproape de pieptul lui, după care, cu o mişcare bruscă, s-o apuce cu ambele mâini de talie, astfel încât aceasta să nu mai aibă nici o posibilitate de a scăpa din strânsoarea sa. Parcă ghicindu-i gândurile, pânza unduitoare de deasupra lui îl mustră, făcându-i un semn dojenitor cu mâneca... Noimann râse. Jocul începea să aibă haz... îşi ţuguie buzele, articulând forma unui sărut în întuneric. Meduza albă îi răspunse cu un chicotit plin de promisiuni. Acum, mânecile unduiau deasupra sa într-un dans bizar şi voluptuos. Prinsă de fire nevăzute, cămaşa de noapte se apropia şi se îndepărta de pat, făcând volute din ce în ce mai graţioase. „Te pomeneşti", îşi zise Noimann, „că şi fiinţele care în loc de corp posedă aer sau mai ştiu eu ce sunt bântuite de dorinţa de a-şi perpetua specia..." „îhâm", îngână, unduindu-se, cămaşa de noapte afiată acum undeva în dreapta sa... „Ei, atunci", se înveseli Noimann, „să trecem la treabă..." Şi în timp ce rostea acestea, trupul lui, printr-un efort de voinţă, se arcui ţâşnind în aer, prin- zându-se de pânza ce începu să geamă jalnic şi să se dezumfle... „Te-am prins", reuşi să mai articuleze medicul, după care evenimentele se derulară cu o repeziciune uluitoare. Strângând în braţe cămaşa de noapte, Noimann simţea că interiorul ei e umplut cu un vid viu, alunecos, ce se „evapora" şi-i pătrundea în corp, prin pori, prin nări, prin ochi, învăluindu-i încetul cu încetul măruntaiele, încolţind înlăuntrul său o linişte nefirească, o împăcare cu soarta. Şi pe măsură ce această fiinţă „pătrundea" în el, cămaşa de noapte devenea în braţele lui din ce în ce mai moale. Zvârcolindu-se, Noimann continua să îngâne fără şir: „Prin urmare, posedăm instinct...". „îhâm, îhâm", murmura cu o voce din ce în ce mai mieroasă îngrămădirea de cârpe ce se răsucea sub el. Şi când medicul avu impresia că toată aventura sa luase sfârşit, un vuiet asurzitor se rostogoli prin încăpere, după care cămaşa de noapte, pe care o strivea cu abdomenul lui, se înălţă în aer, agă- ţându-se cu mânecile de becul din tavan. O flacără albăstruie brăzdă în lung şi-n lat plafonul, se auzi un tunet înfundat, urmat de un răpăit de paşi, şi apoi totul se cufundă în tăcere. Patul în care se afla Noimann începu să se învârtă cu o viteză ameţitoare, antrenând după el toate lucrurile din jur. Medicului i se făcu greaţă, stomacul se strânse ca un pumn şi dinăuntrul lui ţâşni un lichid galben-verzui, amar ca fierea, împroşcând pereţii. în încăpere se răspândi un miros neplăcut, care-l făcu pe medic să vomite din nou. La fiecare spasm al stomacului, stomatologul îşi revenea în simţiri. Răul dinăuntrul său se revărsă în afară. Da, acum, Noimann se simţea mai bine. Patul îşi încetini rotaţia, iar tavanul reveni şi el la locul lui. Noimann întinse mâna şi căută în dreapta sa o bucată de cearşaf curat cu care să-şi şteargă murdăria de pe faţă şi de pe abdomen. Dar, pretutindeni, degetele dădeau de o umezeală lipicioasă.

Tot bâjbâind, doctorul descoperi în dreapta lui, sub pernă, un locşor ce părea să nu fi fost afectat de borâtură. Degetele sale albe începură să scormonească febril, răvăşind salteaua, până ce dădură de ceva tare. Fără să deschidă ochii, Noimann îşi dădu seama că era vorba de o iconiţă cu Pruncul Iisus şi Maica Domnului, poleită în argint. Sub ea descoperi o alta, un pic mai mare, ce reprezenta aceeaşi scenă. Şi pe măsură ce degetele sale se înfundau în câlţi şi arcuri, stomatologul dădea peste icoane din ce în ce mai mari, pe care le scotea şi le aşeza pe noptieră. Stiva creştea odată cu groapa ce apărea în saltea. Noimann îşi înfundase braţul până la umăr şi scotea din groapă mereu un alt sul, care în contact cu aerul se pietrifica, acoperindu-se de o pojghiţă de aur. Chipul Născătoarei şi al pruncului Iisus străluceau în întuneric. Medicul rosti în gând o rugăciune şi un blestem, menite să alunge gândurile rele. Ţinea în dreptul ochilor icoana, aşteptând ca aceasta să se destrame, evaporându-se ca o fantasmă. Dar icoana nu se destramă, dimpotrivă, chipurile poleite cu aur fin începură să strălucească şi mai tare. Noimann o aşeză pe podea şi scormoni cu cealaltă mână în groapa ce se căsca sub el. De data aceasta, degetele sale dădură peste un obiect ale cărui dimensiuni se întindeau de la un capăt la altul al patului. Noimann tresări, deschizând larg ochii, şi atunci văzu că trupul său zăcea întins pe o icoană... Primul gând care-i trecu prin minte era legat de Bikinski: „Nu cumva", îşi spuse el, „pictorul a trecut în lipsa mea pe-aci şi şi-a făcut mendrele?!". Icoanele, ce se aflau stivuite în dreapta sa, păreau făcute de o altă mână. Apoi, de unde ar fi avut atâţia bani Bikinski ca să-şi împodobească „scândurelele" în aur şi argint? Icoanele aveau amprenta altor vremuri. Medicul se sculă în capul oaselor. Tâmplele îi vâjâiau, camera continua să se învârtească. însă ritmul „tangajului" era acum destul de lent. Noimann se gândea chiar să pună picioarele pe podea şi să încerce să se deplaseze până la masă, unde se aflau resturile unei cine încropite în grabă. Tot acolo era şi o sticlă de coniac Alexandrion, cu trei degete de lichid arămiu ce se balansa ispititor înăuntrul ei. Drumul era totuşi riscant. Medicul nu se simţea încă pe deplin restabilit. Căscă şi se întinse, pocnindu-şi încheieturile degetelor. înfăşurat pe jumătate în cearşaf, stătea în braţele Sfintei Născătoare, acoperind cu şezutul său nemernic chipul zugrăvit cu atâta gingăşie al Mântuitorului. Semnul se arăta a fi de rău augur. Ziua începea prost. Şi nu era marţi, ci miercuri. Sau poate că totuşi era încă marţi. Ziua nu se sfârşise, ci abia începea. Sau dacă se sfârşise, începutul ei era la fel de năclăit ca şi începutul zilei precedente. Acelaşi miros stătut stăruia în aer. Prin storurile trase se strecura o dâră de lumină care-i scrijelea ochii. Era ca şi cum cineva i-ar fi apropiat globii oculari de polizor, iar în contact cu piatra dură, de pe suprafaţa lor ar fi sărit scântei, înfigându-i-se direct în creier.

Orice contact cu lumea exterioară devenea extrem de dureros. Nici contactul cu lumea sa interioară nu se dovedea a fi prea plăcut. Chiar şi ciripitul vrăbiilor de dincolo de geam îi zgâria timpanele, care în locul oricărui sunet ar fi dorit să aibă parte de o linişte absolută. Urechile sale albe, moi, lipite de ţeastă amplificau orice zgomot, orice şoaptă. Limba îi era aspră. Gâtlejul parcă dat cu glaspapir. Faţa moale, boţită semăna cu o foaie de ziar pe care cineva ar fi vrut s-o arunce la coşul de gunoi, aflat sub chiuveta plină de farfurii murdare, dar s-ar fi răzgândit între timp şi a aruncat-o pe pat, în mâinile unui om aflat în agonie. Degetele lui Noimann strângeau cu nedumerire cocoloşul jilav, dând peste tot felul de riduri şi încreţituri, tot frământându-le şi netezindu-le pentru a le readuce la o înfăţişare cât de cât umană. Ridurile însă nu se lăsau cu una, cu două, ci, asemenea unor benzi elastice, reveneau la forma lor iniţială, indiferent de forţele de torsiune ce acţionau asupra lor. în interiorul ridurilor, dar şi în afara lor, se aflau peri neverosimil de groşi, care-i înţepau buricele degetelor. Simţurile îi erau dilatate. Universul se umflase. Faţa i se lăţise, crescând ca un aluat; întinzându-se, i se scurgea acum, iată, printre degete, picurând pe podea sub forma unor cocoloaşe mici, care, la rându-le, începeau să dospească, scoţând tot felul de sunete ciudate... Coco- loaşele creşteau văzând cu ochii şi pe fiecare dintre ele se vedea întipărit, ca pe-o efigie, „profilul de împărat roman" al medicului. Ajungeau la dimensiunea unei farfurii, a unui

platou, a unei mingi de fotbal, înălţându-se în aer, după care se spărgeau în bucăţi, picând cu zgomot pe parchet. O mulţime de chipuri umflate, cu trăsături schimonosite, se roteau în jurul capului lui Noimann, scoţând un vuiet înfundat, care-i punea la grea încercare timpanele. Nu era prea plăcut să-ţi vezi propria faţă multiplicată în zeci de exemplare, apropiindu-se şi îndepărtându-se ca un ecou de faţa ta reală, alcătuită din carne, sânge şi oase, pentru a dispărea în hău. Forţându-şi un pic închipuirea, Noimann strânse cocoloaşele de pe podea şi, frământându-le în palme, le aruncă în tavan. Bucăţile ricoşară din plafon, se izbiră de masă, de podea, pendulând în zigzag între pereţi, şi reveniră înapoi în mâinile lui Noimann, pe cât de îndemânatice, pe atât de neputincioase, care nu ştiau nici acum, la vârsta maturităţii, să distingă binele de rău şi adevărul de neadevăr...

II

Salonul adormiţilor sau aria lui Oliver

Venind vorba de adevăr, Noimann îşi aduse aminte cum Bikinski tot bătuse apa-n piuă de atâtea ori la telefon, dar şi la cârciumă, despre adevărul cel bun şi adevărul cel frumos, vorbindu-i şi despre adevărul ultim şi adevărul absolut ce ar sălăşlui în om. îi vorbise despre adevărul orb, despre adevărul şchiop şi adevărul surd, despre adevărul gras şi adevărul slab, despre adevărul bogat şi adevărul sărac ce hălăduieşte noaptea pe străzi. Despre adevărul luminos şi adevărul întunecat, despre adevărul tare şi adevărul moale. Despre adevărul mascul şi adevărul femelă, care umblă mereu cu fusta sumeţită, arătându-şi goliciunea oricărui trecător. Despre adevărul suprem şi adevărul ultim ce animă atât omul, cât şi subomul. Toate aceste adevăruri, după părerea lui Bikinski, le aducea vântul cel bun, care ziua umbla pe câmp cu capul răvăşit, iar odată cu lăsarea serii pătrundea pe nesimţite în oraş, tulburând în somn mintea fiecărui muritor. în zori, acelaşi vânt, ţit din aşternuturi mucede, mătura toate aceste adevăruri, cărându-le, ca pe nişte frunze moarte, afară din oraş. Disertând pe tema omului şi a subomului, pictorul găsise un aliat neaşteptat în masterandul Lawrence Oliver, care de câtva timp se oploşise pe la masa lor, ţinând prelegeri despre religie şi muncă în universul creat şi increat. Acum câtva timp, masterandul fusese angajat ca preparator la Informatică, dar, după o perioadă de probă de şase săptămâni, în urma unor intrigi şi meschinării, precum şi a ciudatelor sale idei cu privire la numerele pure şi impure, fusese disponibilizat şi acum servea drept obiect de studiu unor studenţi de la Psihologie, unde se înfiinţa la seminarii în fiecare joi seara, la ora 18.30. De obicei, Lawrence refuza să fie remunerat pentru prestaţia depusă, de aceea studenţii îi recompensau serviciile în natură, dăruindu-i care un măr, care o pară, o bucată de cârnat sau un covrig. Cum Lawrence nu putu, în ciuda tuturor încercărilor, să renunţe la fumatul pipei, practicanţii îi aduceau, punând bani mână de la mînă, câte o punguţă de tutun. Tot ei îi dădeau bonuri de masă şi haine groase pentru sezonul cald, când Lawrence, nu se ştie din ce pricină, suferea de frig. Iarna, masterandul o suporta relativ uşor, fiind obişnuit să meargă, chiar şi pe viscol, în pantaloni de pijama şi în tricou. Cu ochii aţintiţi în ochi şi bărbile revărsate peste halbe, cei doi tovarăşi de beţie ai lui Noimann, Oliver şi pictorul Bikinski, măsurau cantitatea de adevăruri supreme ce se afla în ei. Când adevărul unuia se înălţa cu o palmă deasupra adevărului celuilalt, schimbau locurile între ei, aşezându-se în aşa fel încât nodul lui Adam al primului să fie un pic mai jos decât al celui de-al doilea. Conversaţia, mişcând gâtlejurile, avea tendinţa să schimbe şi ponderea adevărurilor ultime pe care le deţineau cei doi. Ca să menţină lumea în echilibru, tovarăşii de beţie ai lui Noimann tăceau, privindu-se cu insistenţă ochi în ochi. Tăcerea însă le aducea uscăciune în gât, şi atunci Lawrence şi Bikinski erau nevoiţi să toarne-n ei votcă şi coniac. Alcoolul avea darul de a scoate la lumină adevărurile prime şi cele ultime, care se manifestau sub forma unor degete ridicate spre tavan sau chiar a unor pumni loviţi cu putere-n gol.

Uneori, din cauza tăriei, adevărurile ultime deveneau de nesuportat atât pentru unul, cât şi pentru celălalt, astfel că Lawrence şi Bikinski erau nevoiţi să le dilueze turnând tăria în halbele de bere abia aduse de la bar. Atunci, făcând impact între ele, adevărurile se umflau, acope- rindu-se de o spumă albă care urca până la buze şi mustăţi, iar de aici picura pe masă şi de pe masă pe jos, ameste- cându-se cu chiştoacele şi scrumul de ţigară căzut din belşug pe mozaic. Conversaţia le înfierbânta chipurile, iar tăcerea le răcorea...

Vântul cel bun, sosit de nicăieri, strecurându-se pe sub haine, le insufla şi idei dintre cele mai neaşteptate. Deşi uza de această sintagmă, adevărul ultim i se revelase lui Bikinski cu întârziere, după ce în prealabil Oliver îl descoperise într-o duminică după-amiază, în timp ce era la bucătărie şi privea pe geam. Adevărul îi apăruse travestit într-un câine negru, care stătea cu labele cocoţate pe balustrada blocului vecin şi lătra la trecători. Oliver se aşteptase ca trecătorii să reacţioneze în acelaşi mod, însă ei se plimbau liniştiţi pe bulevard, conversând paşnic, ca şi cum ar fi trăit într-o lume în care totul, inclusiv sufletul omenesc, ar fi trecut mult dincolo de stadiul perfecţiunii... Arar câte unul se oprea în loc, aţintindu-şi ochii în direcţia câinelui, pe care Oliver îl botezase Benedict Spinoza, din pricină că uneori acesta apărea în balcon cu un telescop. Ceea ce emitea Spinoza prin mârâituri erau concepte pure. Nimeni nu-şi bătea însă prea mult capul să descifreze acest mesaj codificat. Oliver îl decodifica reproducând în interiorul, dar şi în afara sa, cât mai fidel posibil, aceste sunete. Astfel, adevărurile corespondau încruci- şându-se în golul ce despărţea un bloc de celălalt. La drept vorbind, făcând această operaţiune, Lawrence era interesat să verifice dacă adevărul pe care-l stăpânea un patruped era aidoma cu cel pe care-l poseda un semen de-al său ce umbla ridicat în două labe. Adevărurile erau aproape identice. Doar că unul putea să mişte din urechi, iar celălalt avea posibilitatea să scoată mult fum pe nas. Aceasta era singura deosebire. De aceea, nu era de mirare că, la miezul nopţii, proptindu-şi labele de balustradă, cu ochii aţintiţi la cer, cei doi urlau la luna plină. Pornind de la această revelaţie şi mergând din treaptă în treaptă, Oliver descoperi şi calea sau, mai bine zis, scara ce duce spre adevărata mântuire. Scara se afla în el, rezemată de un zid prăbuşit în bezna de nepătruns. întunericul nu-l îndepărta însă de la misiunea care-i fusese încredinţată de însuşi Tatăl ce vieţuia în neantul de deasupra, ce se reflecta în bezna aşternută dedesubt. Acesta, coborând pe scară, îi poruncise să caute adevărul revărsat pe pământ din cer, pe care omul îl mătura odată cu gunoiul din casa sa şi-l ascundea sub preş. Când ridica, târându-se în patru labe, covorul de un colţ, Lawrence descoperea mici fulgere şi tunete amestecate cu firimituri şi mucuri de ţigară. în contact cu aerul proaspăt, tunetele şi fulgerele se transformau în lătrături. Lawrence le strângea pe făraş şi le arunca în stradă... Câinele Spinoza îl aproba mişcând uşor din coadă sa stufoasă şi mârâind la semenii lui Lawrence, care, în ignoranţa lor, continuau să flecărească aiurea, fără să înţeleagă nimic din ce se petrecea în jur...

Cu toate că preceptele lui Benedict erau la fel de limpezi ca apa de izvor, urechile ignoranţilor nu le deosebeau de urletele obişnuite pe care câinii, indiferent dacă au sânge nobil în vene sau sunt doar nişte corcituri, le scot atunci când stăpânii lor îi lasă singuri, închişi în casă. Preceptele lui Benedict aveau la bază o percepţie filozo- fico-materialistă asupra lumii. Raţiunea sa pornea însă nu de la văz, ci de la miros, pipăit şi, bineînţeles, auz. După concepţia vecinului lui Oliver, în univers nu exista decât o singură substanţă, infinită în esenţa ei, pe care el o numea Dumnezeu. Uneori, Dumnezeul lui Spinoza mirosea a carne prăjită cu mujdei de usturoi, şi atunci Spinoza saliva. Dumnezeu avea un număr infinit de însuşiri esenţiale, manifestându-se prin urlet şi sfârâituri. Urletul unea oamenii şi lucrurile între ele, făcându-le dependente unele de altele. Uneori, universul era străbătut de voci sau de paşi străini, care perturbau buna ordine ce fusese constituită de la începutul lumii. Ca să-şi apere conceptele, Spinoza îşi arăta din balcon colţii. Cu coatele sprijinite pe fereastră, făcând o grimasă îngrozitoare, Oliver mârâia şi el.

Lui Bikinski, adevărul ultim sau absolut îi apăruse în faţă în chip de adidas Nike învelit într-un ziar vechi, cu şireturile desfăcute şi limba ruptă, care rânjea aruncat într-un coş de gunoi, la cerşetori, iar calea mântuirii se confunda cu centura de asfalt ce curgea dinspre Iaşi spre Bucureşti, ieşind prin Păcurari şi trecând prin Podu Iloaiei şi Târgu Frumos, pe unde totuşi paşii săi călcau arareori. Unul dintre aceste două adevăruri, ce exprimau în aparenţă acelaşi lucru, fiind totuşi atât de diferite în esenţa lor, îl transforma pe pictor în piatră kilometrică, tocmai pentru a putea reface drumul îndărăt, ce duce de la universul viu la cel cu desăvârşire mort. Piatra kilometrică, pentru a putea călca mai uşor pe asfalt, primise drept dar de la adevărul ultim, pentru efortul depus în fiecare zi, o pereche de adidaşi Nike uzaţi de-atâta umblat pe-acelaşi drum... Ca să poată păşi mai uşor pe asfaltul spart, adidaşii îşi fixau casca pe urechi, ascultând acordurile chitarei lui Jimi Hendrix. Pe calea mântuirii, pictorul întâlnea suflete pierdute, ce-şi arătau fără sfială goliciunea, îndreptându-şi după fiecare act de penitenţă, săvârşit dedesubtul unui tir sau în tufişurile ce mărgineau şoseaua, ciorapii de nailon pe jartiere şi aşezându-se cu tot cu ţigara aprinsă şi poşeta în acelaşi loc. Când întâlnea astfel de făpturi pierdute, Bikinski îşi vâra capul între umeri, murmurând în sinea sa rugăciuni, ce aveau menirea să-l apere de ispite de orice fel. Ele se ţineau mult timp în urma lui, unduindu-şi coapsele şi sânii mari ca nişte clopote, clătinându-se ameţitor în bătaia vântului de seară. Pentru a scăpa de sâcâială, Bikinski se metamorfoza în piatră kilometrică, păşind cu paşi mari şi crucea ridicată deasupra capului pe mijlocul şoselei, surd la zgomotul claxoanelor şi la înjurăturile pe care şoferii i le aruncau din goana automobilelor. Adevărul ultim al unei astfel de fiinţe se ascundea fie în pudrieră, fie în cizma înaltă sau în pachetul de ţigări Pali Mall. Pentru orice eventualitate, Bikinski ocolea de la distanţă aceste obiecte, dar uneori se întâmpla ca, meditând la cele sfinte, şireturile lungi şi înnodate ale pictorului să se încurce printre tocurile cui.

Revelaţiile sale privind adevărul ultim din om, Lawrence le propovădui câtva timp la Schitu Duca, unde se deplasa în fiecare sâmbătă cu autobuzul, revenind luni în Iaşi. Călugării însă deveneau din ce în ce mai suspicioşi la fiecare descindere a sa, pentru ca în cele din urmă să-l afurisească, interzicându-i pentru totdeauna să mai calce pragul lăcaşului lor sfânt. Neînţelegerile porniră de la Epistolele lui Pavel, pe care Lawrence le interpreta în felul său, încercând să descopere adevărul în fiecare literă din text. Cum adevărul migra de la o'buche la alta, scoţându-şi capul său de vierme ba aici, ba colo, în paginile subţiate de atâta răsfoit, Oliver fu nevoit să le decupeze una câte una cu lama şi apoi, adunându-le grămadă în clopotniţă, să le dea foc. Făcând această operaţiune, masterandul era ferm convins că adevărul ultim ascuns în Epistolele lui Pavel îşi va arăta în flăcări adevărata sa faţă, iluminând tot schitul, însă adevărul ultim se ascunse înăuntrul focului, iar după ce vâlvătaia se stinse, se târî pe furiş, pitindu-se sub scrum. Zadarnic trase Oliver clopotele şi bătu toaca, adevărul ultim rămase neclintit, intrând în fiecare slovă veche, în fiecare literă, ca într-o măsea afectată de carii, unde îşi făcu sălaş, pregătindu-se să pătrundă până-n carnea şi măduva învăţăturii lui Iisus; în schimb, stareţul Pahomie şi enoriaşii ce se rugau la schit, simţind miros de lemn încins, năvăliră cu mic, cu mare în clopotniţă şi, smulgându-i lui Lawrence frânghiile din mâini, îl legară fedeleş şi-l duseră, într-o căruţă, la spital, unde maste- randul fu supus unui tratament destul de drastic - sedări cu neuroleptice şi injecţii cu hormoni... Aici, Oliver descoperi şi alte adevăruri, căutând să pătrundă în intimitatea lor. Stând ore în şir într-un picior, constată că adevărul cocostârc şi adevărul barză, deşi au ciocuri diferite şi se hrănesc cu şerpi şi broaşte şi clămpănesc la fel, constituie unul şi acelaşi adevăr, care poate îmbrăca, indiferent de anotimp sau oră, două forme: una masculină şi alta feminină. întinzându-se pe jos, masterandul descoperi şi adevărul baltă. Concentrându-se, Oliver vru să prindă cu privirea adevărul peşte, dar, spre uimirea lui, dădu peste un chiştoc, pe care în lipsă de altceva mai bun îl mestecă. Descoperi adevărul glastră şi adevărul vază. Un timp stătu pe masă, în chip de boboc de trandafir, apoi, urcându-se pe pervaz, preţ de câteva zile jucă rolul de muşcată. Stătu astfel acolo, frecându-şi mereu „frunzele" de gratii, până când într-o noapte veniră nişte oameni îmbrăcaţi în halate albe şi îl legară din nou de pat. Atunci, ca să-i inducă în eroare, Oliver se metamorfoză pe rând în pijama, în papuci de casă, în cearşaf şi pătură, sfârşind prin a se confunda cu oala de noapte ce se ascundea de el sub pat. Ajuns în această stare, masterandul medită mult la adevărul ultim, care mirosea acum destul de urât.

Stând ghemuit sub pat, Lawrence îşi dădu seama totuşi că adevărul, fie el prim sau ultim, are nevoie de aer şi lumină, şi atunci, înaintând încet în patru labe, ieşi de sub saltea şi se îndreptă spre fereastra ce da în grădină. Aici, după ce încercă din răsputeri să deschidă fereastra, descoperi că aceasta era zidită din cărămizi de plută, ce aveau darul de a estompa orice zgomot, şi că peisajul mirific străjuit de gratii, cu tot cu copaci şi păsări, putea fi rulat şi derulat ca o foaie de hârtie. Oliver se zbătu, se lovi cu capul de perete, dar nu simţi nici un fel de durere. Şi atunci, gândurile negre i se aşezară pe umeri şi pe creştet. Masterandul îşi întinse braţele în sus, căutând să ajungă cu degetele până-n tavan, unde se afla înşurubată, în loc de bec, o cioară. Oliver scoase mai întâi un cârâit, încercând să se ridice în aer. Picioarele îi prinseseră între timp rădăcini pe linoleum, ţintuindu-l de podea... Creştetul său acoperit cu pene de un galben-roşiatic tindea să se înalţe spre tavan, în timp ce tălpile, înfigându-se în linoleum, îşi împânziră miile de rădăcini în cimentul rece, străbătînd planşeul şi atârnând în camera vecină, unde se afla salonul rezervat fiinţelor de sex opus.

Oliver stătu înţepenit aşa de dimineaţa până seara şi de seara până-n dimineaţa următoare, meditând la lumea ce se afla deasupra şi la cea care se căsca dedesubtul său.

Sus, în salonul rezervat meditativilor, se afla de câtva timp şi un anume Braic sau omul-paie, care fusese cu chiu, cu vai smuls dintr-un stog de fân şi adus la spital pentru investigaţii. Braic, un

lungan de treizeci de ani, cu creştetul pleşuv şi ochi negri ca tăciunii, obişnuia să stea la masă şi să soarbă supa din farfurie nu folosindu-se de lingură, ci de un pai de plastic, pe care-l ţinea tot timpul la îndemână, inclusiv atunci când cineva, prefăcându-se că aprinde o ţigară, striga : foc. Oliver şi Braic se întâlniseră de câteva ori în timp ce se plimbau prin curte, foşnindu-şi paşii printre frunzele căzute pe alee. Braic ocolea chiş- toacele de la distanţă, temându-se deopotrivă de apă şi de foc. Faţa lui era pe jumătate arsă, iar mâinile acoperite de cicatrici. Omul-paie avea oroare de singurătate şi de oglinzi, care aveau proprietatea de a-l multiplica în mii şi mii de exemplare, transformându-l într-un stog de fân sau într-un acoperiş strâmb, alunecat peste o parte din sprânceana dreaptă. Braic îndrepta sprânceana, dar vântul o strâmba la loc, făcând-o să se prăvalească pe partea stângă... Stogul de fân era străjuit de o şapcă verde, trasă peste ureche, fapt care-i conferea omului de paie un aer destul de pişicher. Privindu-l, aveai impresia că stogul de fân postat în faţa ta îţi face mereu cu ochiul. Erai tentat, pe loc, să-i răspunzi în acelaşi mod. Imediat după metamorfoză, /din stogul numit Braic apărea o mână înarmată cu un chibrit sau o brichetă care aprindea un singur fir de pai, după care se evapora din piesaj... Stogul lua foc, arzând în vâlvătăi, însă imediat se ităa din întuneric o altă mână, uneori apăreau şi două sau chiar trei, care aruncau în grabă câte o găleată de apă rece în creştetul omului de paie Braic, transformat mai întâi într-un balot, apoi în stivă şi apoi în acoperiş, reuşind să stingă la timp focul ce tocmai ajungea la subsuori. Din pricina aceasta, omul-paie se alegea cu nenumărate cicatrici. Legat de toate aceste operaţiuni destul de complicate ce se petreceau de obicei după miezul nopţii, omul Braic avea temerile sale. Tre- zindu-se înconjurat de beznă, cu chibritul aprins în mână, se repezea la geam, încercând să deschidă oberlihtul, şi înţepenea acolo. Dincolo de geam îl privea un alt om de paie Braic, ţinând o torţă sau un felinar. Dacă omul Braic se apropia de geam, se apropia şi celălalt. Frica lui creştea, iar mâinile se transformau în cărbuni aprinşi. Văzând aceste imagini, omul Braic intra în panică. Şi atunci, spărgând sticla, încerca să pună mâna pe celălalt Braic, care, la lumina felinarului, îşi bătea joc de el. întrebându-l ce caută acolo, în salon, omul de paie Braic apărut de dincolo de geam răspundea că-l caută pe omul Braic de dincoace de geam. Dar pentru ce? Ca să-i dea foc răului ce se ascundea înăuntrul său. Având reflexe gata formate, omul de paie Braic, trecut prin ciur şi prin dârmon, nu stătea prea mult pe gânduri, ci acţiona în consecinţă. Când celălalt Braic era deja cuprins de vâlvătăi, omul-paie scotea de sub pat valiza de voiaj şi se ascundea cu totul în ea. Oglinjoara de recrut, camufiată înăuntru încă de pe vremea când făcuse armata la pompieri, îi multiplica ridurile, aducându-l într-o stare de exasperare profundă. Omul Braic transpira din răsputeri, încercând să se ascundă cât mai bine în valiză. Şi cu cât se agita mai mult, cu atât oamenii de paie Braic din jurul lui se înmulţeau, ajungând la dimensiunea unei căpiţe. Drept rezultat al înghesuielii, valiza se aprindea şi ea... Şi atunci ardeau în salon doi oameni Braic, unul ieşit din valiză, iar altul apărut pe geam... Fiind prevăzător din fire, omul de paie nu lăsa totuşi niciodată lucrurile la voia întâmplării, ci, intuind din timp evoluţia evenimentelor, lua toate măsurile de precauţie pentru ca urmările „escapadelor" sale nocturne să fie cât mai mici. De pildă, ştiind prea bine că după experienţa cu chibriturile se va alege cu arsuri, îşi pregătea cu minuţiozitatea caracteristică unor spirite acribioase trusa medicală, feşele, Jecolanul şi alte unguente recomandate de medici pentru atenuarea durererilor „postinflamatorii", inclusiv decupa de pe fese sau de pe pulpe porţiuni de epidermă necesare unui eventual transplant de piele, astfel că, în cursul inspecţiei de dimineaţă, profesorul şi asistenţii îl găseau deja pansat şi chiar conectat la tuburile de oxigen şi la reţeaua de transfuzii, menită să-i ţină organismul în stare de funcţionare. Profesorul Perjovski, care în timpul liber făcea tot felul de disecţii pe insecte, intra în salon cu o mină extrem de veselă, zicând: „Ei, acum, după ce ne-am făcut mendrele, trebuie să ne apucăm de treabă... Dar", continua profesorul pe acelaşi ton, alungând cu o mână o viespe ce-i bâzâia tocmai atuncea la ureche, „după cum observ, dumneavoastră, domnule Braic, deja ne-aţi luat-o înainte, scutindu-ne de o serie de operaţiuni de rutină pe care ar fi trebuit să le facem în cazul unui pacient obişnuit... După cum observ, aţi reuşit să vă pansaţi singur...". Omul de paie Braic dădea entuziast din cap. „Şi v-aţi uns tot fără ajutorul nostru rănile cu Jecolan, după ce în prealabil le-aţi dezinfectat cu apă oxigenată şi cu alcool iodat... Aşa-i?" Omul de paie Braic aproba din cap, cu un entuziasm molipsitor. „în cazul acesta, noi ce mai avem de făcut decât să vă strângem mâna şi să vă urăm însănătoşire grabnică!? Aşa-i?" „Aşa-i", răspundea Braic, cu o voce neaşteptat de vioaie, răsucindu-se neliniştit între bandaje... „E cumva cazul", mai întreba profesorul Perjovski, înălţându-se pe călcâie, „să avem nevoie de un transplant de piele? Simţiţi pe undeva vreo lipsă?" Omul de paie Braic scutura din cap că nu. Nu era cazul. în ceea ce-l privea, mai degrabă avea surplus de epidermă, nicidecum vreun gol, nici pe faţă, nici pe spate, nici în alte părţi mai mult sau mai puţin esenţiale... După acest sumar consult, profesorul părea mulţumit şi părăsea salonul, arborând un aer la fel de vesel la ieşire, ca şi la intrare. A doua zi, în semn de compasiune faţă de bolnav, venea bandajat şi el, pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Conectat la aparatele sale de transfuzii, pacientul Braic jubila: acum, o parte dintre rănile care supurau pe pielea lui, printr-un transfer de energie, aveau să umple bandajele profesorului şi ale asistenţilor ce se învârteau prin preajma sa. Şi într-adevăr, în zilele următoare, în timp ce omul Braic prindea puteri, mişcându-se din ce în ce mai dezinvolt sub mulţimea de cearşafuri, faţa profesorului sângera de răni. La sfârşitul perioadei de convalescenţă, în semn de solidaritate faţă de omul de paie Braic, păşind dimineaţa în salon, rând pe rând, asistenţii şi profesorul îşi dădeau foc la păr...

în sinea lui, masterandul Oliver îi purta lui Braic un adânc respect. în ciuda multiplelor neajunsuri şi a unor slăbiciuni de caracter, omul de paie ajunsese totuşi, prin sacrificiu de sine, renunţând la o parte din materie, care, la drept vorbind, nu-i era de nici un folos, să atingă starea de graţie şi să acceadă la adevărul ultim, aflat dincolo de flăcările iadului, în eterul pur.

Dedesubtul lui Oliver, în salonul rezervat sexului opus, se afla Olivia, femeia-salcie, care avea obiceiul să-şi reverse la miezul nopţii pletele pe geam. Masterandul se străduise să-i intre în graţii, vorbindu-i despre vreme, în timp ce paşii lor se întâlneau pe alee; la aceste avansuri, Olivia îi răspundea fie printr-un murmur enigmatic, fie chiar printr-o tăcere adâncă, pe care vântul cel bun stârnit de nicăieri o învăluia în fum, amestecând-o cu foşnetul nostalgic al frunzelor căzute din castani şi dulcele ciripit de păsărele ce năvălea pe geam... Căzut pradă unui sentiment de duioşie, într-o dimineaţă, reîntâlnind-o în faţa chioşcului de dulciuri, masterandul Oliver, apropiindu-se de ea tiptil-tiptil, îi mângâie cu degetele sale lungi pleoapele, care, în închipuirea lui, arătau ca nişte fluturi de mătase. Şi atunci Olivia, unduindu-şi părul galben peste umeri, îşi întoarse faţa spre el, făcându-l să sară doi paşi îndărăt. întreaga faţă a Oliviei era o scorbură din care ieşeau ciorchini-ciorchini întregi de melci... Oliver rămase încremenit. Melcii îşi mişcau uşor cornităle, înaintând spre faţa lui. Masterandul scoase un răcnet şi se întoarse ţipând ca din gură de şarpe în salon. Mult timp, Lawrence nu reuşi decât printr-un efort suprem de voinţă să scape de imaginea aceasta pe cât de sublimă, pe atât de oribilă, care parcă i se lipise de retină. închidea ochii şi vedea faţa Oliviei, reprezentată printr-o gaură scorţoasă, din care ieşeau melci. Oliver îşi vâra capul sub pătură, dar melcii nu-l lăsau în pace. întinzându-şi balele ca pe nişte fire de păianjen, coborau de pe faţa femeii imaginare, ce-şi desfăşura părul peste el, lunecând pe pat. Ieşind din cochilie, melcii se strecurau sub pătură şi i se urcau pe trup. Foşgăiau, târându-se pe piele

şi sub piele. Erau foarte greu de stăpânit. Senzaţia pe care o resimţea masterandul era extrem de neplăcută. Balele gelatinoase i se lipeau de scoarţa de pe picioare şi de pe mâini, uscându-se între degete şi degajând un miros de mâl dospit... O mulţime de limacşi îi mişunau, ca nişte limbi reci de şarpe, pe la subsuori, prin maiou şi prin chiloţi...

...Şi totuşi, faţa Oliviei i se părea destul de cunoscută. Unde o mai întâlnise oare? La mănăstire, în parc? Nu cumva însuşi Oliver, văzând-o căzută în genunchi în preajma catafalcului Sfintei Cuvioase Parascheva, îi strecurase pe sub haine, ca s-o sperie, în loc de-o frunză veştedă de toamnă, un melc? Şi iată că melcii se înmulţiseră, năpă- dindu-i încetul cu încetul trupul ca pe o buturugă, pentru a o umple de bale şi păcat. Din Olivia mai rămăseseră întregi doar mâinile şi părul. în rest, sub rochia sa largă, „mărşăluiau" foşgăind un regiment de melci... Acum, iată, răul făcut cu sau fără vrerea lui se întoarcea îndărăt. Asupra masterandului plana un pericol iminent. O clipă de neatenţie, şi melcii ascunşi în trupul ei, sictiriţi de acelaşi habitat, vor migra pe trupul lui... Oliver se cutremură de scârbă. Ar fi preferat să fie bântuit de furnici, de viermi sau de păianjeni, numai de melci nu. Nici omul-gât, nici femeia-elefant sau omul-paie, destul de indolenţi de felul lor, nu ar fi putut suporta, desigur, să vadă cum se târăsc pe corpul lor zeci, sute, mii de moluşte, lăsând în urmă o spumă lipicioasă... Ce era de făcut? Imaginându-şi-o pe Olivia, masterandul simţea cum i se pune un nod în gât. Drama ei era într-un fel şi a lui. De aceea Oliver, în forul său interior, se simţea culpabil şi demn de dispreţ. Dacă ar fi avut răbdare, lucrurile ar fi putut lua o altă întorsătură. Acum, Oliver se uita la propriile sale mâini şi le vedea mustind de bale. Cu ce se deosebeau palmele sale de un melc proaspăt ieşit din cochilie? Faptul că erau prevăzute cu degete, şi nu cu corniţe terminate la capăt c-o ventuză nu-l făcea mai puţin culpabil în ochii săi şi-n ochii lumii. Palmele sale erau extrem de scârbavnice. Noaptea, fără voia lui, se jucau de-a baba-oarba sub pătură, apoi, ieşind tiptil de acolo, scrijeleau pe pereţi tot felul de prostii. Ascuns sub pătură şi acoperit de bale lipicioase, la drept vorbind, însuşi trupul masterandului, dacă dădeai aşternutul la o parte, putea fi confundat, la lumina lunii, cu un melc. Iată unde ajunsese Oliver pornind de la o prostie! Asupra lui căzuse întreaga vină şi totuşi mai erau în jur şi alţi vinovaţi.

Idila lui Oliver sfârşi înainte de a începe; de atunci, masterandul avea oroare şi de sălcii plângătoare, şi de tot ce însemna sexul opus. Dar, dacă stăm să ne gândim mai bine, Lawrence nu era la primul său eşec sentimental. Când fusese ceva mai tânăr, vorbise cu Iisus, rugându-l să-i trimită în cale o fecioară curată, cu sâni mari şi coapse line, pe care Oliver s-o poată „giugiuli". Căci sosise şi anotimpul dragostei şi-al giugiulelii şi trupul lui, din tălpi şi până-n creştet, se umplu de flori. Iisus, care-i apăruse sub forma unui plop, cu trunchiul subţire ca un vârtej de fum coborât din înălţimi nebănuite, a clătinat din cap şi a zis: „Nu aceasta e menirea ta, Oliver. Tu nu creşti ca să te înmulţeşti, ai un alt scop. Nu-ţi voi trimite nici o femeie, nici curată, nici necurată. Descurcă-te cum poţi...".

O perioadă, Oliver s-a descurcat cum a putut. Apoi a apărut ispita. Mai întâi femeia-şarpe, apoi femeia-girafă, atrase de eflorescenţa lui sălbatică şi de zumzetul de albine, au început să-i dea târcoale. Oliver n-a zis nimic când a venit femeia-şarpe şi i s-a încolăcit, urcându-se, pe trup. Alunecând, solzii ei, destul de aspri la atingere, scoteau un clinchet plăcut, ispititor, care-l înfierbântă în aşa măsură, încât masterandul îşi pierdu pur şi simplu cunoştinţa, căzând într-o stare de prostraţie. între timp, vântul cel surd, bătând dinspre răsărit înspre apus, stârni un vifor în coroana lui, împrăştiindu-i pe străzi întreaga flotilă de pistiluri şi stamine pline de polen nu galben, ci fosforescent. Revenindu-şi în simţiri, masterandul văzu că femeia-şarpe stătea atârnată de gâtul lui, gata-gata să-l sufoce. Oliver îşi încleştă, la rându-i, cu toată forţa degetele de grumazul ei, reuşind astfel, în ultimul moment, să se salveze. Când se trezi de-a binelea, femeia zăcea moale, întinsă în aşternutul lui, astfel că Oliver se sperie şi o băgă sub pat. Curând însă, femeia îşi reveni şi, stropşindu-se la el, îl făcu cu ou şi cu oţeţ, aruncând cu tot ce se afla la îndemână în capul uimit al masterandului, astfel că, a doua zi, Oliver era acoperit de zgârieturi şi vânătăi. Noroc că, la timpul potrivit, când femeia dormea dusă între ramurile lui, Oliver îi scosese, vârându-i un prosop în gură, incisivii şi punga cu venin, altfel femeia-şarpe, în furia ei oarbă, l-ar fi muşcat de gât pentru ca mai apoi, căscându-şi gura şi lăţindu-şi mereu trupul, să-l ingurgiteze, devo- rându-l pe-ndelete înlăuntrul ei.

Mult timp după această întâmplare, Oliver fu cât se poate de prudent. Apăru însă femeia-girafă, cu picioare lungi cât o zi de post, şi Oliver fu pus din nou pe jar. Picioarele femeii începeau de la un etaj şi se terminau la altul. într-un alt salon, tronând la înălţime, se iţeau balcoanele acoperite de muşcate, spre care masterandul şi tovarăşii săi de suferinţă, uneori şi practicanţii, aruncau cocoloaşe de hârtie, luându-se la întrecere şi jucând între ei un fel de badminton. Dinlăuntrul sânilor izvora gâtul care, rotin- du-se ca o spirală, străpungea planşeul de beton, urcând încă două etaje. Capul femeii, răzbătând prin ultimul planşeu, se clătina mişcat de curent printre rufele şi norii prinşi în cârlige direct de parapet. Femeia îşi deschidea şi îşi închidea încet buzele, privind cu un ochi în sus şi cu celălalt în jos. Văzându-l pe Oliver stând meditativ în salonul lui pe taburet, ea îşi coborî unul dintre coarnele prevăzute cu ventuză şi-l apucă de ciotul ce i se învârtoşase, fără voie, în prohab... Oliver se cutremură de groază. încercă să ţipe, dar limba parcă i se lipise de cerul gurii. Dădu să fugă, însă picioarele îi înţepeniseră pe linoleum. Stătu aşa, cu chipul palid şi ochii căscaţi în gol, simţind cum din vene i se scurge toată vlaga. Şi asta n-a fost tot. Căci în urma femeii-girafă a venit femeia-capră, care, după ce l-a curăţat de frunze, şi-a desfăcut picioarele, chemând cu behăitul ei subţire şi lovituri de copite în duşumea pe femeia-beschie, ce stătea ascunsă într-un ungher, sprijinită de o mătură şi un topor, în aşteptarea deznodământului. Ceea ce-a urmat trece mult dincolo de marginile înţelegerii umane. Curăţat de crengi şi frunze, Oliver a fost întins pe spate şi raşchetat de asperităţi cu glaspapir. Femeia-beschie nu a ţinut cont nici de sentimentele lui, nici de starea sa de surescitare, care a atins apogeul atunci când trupul i-a fost jupuit de scoarţă, uns cu catran, servind, pentru o noapte, drept stâlp de telegraf. Atunci a intervenit iluminarea şi, prin intermediul firelor de păr, Oliver a putut capta în sfârşit gândurile morţilor ce pluteau în aerul plin de miasme din salon şi le-a transmis, prin alfabetul Morse, într-un alt salon, în care, din pricina neglijenţei personalului, a fost transferat a doua zi. Aici a dat peste bărbatul-lumânare şi femeia-colivă, peste omul-lingură şi omul-toacă şi, mai ales, peste uşa de biserică, ce stătea atârnată într-o balama, scârţâind îngrozitor. înhăitându-se, toţi aceşti terchea-ber- chea, ce puteau fi văzuţi de obicei la înmormântări, s-au apucat să-l ia peste picior pe Oliver, astfel că masterandul, care stătuse până atunci înţepenit la locul lui, a scos un urlet atât de groaznic, încât nemernicii s-au băgat, răcnind ca din gură de şarpe, sub pat. Fără să mai stea pe gânduri, masterandul şi-a luat pe umeri halatul galben, asortat peisajului autumnal, şi s-a întors în salonul său, proaspăt năpădit de orhidee, crini imperiali şi crizanteme albe ca zăpada.

Se apropie prudent de patul său acoperit de o pătură în carouri galbene şi negre şi dădu să se aşeze pe marginea lui; observându-l însă cu atenţie, sări ca ars. Sub pătură se mişca o formă. Dând uşurel aşternutul la o parte, masterandul o descoperi, înfăşurată în cearşaful său pătat de rugină, pe distinsa doamnă Bernic sau femeia-sicriu, cea care obişnuia, la miezul nopţii, să stea întinsă pe podea, în mijlocul salonului de dedesubt, rezervat sexului frumos, înconjurată de candele şi lumânări aprinse, invitând pacienţii să se întindă în interiorul ei capitonat cu atlaz fosforescent, pentru a avea parte de o experienţă unică şi irepetabilă: întâlnirea cu propria sa moarte. Modul său destul de straniu de a-şi face reclamă propriului corp era privit cu oarecare rezervă în salon. „Poftiţi, pe rând, mai întâi bărbaţii, apoi femeile... E loc aici pentru toată lumea. Nu vă înghesuiţi. în caz de aglomeraţie, mă pot multiplica...
O scurtă meditaţie cu mâinile încrucişate pe piept nu strică nimănui..."

Făcută din cartilagii de cea mai bună calitate, carcasa doamnei Bernic avea proprietatea de a se plia pe orice corp străin, mulându-se perfect pe structura lui. în zilele de duminică şi de sărbătorile oficiale, când numărul solicitărilor creştea, cartilagiile doamnei Bernic deveneau atât de elastice, încât o întreagă sală de aşteptare putea să încapă înăuntrul ei. De obicei, în astfel de ocazii intrau doi-trei pacienţi, ba, uneori, cu carneţelul în mână, şi câte un practicant. Profesorul Perjovski nu se dădea nici el în lături de Ia astfel de experimente, participând cu mult entuziasm la şedinţele de meditaţii în grup. îi plăceau, cum se spune, băile de mulţime, pe care le organiza săptămânal, în scopul de a şterge cu buretele micile diferenţe ce mai existau între corpul medical şi pacienţii din stabiliment. „Cea mai bună terapie e o hipnoză colectivă", zicea el. „Un sex în grup... Unde poţi avea parte de o experienţă dusă la extrem decât într-un sicriu cartilaginos cu sâni şi coapse!?" Contra unei sume rezonabile (preţul unui pachet de ţigări Pali Mall), doamna Bernic, al cărei suflet trecut de mult de prima tinereţe continua, sub forma unui abur cosmic, să-i anime trupul, era dispusă să-şi elibereze „locul" în favoarea oricărui pacient, indiferent de vârstă, naţie sau sex, oferindu-i, la o adică, şi alte servicii speciale, constând într-o fanfară improvizată din tăvi şi tacâmuri, menită să intoneze, pentru ieşirea din scenă, în funcţie de dispoziţia clientului, fie ***Periniţa***, fie ***Katiuşa***, fie marşul funerar. Cum în salonul ei nu se aflau decât nişte femei simandicoase ce umblau mereu cu nasul pe sus, doamna Bernic era nevoită să-şi caute clientela în saloanele învecinate, unde apărea şi dispărea instantaneu, folosindu-se de serviciile femeii-uşă, căreia îi intrase, nu se ştie cum, în graţii. Oliver o privi cu teamă. Doamna Bernic, ridicându-şi alene mâinile împodobite cu brăţări şi tinichele scumpe, îl invită să se cufunde între satinurile sale. „De când te aştept, drăguţule", îi spuse ea cu un glas şoptit. Insă Oliver nu se lăsă impresionat de farmecele doamnei Bernic. Zâmbetul ei de moluscă îl enervă în aşa măsură, încât, năpustindu-se asupra ei, o înfăşură în pături şi, deschizând larg uşa, o aruncă, de-a dura, pe scări... Stând în prag, masterandul asculta cum trupul femeii-sicriu se rostogoleşte, săltând din treaptă-n treaptă, gata-gata să se facă praf şi pulbere. Oliver aşteptă cu urechile ciulite să audă vaiete şi ţipete, fiind gata să-i dea victimei, în semn de compasiune, primul ajutor, eventual să sune medicul de gardă sau portarul, asumându-şi toată vina pentru accident, numai că aşteptarea sa fu zadarnică; pe măsură ce se rostogolea pe scările în spirală, trupul femeii devenea tot mai fluid, scurgându-se ca o pastă roşie pe trepte, sfârşind prin a forma la capătul scării o băltoacă, din care, scuturându-se de mâzgă, se ridică un trup alb, inconsistent, asemănător cu un limax. Privind această imagine, pe maste- rand îl apucă disperarea. „Prin urmare", îşi spuse el, „nici pe lumea asta, nici pe cealaltă nu reuşim să scăpăm cu totul de ispită. Instinctele de procreare ne deposedează de toată energia, transformându-ne în melci... Ce diferenţă poate exista la nivel instinctual", îşi continuă gândul Oliver, „între Olivia, femeia-salcie, cu faţa acoperită de cochilii, şi femeia Bernic, a cărei carcasă goală aduce cu o scoică şi al cărei trup gelatinos te absoarbe ca un uter în neantul lui... Amândouă sunt o apă şi-un pământ..." Şi ca să alunge „stafia" ce înainta urcând pe scări spre el, masterandul, aducându-şi aminte de câinele Spinoza, scoase un urlet prelung, după care, îndreptându-şi ţinuta, intră cu demnitate în salon, nu însă înainte de-a arunca un pumn de frunze moarte peste carcasa doamnei Bernic, ce se desfăcuse ca o floare carnivoră, toată numai spumă, toată numai zâmbet, umplând cu gemetele sale aerul jilav. După plecarea sa, în capul scării apăru pentru câteva clipe, îmbrăcat în ţinută de gală, inginerul Edward Satanovski, care, pocnind din două degete, transformă frunzele aruncate de Oliver într-un careu de aşi, după care, făcând o piruetă în faţa femeii-uşă, dispăru în salonul vecin...

Stând ţeapăn ca un stâlp în mijlocul camerei, cu tălpile înfipte în linoleum şi cu aripile sprijinite de tavan, masterandul răsucea în minte toată această întâmplare, fără să poată înţelege cum s-a putut produce o astfel de metamorfoză, care a transformat faţa unei femei atrăgătoare într-un coşmar... Viaţa Oliviei, de care, la drept vorbind, Oliver se îndrăgostise fără să-şi poată da nici el prea bine seama de ce, când şi cum, devenise, probabil, un infern. O dragoste neîmpărtăşită sau vreun viciu ascuns în cine ştie ce încreţitură sufletească au avut un rezultat nefast, transformând o distinsă doamnă, ce-i drept, trecută totuşi de prima tinereţe, într-un furnicar de melci. Nu era de mirare că masterandul o vedea noaptea cu părul despletit la geam, aşteptând să răsară luna plină. E posibil ca metamorfoza să nu fi fost deplină, şi în anumite zile, în locul scorburii pe care o purta pe umeri, să apară un chip uman. O lună în creştere ar fi putut absorbi din ea o parte din păcat şi durere, redându-i, măcar pentru câteva ore, înfăţişarea obişnuită. Gândindu-se la hăul mişcător pe care distinsa doamnă îl purta în loc de chip, fiind nevoită să-l contemple zilnic în oglindă, trupul lui Oliver fu scuturat de fiori reci. Faţă de o astfel de fiinţă, el ar fi trebuit să simtă nu repulsie, ci milă. în fond, oricine putea păţi ceva la fel. Zgribulindu-şi penajul de pe umeri, Oliver stătu treaz toată noaptea, gândindu-se prin ce mijloc ar putea-o aduce pe Olivia la înfăţişarea sa obişnuită. Totul însă depindea de ea şi de puterea de atracţie a lunii, care, smulgându-i părul din rădăcină şi întinzându-l fir cu fir în spaţiul cosmic, ar fi putut-o deposeda de răul ce se oploşise în trupul ei. în disperare de cauză, privind la luna plină ce fusese zugrăvită dincolo de geam, Oliver scotea câte un lătrat, prin care încerca să-şi arate compasiunea faţă de o fiinţă căzută în dizgraţia forţelor întunecate ce sălăşluiesc în hăul cosmic aflat la distanţă de-o palmă deasupra creştetului său împodobit acum cu o frumoasă creastă rozalie; fiinţă pe care masterandul înc-o mai iubea...

Studenţii îl găsiră a doua zi pe Oliver în această stare ambiguă, cu trupul căzut pradă unei muţenii absolute... Cu chiu, cu vai, îndoindu-i genunchii, îl aşezară pe un taburet şi începură să-l studieze cu atenţie, notându-şi cu minuţiozitate observaţiile într-un carneţel. îl consultară cu un stetoscop, numărându-i bătăile inimii, îl puseră să deschidă gura şi să-şi arate limba, i se uitară cu un telescop în fundul ochiului, şoptind mereu ceva între ei. Profesorul îl lovi cu un ciocănel uşor peste rotule, mirându-se că Oliver răspunde la stimuli... „Reflexele funcţionează", murmură el

uşor nedumerit. „Pulsul e şi el aproape normal. Şi atunci de ce îmi spuneţi că Oliver a decedat?" Auzind că e în joc propria sa viaţă, masterandul reacţionă pe loc, foindu-se în scaun. Ramurile încărcate de frunze şi de flori foşniră neliniştit şi aici, şi dincolo de presupusul geam (după zodiacul chinezesc, Oliver era născut în semnul Scoruşului), iar penajul de pe piept şi creştet căpătă o strălucire orbitoare. „Iată că totuşi mişcă", spuse profesorul, frecându-şi mâinile de satisfacţie. Practicanţii aplaudară. „Dar ce credeaţi?" vru să exclame Oliver, însă gâtlejul îi transformă vorbirea într-un fel de cârâit, acompaniat de foşnetul de frunze ce se unduiau pe cele două ramuri, aplecate spre genunchi. „Vedeţi", spuse profesorul studenţilor, „metoda mea nu dă greş niciodată. Dacă un pacient nu mişcă, îl declari mort şi imediat vei observa în comportamentul său o schimbare de o sută optzeci de grade. Omul-stâncă, omul-perete, omul-bolovan sau omul-stâlp de telegraf, omul-piatră ponce sau omul-lustră se vor mişca pe locul lor... Ca să nu mai vorbim de omul-lingură şi omul-cui, cel care ţine cu tot dinadinsul, bătându-şi mereu câte un piron în ţeastă, să se transforme în cuier. Desigur că în cazul lui Oliver avem de-a face doar cu o moarte aparentă. Trupul său e viu, dar spiritul e mort. Sau, mai bine zis, nu mort, ci doar migrat, pentru o vreme, în alte regnuri. O să-l sedăm şi o să-şi revină singur..." în spiciul său, profesorul Perjovski mai aduse vorba, printre altele, de femeia-toc, de femeia-mătură, de femeia-cârlig şi de femeia-frânghie de rufe, cea care obişnuia să se urce pe terasa blocurilor din cartierul Canta, unde, după ce-şi lepăda, dansând într-un ritm din ce în ce mai trepidant, nenumăratele fuste înflorate, rămânând doar într-un combinezon trandafiriu, intra într-o transă atât de profundă, încât, rotindu-şi cele o mie de braţe tatuate în jurul capului, îşi lua zborul peste oraş. Profesorul vorbi şi despre femeia-uşă, care, scârţâind din balamale, se deschidea dintr-un univers în altul, făcând posibilă trecerea dintre lumea perceptibilă şi cea imperceptibilă, dintre cea vizibilă şi cea invizibilă, dintre cea veche şi cea nouă, dintre prezent şi trecut, dintre viaţa de aici şi cea de apoi. Tot învârtindu-se în jurul masterandului, înalta somitate recunoscu că şi el apelase de multe ori la serviciile distinsei doamne pentru a dispărea dintr-un loc şi a apărea în altul, instantaneu, sau pentru a se ascunde de sine însuşi. Oliver îl întrebă dacă e posibil să folosească femeia-uşă pentru a trece din regnul vegetal în cel bântuit de fiinţe bipede şi profesorul îi răspunse afirmativ.

Oliver stătea liniştit la locul său, ţinându-şi cele două ramuri pe genunchi, cu ochii aţintiţi spre bărbuţa înspicată a înaltei somităţi, căreia toată asistenţa i se adresa cu „excelenţă" şi chiar cu „maestre". „Prin urmare", îşi spuse Oliver, „vreţi să mă duceţi din nou cu zăhărelul..." „Unde s-a mai văzut", spuse înalta somitate, tot apropiindu-şi şi îndepărtându-şi ochelarii de pieptul nemişcat al maste- randului, „ca un copac care ţinteşte să se transforme într-o pasăre să fie îmbrăcat în pijamale?!" Oliver îşi mişcă barba preschimbată în frunziş. Dacă pe ramurile ce reprezentau picioarele şi braţele frunza era verde, cea care îi acoperea faţa ajunsese la înţelepciune, îngălbenind din timp şi căpătând reflexe arămii. „Probabil că vor să-mi întindă iar o capcană", îşi spuse Oliver, privind cum o frunză galbenă ce i se desprinsese de pe faţă plană în zigzag prin aer şi se aşează tăcut pe Cartea Sfântă, pe care masterandul o ţinea deschisă pe genunchii săi. „Pesemne vine toamna. Frunzele picură din ram; în curând, pe faţa mea vor rămâne doar crengi şi riduri. A sosit timpul să-mi schimb frunzişul în penaj, altfel voi dârdâi la iarnă... Dimineaţa şi seara e deja răcoare. Poate că în loc de pijama ar trebui să-mi pun un halat", medita Oliver. „Sigur că da, o să vă aducem şi halat, dar mai întâi ar trebui să îndepărtăm din jur frunzele căzute", murmură profesorul, îndulcindu-şi glasul. „Deocamdată însă v-aş ruga să vă ridicaţi de pe scaun şi să vă aşezaţi întins pe pat..." Nu, asta nici într-un caz. Masterandul Oliver prefera să rămână nemişcat, la locul său. Pe pat a tot fost întins de atâtea ori... Şi ce s-a întâmplat?! Ce să se întâmple, două halate albe, numai fălci şi muşchi, au sărit pe el şi i-au imobilizat ramurile, legându-le strâns de cele două stinghii, un ram de o parte, alt ram de cealaltă, şi apoi, după ce l-au curăţat de frunze, i-au conectat braţul stâng la un aparat, după care l-au hrănit prin intermediul unui tub. Şi asta numai ca să împiedice metamorfoza! în plus, i-au băgat un ac sub scoarţa de pe fese şi un altul sub cea subţire de la antebraţ. Şi totuşi, în ciuda acestui fapt, metamorfoza s-a produs, picioarele şi mâinile i s-au acoperit de pene negre şi argintii, iar trupul lui Oliver s-a putut înălţa la cer. Acolo a rămas mult timp, planând în locul beculuişi răspândind o lumină întunecată-n jur, plină de înţelepciunea şi de adevărul ultim ascunse în bezna cea de nepătruns din om, iar când s-a trezit din nou în pat, legăturile căzuseră, astfel că s-a putut ridica în capul oaselor şi a putut citi din Cartea Sfântă pe care o avea la căpătâi. „Corbii nu muncesc, dar uite că mănâncă şi ei prin grija Domnului..." Drept mulţumire înălţată celui Atotputernic, Oliver îşi strânse aripile pe piept şi croncăni. Citind apoi din aceeaşi carte, masterandul Lawrence îşi dădu seama totuşi că adevărul lui Iisus fusese măsluit de unul dintre apostolii săi, în aparenţă cel mai credincios şi mai fidel, pe nume Pavel. Ei bine, profitând de naivitatea celorlalţi, acest apostol Pavel, cu de la sine putere sau poate călăuzit de forţele obscure ce-şi fac sălaş noaptea în mintea fiecărui om, îşi permisese luxul să interpreteze într-un mod foarte ciudat învăţătura lui Hristos, îndreptând astfel lumea pe un drum greşit... în pildele sale din Evanghelii, Iisus spunea: „Priviţi la păsările cerului; ele nu seamănă şi nici nu seceră, şi nici nu strâng nimic în grânare, şi totuşi Tatăl vostru Cel ceresc le hrăneşte. Priviţi la crinii care cresc la marginea câmpului...". Apostolul Pavel a adăugat la spusele lui Iisus un simplu „dar". Şi cu acest *dar* a împins lumea pe calea pierzaniei. „Da", a spus apostolul Pavel, „aşa este. Păsările nici nu seamănă şi nici nu adună nimic în grânare, dar daţi-vă seama singuri cât de mult munceşte pasărea cerului şi cine ştie cât de mult zboară ea până când găseşte vreo grăunţă. Daţi-vă seama cât de mult muncesc crinii de câmp ca să-şi întindă rădăcinile..." „De unde ştie Pavel ce simte pasărea cerului? A intrat el - fie măcar pentru o clipă - în pielea ei ? Atunci de ce îşi dă cu părerea ? Cu ce drept răstălmăceşte lumina Domnului Hristos? Dacă Iisus a spus că păsările cerului nu muncesc, atunci apostolul cum îndrăzneşte să spună că muncesc?" îşi spuse masterandul.

Oliver a căutat să pună în practică preceptele lui Iisus: săptămâni întregi a umblat pe câmp, umplându-şi guşa cu seminţe de in şi floarea-soarelui... Şi-a clădit un cuib din rămurele, din lut şi din paie într-un stejar înalt şi a înnoptat acolo multă vreme. Seara îşi făcea culcuş, ascunzându-şi capul în subsuoară, iar dimineaţa, după ce înălţa un tril spre un soare ce se ridica pe cer, îşi lua zborul plutind peste râuri, păduri, dealuri şi câmpii. Apa rece de izvor îi potolea setea, iar grâul şi ovăzul dat în spic, dar şi pietricelele culese de pe drum, foamea ce-i chinuia măruntaiele...

Masterandul Oliver umblase mult timp să găsească locul unde înfloresc crinii pe câmp. Nu găsise acest loc. în schimb, dădu peste alte flori, cărora le smulse rădăcinile şi le băgă în buzunar, cu scopul de a le studia mai bine în cuibul său. Apoi, în acelaşi loc, îşi înfipse mâinile şi picioarele, hrănindu-se laolaltă cu ierburile şi scaieţii din seva dulce pe care i-o oferea pământul. După aceste experienţe, masterandul Lawrence a tras concluzia că Iisus spusese adevărul... Păsările cerului nu săpau, nici nu arau şi nici nu-şi adunau grâne în hambare. După cum nu munceau nici crinii sălbatici de pe câmp... Da, învăţătura lui Pavel îndreptase lumea pe calea rătăcirii. Vrabia, zicea Oliver, nu-şi făcea hambare cu grâu, fiindcă în guşa ei nu încăpeau mai mult de zece boabe. Pe

când omul, da. Hălăduind pe câmp, masterandul ajunsese la concluzia că munca e o prostie, iar grija omului pentru ziua de mâine, o nebunie. După părerea sa, orice copac, orice animal şi orice plantă îşi câştigă hrana cea de toate zilele într-un mod firesc şi cât se poate de corect... Numai omul umblă cu fofârlica, ascunzându-se după propria sa umbră. Grija zilei de mâine îl duce la nebunie. Obişnuit cu utopia, omul ignoră clipa prezentă, consacrându-şi toată energia celei viitoare, de aceea, de cele mai multe ori, bunurile pe care le agoniseşte nu-i sunt de nici un folos. El îşi construieşte viitorul într-un mod absurd, uitând să-şi proiecteze în el fiinţa sa trecătoare. Trupul său e supus mereu schimbării. Azi e tânăr, mâine bătrân. Azi e acoperit de haine, mâine de frunze, ape sau pământ. Tot răul lumii pleacă de la această grijă. Nici vrabia, nici graurul, nici viermele care se târăşte sub pământ nu sunt preocupaţi de viitor. îngrijorarea sa „absurdă" contaminează tot ce-l înconjoară. Tot ce ating mâinile sale se transformă în boală. în consecinţă, după opinia lui Oliver, munca îmbolnăveşte nu numai omul, ci şi pomul. Meditând asupra naturii, Oliver trăsese concluzia că „nici un animal sălbatic nu este bolnav psihic", cu atât mai puţin plantele care cresc pe câmp, cu excepţia celor semănate de mâna *robace* a omului, care, nu se ştie din ce cauză, se îmbolnăvesc. Aţi văzut vreodată un copac marcat de schizofrenie, vorbind doar cu sine însuşi? Nu. Un astfel de copac nu există. Aţi întâlnit vreo salcie care să se creadă Cleopatra ? Vreun bob de grâu care să-şi închipuie că e Iulius Cezar? Nu. Astfel de fenomene nu au loc în lumea vegetală. Numai societatea umană oferă un sol prielnic unor manifestări bolnăvicioase. Pentru a se feri de orice degenerescenţă transmisă prin intermediul nebuniei generale numite muncă, 'Oliver se gândi să treacă graniţa dintre cele două regnuri, transformându-se într-un copac. Dar învăţătura sa nu trebuia să rămână între ramuri, ea trebuia transmisă lumii prin viu grai. De aceea trupul lui Oliver, lepădându-se de frunze, se acoperea şi de penaj. Planând în aer, Oliver avertiza umanitatea, printr-un croncănit, de răul ce sălăşluia înlăuntrul ei.

Sfârşitul lumii vechi era aproape. O lume nouă şi umbra unui nou Mesia creşteau la orizont. Adevărurile noii lumi, Oliver le propovăduia prin ciripit. El era noul Mesia sau poate doar un vestitor al său. Oliver avea menirea să scape noua lume de blestemul muncii vechi. Vina degene- rescenţei generale, după umila sa părere, n-o purtau totuşi nici Marx, nici Engels şi nici Lenin sau alţi teoreticieni ai capitalului care-i căzuseră în mână aproape întâmplător, ci apostolul Pavel, cel care avusese impertinenţa să interpreteze în felul său învăţătura lui Iisus. Zburând de pe un acoperiş pe altul, masterandul ajunse la poalele mănăstirii Bârnova, unde slujea stareţul Pahomie, împărtăşindu-i câte ceva din învăţătura sa. Stareţul îl ascultă cu blândeţe, tot clătinând din barbă. Era şi el de părere că munca e o nebunie. Conchise însă că singura cale de salvare e pocăinţa şi acceptarea învăţăturii sfinţilor apostoli... Poate că apostolul Pavel greşise, de aceea Oliver trebuia să se roage pentru el. „Crede şi nu cerceta", îl povăţui Pahomie, făcând semnul crucii peste creştetul plecat al omului acoperit de pene şi de frunze şi îngenuncheat, pe moment, cu oarecare smerenie, în faţa sa... Ascultându-l, masterandul se enervă. „Dacă n-ar fi fost Pavel, n-ar fi fost nici Marx, nici Lenin", proferă el. „N-am să mă rog..." Urechile lui Pahomie nu puteau asculta o astfel de blasfemie fără să se înroşească. Stareţul îşi ridică barba către ceruri şi-l afurisi. Oliver îl blestemă, la rândul său, bătând din aripi şi cântând, în semn de deşteptare, cucurigu de trei ori. După care, deschizând o uşiţă în perete, urcă în clopotniţă. De acolo, legănându-se pe frânghie, îşi transmise prin intermediul clopotelor adevărul, până adormi. Se trezi a doua zi tronând pe un taburet înalt în mijlocul unei camere imense, înconjurat de o groază de halate albe, care notau pe foi tot ce spunea el.

Aceasta a fost prima descindere în salon. Cu timpul, masterandul deveni un client obişnuit al stabilimentului. Toamna, când vântul cel rău bătea din răsărit, smulgând copacii din rădăcini, Oliver venea să-şi usuce frunzele aici. în afară de aceasta, în incintă găsise printre pacienţi, dar şi printre studenţi şi medici, noi adepţi. Spre deosebire de stareţul Pahomie, care era un sceptic de felul lui, profesorul se înclina cu respect şi admiraţie în faţa lui Oliver, ca în faţa unui sfânt. „Ei", zise înalta somitate, aplecându-se spre el, „nu ar fi bine să vă încheiaţi nasturii de la pijama şi să vă culcaţi în pat?" Nu, orice, dar în pat nu. Copacii dormeau în picioare, iar păsările cocoţate pe crengi. Ce nevoie avea Oliver de pat?! Ascultându-l, asistenţii murmurară, dar profesorul îi potoli din nou. „Domnul Oliver are dreptate", zise el, „copacii nu dorm noaptea în pat. Aceasta fiindcă există pericolul ca rădăcinile să se întindă prin saltele şi a doua zi, pentru a fi sculaţi, ar trebui să se aducă macaraua, cum s-a întâmplat, de altfel, chiar şi cu masterandul Oliver, ce-i drept, într-un alt salon, în afară de aceasta, în orice poziţie ar adormi, Oliver îşi va boţi cu siguranţă podoaba capilară... Dar copacii, ia spune, Oliver, nu-i aşa că nu stau nici pe scaun, că li se iţeşte ciotul prin prohab... Sau li se acoperă picioarele de lipitori..." Profesorul făcea aluzie, probabil, la experienţa pe care o trăise Oliver atunci când i se aprinseseră călcâiele după femeia-girafă, al cărei cap de melc trecea dincolo de acoperiş. Nu-şi întinsese oare ea spre masterand unul dintre cornuri, prevăzut cu o ventuză, cu gândul să absoarbă toată măduva din mădularul lui? Numai că Oliver a fost intransigent, rămânând împietrit la locul lui, fără să i se clintească un muşchi pe faţă sau prin alte părţi, şi femeia cu gâtul de girafă, pufnind pe nări nemulţumită, a căutat în salon un alt client.

Masterandul privi, foşnind din mustăţi, cu coada ochiului, spre asistenţă: profesorul Perjovski umbla din nou cu fofârlica, încercând, prin argumente răsuflate, să-l determine să se mişte de la locul său. Masterandul Lawrence învăţase lecţia. Profesorul şi asistenţii îl păcăliseră de atâtea ori. Acum ei încercau să-i sugereze că stă în faţa lor cu ruşinea dezvelită. Oliver nu era naiv. El era conştient că, orice s-ar fi întâmplat, ascunsă de frunzişul ruginiu de dedesubt, bărbăţia sa se afla la adăpost de orice ochi străin. Chiar şi el, bâjbâind cu mâinile, se întâmpla să dea destul de greu de ea. Ce rost aveau aceste vorbe arun- cate-n vânt? Puteau să-i facă orice, să-i cânte din trompetă în urechi, să-i toarne apă rece sau apă fiartă în cap sau să-l conecteze la curent, cum au făcut de atâtea ori, el va rămâne nemişcat pe scaunul lui. Nu, în orice caz, în pat, nu. Refuzând pe moment să mânânce altceva decât propriile sale flori şi frunze, Oliver se împotrivea din răsputeri, apelând la tot felul de strategii, care de care mai sofisticate, să fie hrănit prin intermediul aparatelor. Şi aşa venele sale erau numai flenduri... Perfuzia ar fi avut consecinţe dezastruoase atât pentru trup, cât şi pentru suflet.

Desigur, domnul Perjovski avea tot interesul să facă din Oliver o legumă, un cadavru ambulant. Atât înalta somitate, cât şi asistenţa încercaseră de atâtea ori, fără folos, să spele creierul lui Oliver, extrăgând într-un mod cât se poate de meschin şi de pervers, din magma afiată înlăuntru, metalul preţios. într-un cuvânt, făcând din memoria lui Lawrence o tabula rasa, profesorul şi asistenţii doreau să-şi însuşească în mod samavolnic ideile sale despre Dumnezeu şi om, pentru a le răstălmăci în fel şi chip, compromiţându-l în faţa întregii lumi şi pentru a le arunca apoi, ca pe nişte resturi puturoase, în găleata de gunoi. Nu, orice, dar pe pat, nu! Puteau să-l ameninţe cu bătaia. Cu duşurile reci. Oliver avea să rămână neclintit. Chiar dacă ar aduce drujba electrică sau bormaşina, ameninţându-l că-i vor tăia trunchiul de la rădăcină, nu înainte însă să-i bortelească burta ca să extragă inima din ea, Oliver nici nu va clipi din ochi. Nu aveau decât să-l transforme în

leaţuri şi surcele. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Oliver va arde etapele una după alta, trecând din stadiul intermediar de arbore şi pasăre în stadiul de materie amorfă. Iar dacă vreunul mai căpos se va apuca să-i dea foc, masterandul îşi va freca mâinile de bucurie şi va scoate arzând în vâlvătăi un ultim strigăt de triumf. în sfârşit, materia lui cenuşie, prin intermediul focului, se va contopi cu adevărul ultim aflat în eter...

„Atunci", zise profesorul, ridicându-se de pe scăunelul lui, „eu zic să-l lăsăm în pace. Oliver ştie şi singur ce are de făcut..."

Pe moment, masterandul se arăta a fi satisfăcut de tactica adoptată. De data aceasta, nici profesorul, nici studenţii, nici infirmierii care-şi vârau nasul peste tot nu reuşiseră să-i vină de hac. Oliver avea în faţa lui o zi şi o noapte ca să se gândească la ale sale. Pe moment, simţi nevoia să-şi îndrepte mai bine aripile pe umeri, care încă mai erau acoperite de o puzderie de frunze. Făcându-şi o introspecţie şi meditând îndelung la şirul întâmplărilor ce au avut loc în ultimele zile, Oliver simţi cum un ghimpe nemilos îi scormoneşte în inimă. Stând acolo neclintit în mijlocul camerei, îşi aminti cum, tot alergând pe dealuri şi căutând să ajungă la crinii sălbatici ce umpleau altădată câmpul biblic, din neatenţie, în vreme ce se tot hârjonea cu nişte sălcii aflate pe malul unei ape line, uitase să-şi ia câteva măsuri de precauţie necesare în astfel de ocazii şi le lăsase însărcinate. La drept vorbind, privind un film la televizor, masterandul fu atât de încântat de reclamele pe care o firmă de distribuţie le făcea la un anumit tip de prezervative, încât achiziţionă a doua zi un set întreg. Produsul s-a dovedit a fi de proastă calitate. Omuleţii Gopo cu gust de căpşuni şi de banană ce se umflau şi se dezumflau învârtoşându-se în aer erau expiraţi de mult. Prin porii lor infimi ieşiră spermatozoizii minusculi ai lui Oliver, contaminând tot ce se afla în jur. Multe dintre baloane pocniră în timpul „actului de penitenţă". Spermatozoizii plutiră asemenea unor pistrui galben-verzui, aşe- zându-se încet pe frunze, pe flori şi ramuri. Chiar şi apa râurilor fusese afectată de sămânţa sa. Privind la cele ce se-ntâmplau, Oliver îşi frământa în poale mâinile de teamă. Şi peştii, şi broaştele, albinele şi buburuzele, furnicile şi lăcustele verzui cu cap de cal ce săreau de pe un fir de trifoi pe altul se pricopsiseră, desigur, fără vina lor, fie pe solzi, fie pe aripi, pe mandibule sau labe ori alte părţi ale pământescului lor trup, cu sămânţa lui Oliver. Dar nu numai trupul, ci şi sufletul nevăzut al tuturor acestor creaturi fusese marcat, măcar simbolic, de viforul de pistrui al masterandului, ce plutea peste dealuri şi lunci şi în întreg spaţiul cosmic, în căutarea crinilor sălbatici înfloriţi cândva pe câmpul biblic. Crinii erau de negăsit. Consecinţele acestor acte au fost dezastruoase. Răchitele de pe deal, dar şi cele din vale au început să aibă greţuri, iar Oliver s-a ales şi el cu o boală ruşinoasă. Din mădularul lui a curs mai întâi lapte şi miere, apoi puroi amestecat cu sânge. Oliver s-a tratat singur, ungându-şi bărbaţia cu pământ amestecat cu sâmburele luminii scurs din lună plină, iar urdorile s-au vindecat ca de la sine, fără să lase nici o urmă... Deşi masterandul îşi achitase obligaţia în natură, plătindu-le prestaţia în flori şi frunze culese din propriile sale ramuri, răchitele se înfăţişară una câte una la geamul lui, amenințându-l că-l vor târî prin tribunale. Rememorând toate aceste întâmplări, Oliver se gândea la viitorul său. Nu-i era teamă nici de boala ruşinoasă, nici de ameninţările cu poliţia sau cu procuratura, ci doar de posibilii săi descendenţi. Consecinţele păcatelor sale puteau fi mult mai grele. Masterandul era ferm convins că măcar o parte dintre progeniturile ce vor vedea lumina zilei nu vor avea nicidecum chip omenesc, ci vor semăna cu nişte melci... Oliver îi şi vedea cum se târăsc pe câmp, cu trupul siniliu acoperit de mâzgă, întinând tot ce le ieşea în cale. înainte de a dispărea pe uşa ce da în salonul vecin, parcă simţindu-i frământările, profesorul Perjovski se întoarse spre Oliver şi-i făcu, în semn de amiciţie, din ochi. „într-adevăr, s-ar putea ca luna plină să fie un sfetnic bun... Acum să-l lăsăm pe Oliver să se odihnească..."

De ce pomenise profesorul de lună plină şi de odihnă? Oare nu ştia cumva înalta somitate că Oliver era consecvent principiilor sale, refuzând să presteze, indiferent de oră, de zi sau noapte, orice fel de muncă? Şi dacă nu muncea, creierul lui Oliver nu obosea... Gândurile sale erau asemenea păsărilor cerului, asemenea norilor şi a crinilor sălbatici ce înfloreau pe câmpul ancestral... însuşi Tatăl ceresc se juca deseori cu ele...

Noaptea, Oliver avea să-şi propovăduiască ideile, trans- miţându-le prin intermediul alfabetului Morse în camerele vecine, unde se aflau amestecaţi de-a valma oameni-picior, oameni-urechi, oameni-gât, oameni-mâini, oameni-ferestre şi oameni-uşi, acoperiţi de sus până jos de lacăte şi clanţe, oameni-epoleţi, oameni-cal şi oameni-sabie, ADN-ul şi Tabelul lui Mendeleev, cu favoriţi cât toate zilele, care stătea de dimineaţa până seara atârnat ca un liliac de perete, încercând să reconstituie, prin sciziune, elementul primordial al materiei cenuşii din creierul uman; ei bine, toţi aceşti trenchea-flenchea se adunau, cu mic, cu mare, în jurul omului-locomotivă, umblând pe şine sau târân- du-se pe traverse în urma lui şi făcând cu toţii o larmă îngrozitoare. Uneori, atunci când crivăţul şuiera pe străzi, în salon se oploşea şi piatra-kilometrică Bikinski, lipindu-şi adidaşii de calorifer... După câteva zile, refăcându-şi forţele, piatra îşi lua tălpăşiţa pe şosea...

Oamenii-mâini şi oamenii-picior erau compuşi, de obicei, din oameni-degete şi oameni-unghii, grupaţi câte cinci sau şase, uneori mult mai mulţi, care, din pricină că voiau cu orice preţ să-şi păstreze în cadrul întregului propria individualitate, aveau, ca şi masterandul Oliver, foarte multe de pătimit. Profesorul şi asistenţii, ca să nu mai vorbim despre infirmieri, încercau prin tot felul de mijloace, inclusiv cele coercitive, uzând de bătăi şi strânsul degetelor în uşă, să-i îndrume pe „calea cea bună", anihilându-le voinţa şi aducându-i la acelaşi numitor. Acum ei resimţeau victoria lui Oliver ca pe propria lor victorie. Nu era de mirare că, în camera vecină, prestaţia lui fu răsplătită cu aplauze şi zgârieturi în tencuială şi pe linoleum. Oame- nii-degete şi oamenii-unghii se simţeau solidari cu Oliver. Ca şi oamenii-gât, de altfel, care strigau: Ura! Nu acelaşi lucru se putea spune despre oamenii-mâini sau oamenii-picior, care percepeau lupta lui Oliver ca pe o ofensă. Nemulţumirea şi-o exprimau strângându-şi degetele în pumni şi agitându-i în aer sau prin lovituri de bocanc în tocul uşii. în timpul promenadei, masterandul avea să se ferească să dea nas în nas cu ei, tocmai pentru a nu cădea pradă instinctelor primare prin care aceste brute cu chip uman, împărţind lovituri în stânga şi în dreapta, încercau prin forţă, călcând peste cadavre, să-şi croiască un drum în viaţă. Ascunşi în tencuiala zidului, oamenii-ochi şi oamenii-timpan, strânşi în jurul colonelului Geană, cel care îl amenințase pe Bikinski cu rechizitoriul, tăceau, aşteptând deznodământul. Din propria lor experienţă, ştiau că, în curând, în ciuda cerbiciei de care dăduse dovadă, masterandul va capitula. Urma ultima scenă. Şuieratul disperat al omului-locomotivă din camera vecină preceda, de obicei, gongul final. în salon, strecurându-se pe uşiţa laterală, intrau două halate albe purtând o targă. Apropiindu-se tiptil de masterand, se apucau să-l gâdile la subsuori. Şi atunci Oliver râdea, continuând să-şi propage învăţătura în aer, până lepăda toate frunzele de pe el, dar tot nu se dădea bătut. Halatele îi ţineau isonul, gâdilându-l mereu pe scoarţă,

până când masterandul, scoţând un ultim strigăt, ieşina. Apucându-l unul de cap, altul de picioare, infirmierii întindeau pe pat corpul învineţit de atâta râs al lui Oliver. După care măturau frunzele şi le aruncau pe geam...

Inginerul Satanovski apărea şi el, de la o vreme, seara în salon, uneori întreg, alteori sub o formă uşor simplificată, de degete şi mâini ce jucau zaruri sau cărţi, sau de degete şi mâini ce băteau alba-neagra pe podea, la picioarele lui Lawrence. Ca să-şi bată joc de el, profitând de o clipă de neatenţie a celor din jur, Oliver lăsase zarurile însărcinate cu sămânţa sa. Nici Satanovski, nici omul-loco- motivă, nici celelalte creaturi nu observară nimic pe moment. Şi totuşi, zarurile se înmulţeau. Dinlăuntrul fiecăruia, pe nevăzute, apăreau rostogolindu-se zaruri mai mari şi mai mici, împrăştiindu-se sub masă, pe linoleum şi sub pat. Era ca şi cum înlăuntrul cuburilor de os ar fi pătruns o creatură nevăzută, venită din neant, de pe o planetă necunoscută, numită Hazard, care şi-ar fi depus ouăle acolo, şi acum, la soroc, din interiorul fiecărui zar ieşeau, alergând pe nişte picioruşe iuţi, o serie de progenituri pătate pe burtă, pe spate şi pe părţile laterale cu puncte în număr de unu până la şase, dispuse într-o ordine simetrică, plăcută la înfăţişare. Pe măsură ce se împrăştia pe jos, mulţimea de zaruri lua o configuraţie ciudată, ce-i amintea lui Oliver de Calea Lactee, dar şi de alte căi, mai mult sau mai puţin deschise simţurilor, a căror singură menire era să ducă omul la pierzanie. Calea Lactee umplea patul şi pătura sub care se ascundea uneori masterandul, degajând un miros destul de neplăcut, care-i aducea aminte de iarba de mare, dar şi de untura râncedă de peşte. Inhalând aceste miasme, în faţa ochilor maste- randului răsări din nou chipul Oliviei, dinlăuntrul căruia, în loc de melci, se revărsau, mişcând din corniţe, un puhoi de zaruri. Umerii lui Lawrence tresăriră. Ceea ce bănuia de mult se concretiza acum sub ochii lui. înăuntrul zarurilor se oploşiseră fiinţe necurate, semănând cu nişte limacşi scârbavnici, sosiţi de pe altă planetă, ce se rotea undeva într-un hău necunoscut aflat în subconştientul fiecărui om bântuit de inginerul Satanovski...

Tot într-o clipă de derută a asistenţei, cărţile de joc fuseseră lăsate însărcinate de către masterandul Lawrence, în acelaşi scop. Dreptunghiurile de hârtie, în special aşii şi decarii, veneau şi ele de pe o planetă îndepărtată, ce se rotea undeva pierdută în spaţiul cosmic, emanând o lumină orbitoare, menită să ducă lumea în ispită, planetă al cărei nume îi era, deocamdată, necunoscut lui Oliver. Degetele lungi şi subţiri ale inginerului Satanovski, executând mişcări elipsoidale în aer, le extrăgeau din mâneci, din cravată, din papuci, din halat, ba chiar şi de sub scoarţa în care era înfăşurat de la o vreme trupul masterandului. Pesemne că planeta din care veneau ele atrase de mâinile nespus de îndemânatice ale inginerului nu avea o formă rotundă ca pământul, ci se desfăşura ca o bandă Mobius, muiată pe un timp şi un spaţiu ale căror dimensiuni şi putere de reproducere erau strict dependente atât de starea vremii, cât şi de sentimentele umane. Din această pricină, uneori se întâmpla ca însuşi masterandul Oliver să fie năpădit de ele. Câteodată chiar şi duminica, în timp ce asculta Sfânta Liturghie transmisă la difuzor, meditând la învăţătura Sfintelor Evanghelii, masterandul vedea cu uimire cum o mulţime de frunze galbene şi verzi ce-i acopereau braţele şi coapsele se metamorfozează sub privirea lui în cărţi de joc, popi, dame şi valeţi, având imprimate pe faţă figuri extrem de stranii, care îl arătau cu degetul strâmbându-se la el în fel şi chip în timp ce încerca în gând să rostească o rugăciune, iar pe dos o aveau pictată pe Maica Domnului cu pruncul Iisus în braţe, care plângea de fiecare dată când Oliver, cedând fără voia lui ispitei, izbucnea, strâmbându-se, la rândul său, în râs. Masterandul se simţea culpabil. în fond, el declanşase toată această mascaradă atunci când, vrând să-şi bată joc de Satanovski şi de anturajul său, însămânţase cărţile de joc, iar acestea, intrând în contact cu sămânţa lui, degeneraseră, înmulţindu-se ca iepurii sau şobolanii, astfel că acum în tot stabilimentul nu mai încăpeai de ele. Propovăduindu-şi învăţăturile, atât în salon, cât şi în afara lui, Oliver trebuia să fie extrem de atent; în cazul în care printre ramuri apărea din senin o carte de joc trimisă de Satanovski, el o rupea grabnic şi, prefăcându-se că-şi aprinde pipa, îi dădea foc... Poate că nu degeaba îl afurisise la mănăstire stareţul Pahomie. în ciuda rugăciunilor şi a penitenţei, în lume Necuratul era încă puternic şi-l abătea pe Oliver de la menirea lui.

La rândul său, Bikinski, după ce dezbătuse îndelung la Corso, cu masterandul şi cei aflaţi la masă, noile idei, încercă să propovăduiască învăţătura sa despre adevărul ultim şi adevărul prim la mănăstirea Golia. Nu avu însă nici el prea mult succes. Stareţul Pafnutie, arătându-i crucea, spuse: „Aceasta-i singura cale ce duce spre lumina lui Hristos... învăţătura ta te face să orbecăieşti ca o cârtiţă prin bezna răspândită în lume de îngerii lui Lucifer...". „Mergând pe drumul nostru, noi vrem să atingem nemurirea. Şi nu numai atât, intenţionăm să-i înviem, unul câte unul, pe toţi morţii din mormânt... Să unim lumea aceasta cu lumea de apoi..." „Din câte înţeleg", zise zâmbind împăciuitor Pafnutie, „voi nu faceţi decât să pregătiţi a doua venire a lui Hristos. îi neteziţi, cum se spune, calea..." „Vom încerca să facem mult mai mult", zise Bikinski, privindu-l de la înălţime. „Să nu cădeţi în păcatul trufiei", spuse stareţul cu o voce blândă. „Orgoliul l-a pierdut pe Lucifer..." „N-avem noi treabă cu Lucifer...." „Aveţi, în schimb, de-a face cu Satanovski..." Bikinski simţi nevoia să-i ia apărarea inginerului Edward, care îl luase de atâtea ori peste picior. „Satanovski îşi vede de afacerile sale... Ce facem noi facem pe cont propriu." „Şi, fie-mi iertată curiozitatea, ce fel de afaceri învârte acest domn cu un nume atât de curios?" „Nu e vina lui că poartă acest nume", îl apără din nou Bikinski, adăugând: „Se ocupă de asfaltări...". De Loto Prono, de jongleriile cu zaruri şi cărţi măsluite, de restaurantul Corso, pictorul nu pomeni nimic. „Prin urmare, netezeşte şi el o cale... Calea sufletelor ce vor ajunge-n iad", spuse stareţul, clătinând uşor din cap. „Vă rog să nu-l vorbiţi de rău", zise Bikinski. „în cercul nostru, el trece drept un om erudit. Fapt pentru care noi îl respectăm..." „Vorbeşti mereu de *noi*[1], spuse stareţul. „De fapt, câţi sunteţi?" „Deocamdată doi, eu şi masterandul Oliver, dar în curând vom fi mai mulţi..." „Tu şi Oliver", spuse pe un ton vădit dispreţuitor stareţul. „Amândoi nişte amărâţi..." „De ce ţineţi cu tot dinadinsul să ne jigniţi?" „Cine mai e şi Oliver ăsta al tău? Cu ce se ocupă?" „A terminat masteratul în Matematică... Deocamdată e liber-profesionist..." „Şi cum îşi câştigă el pâinea cea de toate zilele?" „Propovăduind adevărul... „Prin urmare, e un trântor!" „în concepţia lui Oliver, munca e un păcat..." „Dar trândăveala ce-i!?" zise stareţul, cu faţa înroşită de furie. „Oliver e un liber-cu- getător şi în acelaşi timp un om de acţiune. învăţătura sa ne va scăpa de blestemul lui Adam. Oamenii nu vor munci nici măcar cu gândul..." „Şi atunci, ce vor face de dimineaţă până seara, vor trândăvi?!" Stareţul se înfurie de-a binelea. Crucea de metal tremura ameninţător în mâna lui puhavă. Chiar şi chipul lui Hristos suflat în aur căpătă un aer înfricoşător. Pictorul însă nu se sperie. Stareţul putea să răcnească mult şi bine. Bikinski era obişnuit cu astfel ieşiri... „Se vor gândi la cele sfinte", răspunse pictorul cu răceală în glas. „Şi asta nu tot trândăveală e?" răbufni Pafnutie, îndreptându-şi barba ameninţător în direcţia apusului. „Mă mir cum poate un stareţ să spună astfel de

vorbe..." „Te miri fiindcă te-ai obişnuit cu trândăveala. La noi, rugăciunea nu se rosteşte-n gol, ci o împletim cu buna rânduială şi cu munca, altfel ne-ar mânca păduchii de vii..." „Dar poate că şi păduchii sunt o încercare..." „Gata", făcu stareţul. „Am terminat. Tu şi cu Oliver sunteţi nişte nenorociţi. Nişte flecari... Faceţi umbră pământului degeaba..." „Cum îndrăzniţi să vorbiţi astfel despre Oliver? L-aţi cunoscut măcar? Aveţi idee cum arată?" „Nu l-am cunoscut şi nici nu am nevoie. I-auzi, vine unul, naiba ştie din ce cotlon uitat de Dumnezeu, ca să-i netezească drumul lui Mesia la Judecata de Apoi..." „Chiar aşa", zise Bikinski.' „Oliver nu-i orişicine. A studiat informatica şi, pe cont propriu, a descoperit formula nemuririi..." „Prin urmare, Oliver e nemuritor?" râse stareţul, agitându-şi barba sură. „Deocamdată, descoperirea lui e în fază incipientă. De studiu de laborator... Oliver încearcă să aplice formula pe propria sa piele şi, când va ajunge să se convingă că nu a dat greş, o va extinde pe scară largă..." „Va să zică", se amuză stareţul, reuşind să se liniştească pe moment, „prietenul tău Oliver a devenit propriul său cobai... Şi în ce constă metoda lui, dacă nu e un secret?" „Prin contaminare. Uzând de introspecţie, Oliver încearcă să ajungă la adevărul etern ce sălăşluieşte în om şi în afara lui, în toate cele ce ne înconjoară... Ajungând la acest ultim adevăr, e contaminat de el, devenind, la rândul său, etern..." „Şi cum atinge această stare?" întrebă bătrânul. „Renunţând la o parte din persoana lui..." „Vrei să spui că acest Oliver al tău are puterea de-a se lepăda de sine, aşa cum la sfântul botez ne lepădăm noi de Satana?" Bătrânul îl privi şiret, încercând să-l bage pe Bikinski în încurcătură. Pictorul era însă pregătit să răspundă la orice întrebare. „Exact", spuse acesta, „lepădându-se mereu de sine, masterandul Oliver a ajuns să treacă dincolo de propriul său eu, contopindu-se cu alte euri, în scopul cunoaşterii depline a adevărului suprem... Lărgirea cunoaşterii are loc printr-o metamorfoză repetată. Prin trecerea eului din regnul animal în regnul vegetal. Şi apoi mai jos sau, poate, mai sus, din regnul vegetal în regnul mineral, după care urmează risipirea în eter... încheind acest ciclu, eul se întoarce îndărăt, purificat de tot ce înseamnă orgoliu sau alt rău, parcurgând toate etapele în sens invers. Metoda nu e simplă." Şi adăugă : „E suficientă o clipă de neatenţie şi ai lunecat în hău pentru totdeauna. Orice particulă materială sau imaterială îşi întinde tentaculele sale invizibile în spaţiu, având tendinţa de a te împiedica să ajungi la adevărul ultim sau să te întorci înapoi la propriul eu. Mai rău e însă atunci când, sărind etapele în grabă, te împotmoleşti la jumătatea drumului ce leagă un regn de altul, intrând într-o stare intermediară, când nu eşti nici om, nici animal, nici plantă, ci doar o mică părticică din propriul tău eter...". Stareţul râse. Nimeni nu putea trece de la stadiul de nefiinţă în stadiul de fiinţă decât la Judecata de Apoi. Şi, poate, nici atunci. Era clar că avea de-a face cu nişte sceleraţi. Văzând că stareţul nu-l contrazice, gândindu-se, probabil, îndelung şi cumpănind în sinea sa la cele spuse de Bikinski, pictorul continuă: „De altfel", zise el, „şi moartea am dobândit-o tot prin contaminare. Când nu se ştia ce-i moartea, nu murea nici pasărea, nici omul şi nici pomul, din simplul motiv că nimic din tot ce mişcă-n universul mare şi cel mic nu ştia ce ar trebui să facă pentru ca să moară. într-o zi, cineva s-a apucat să moară din prostie. Şi de atunci, moartea s-a întins ca o pecingine în lume. Sfârşitul nu vine dinlăuntru, ci vine din afară. Când graniţa dintre regnuri va înceta să mai existe şi eterul va deveni atotstăpânitor, atunci şi moartea va dispărea... Acum înţelegeţi de ce masterandul Oliver consideră munca un blestem şi-o nebunie, nu?" întrebă Bikinski. Şi tot el răspunse: „Pentru că munca îl împiedică pe om să-şi risipească sufletul în eter. Ea îl leagă de materie, de glie. Muncind, omul uită de adevărul suprem ce sălăşluieşte-n el. Iisus a spus: -Priviţi la păsările cerului; ele nu seamănă şi nici nu seceră, şi nici nu strâng nimic în grânare, şi totuşi Tatăl vostru Cel ceresc le hrăneşte. Priviţi la crinii care cresc pe câmp...-". Stareţul se uită la chipul chinuit al lui Bikinski şi deodată sufletul lui fu cuprins de milă. „Cine ştie", gândi el, „poate că e mai curat decât mine. N-a spus oare Iisus: Fericiţi cei slabi cu duhul, căci a lor va fi împărăţia cerurilor... Iată că aceşti doi nebuni încercau să aducă fericirea din ceruri pe pământ..." „Ce-ar fi să ridicăm o ulcică de vin în cinstea Domnului?" se înduioşă stareţul Pafnutie, îmbiindu-l pe Bikinski să intre în chilia lui. „Când dai un prânz sau o cină", cită el în gând din Evanghelia lui Luca, „să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe fraţii tăi, nici pe rudele tale, nici pe vecinii tăi bogaţi, ca nu cumva să te invite şi ei, la rândul lor, pe tine, şi să iei o astfel de răspiată pentru ce-ai făcut. Ci, când vrei să dai o masă, cheamă-i pe săraci, pentru că ei n-au cu ce să-ţi răsplătească; dar ţi se va răsplăti la învierea celor drepţi..." în chilia lui nu se aflau cine ştie ce bunătăţuri, dar o masă frugală se putea încropi. „Vino, fiule", îi zise el pictorului, care îl privea de parcă ar fi căzut din lună, „nu te sfii..." Desigur că Bikinski nu era nici orb, nici şchiop, ci, poate, doar sărac cu duhul. Stareţul l-ar fi primit la el şi pe acel Oliver, care, în naivitatea lui, credea că-l poate mântui pe om de blestemul muncii înrobitoare... Iată că învierea celor drepţi era aproape. Poate că Oliver şi pictorul ce îi apăruse în cale nu erau altceva decât nişte mesageri, îmbrăcaţi în haina bicisniciei şi neputinţei omeneşti. Oare faptul că stareţul se întâlnise cu Bikinski într-un moment de rătăcire, când sufletul lui orbit de trufie uitase de învăţătura Sfintei Evanghelii, nu era un semn trimis de Dumnezeu?! Nu întotdeauna adevărul răzbate din gura celor înţelepţi. însuşi Iisus, când se arătase în lume, părea în ochii celor bogaţi sărac cu duhul. Chiar şi Solomon zice într-una din pildele sale că acolo unde-i multă învăţătură, e şi multă nebunie... „Fiţi bine-veniţi, fiţi bine-veniţi...", murmură stareţul, deschizând larg uşa şi trăgându-l aproape cu forţa pe Bikinski în chilia sa... Pictorul nu se aşteptase la o astfel de întorsătură a lucrurilor. De obicei, după astfel de discuţii, era alungat şi ameninţat cu excomunicarea. Stareţul îl ospătă cu pâine, brânză de burduf, nuci şi vin, iar la plecare îi strecură în geantă o sticlă de vin călugăresc şi nişte colaci pe care, la rândul său, cu o zi mai înainte, le primise de pomană... „Sunteţi şi voi ca păsările cerului, sunteţi asemenea crinilor ce cresc pe câmp, iar eu, la drept vorbind, sunt un păcătos... Mergi cu bine! Domnul să vă aibă pe amândoi în paza Lui", spuse el, conducându-l pe Bikinski până la poarta mare a mănăstirii. Iar după ce acesta ieşi pe Cuza Vodă, ştergându-şi ochii înlăcrimaţi, bătrânul îi strigă din urmă : „Dar ia zi-mi, prietenul tău Oliver acum în ce stadiu e? E animal sau plantă?". „E jumătate scoruş şi pe trei sferturi pasăre şi, în rest, câinele Spinoza", răspunse Bikinski, făcând doi paşi înapoi şi închinându-se în faţa lui până la pământ, simţind în acelaşi timp că trebuie să-i arate mulţumirea printr-un ciripit... „Sunteţi ca păsările cerului, sunteţi asemenea crinilor sălbatici ce înfloresc pe câmp..." Pipăin- du-şi geanta cu sticla de vin roşu şi colacii primiţi de pomană ce i se bălăbănea pe umăr, pictorul se gândi să-şi acompanieze ciripitul cu clinchetul dumnezeiesc pe care îl scot crinii sălbatici atunci când înfloresc pe ţarină, dar în auz nu-i răzbătu decât un zumzet îndepărtat al unui roi de albine. Ar fi vrut, drept mulţumire pentru găzduire, să-l răsplătească pe stareţul Pafnutie fredonând această melodie, dar de pe buzele-i întredeschise, de data asta ieşi ceva ce semăna c-un chiţcăit sau cu un scâncet. Tocmai atunci începu să bată toaca, şi stareţul, făcând în urma pictorului semnul crucii, se strecură înapoi în curtea vechii mănăstiri... Iar Bikinski, simţindu-şi sufletul străfulgerat de o disperare fără margini, se grăbi să ajungă la Corso, unde îl aştepta masterandul Oliver cu ochii aţintiţi în depărtări, încercând să găsească adevărul ultim ce se ascundea acum undeva departe la orizont, dincolo de soarele ce tocmai dădea să apună. Ochii săi priveau în gol. Şi mult dincolo de gol. Dar în gol şi dincolo de gol nu se afla nimic în afară de singurătate şi de beznă. Şi poate nici atât...

...Stând la masa de alături, inginerul Satanovski îşi îndreptă bărbia sa rotundă spre halbele înşirate în faţa lui Bikinski şi a lui Lawrence, slobozind pe nări rotocoale de fum galben, ce se întindeau plutind alene pe terasa plină de lume. „Eu sunt adevărul ultim şi calea ce duce spre lumină", murmură el ca pentru sine. Bikinski şi Oliver, discutând în şoaptă într-un ungher, îl ignorară cu desăvârşire. Pentru ei, Satanovski nu era decât un gând, o adiere... O fantasmă oarbă care avea menirea de a semăna sămânţa zâzaniei în mintea omenească... Văzând că provocarea nu prinde rădăcini în sufletul convivilor, inginerul Edward îşi îndreptă atacurile într-o altă direcţie. „Sunteţi asemenea păsărilor cerului, sunteţi asemenea crinilor sălbatici ce înfloresc pe câmp...", spuse el, făcând aluzie la vorbele pe care i le aruncase la plecare, lui Bikinski, stareţul Pafnutie. „Suntem", răspunse scurt Bikinski. „Chiar suntem..." „înfloriţi aşa frumos", continuă pe acelaşi ton inginerul, „înflorim, chiar înflorim", replică Bikinski. „Nu numai sus, ci şi jos. Suntem numai stamine..." „Aşa, aşa", făcu inginerul, scuturându-şi alene scrumul în farfurioara de la ceaşca de cafea. „Deci şi sus, şi jos", zise el. „Interesant..." „Mă rog", îl îngână Bikinski, „e chiar destul de interesant..." „Eu ştiam că doar prietenul dumneavoastră Oliver are mania de a înflori... Acum văd..." „Ce anume vedeţi? Vi se pare ceva suspect?" „Nicidecum", răspunse Satanovski. E foarte frumos să vezi doi prieteni înflorind laolaltă..." „Aveţi ceva împotriva noastră ca persoane?" întrebă Bikinski... „Cu dumneavoastră ca persoane ce să am? Nimic... Vreau doar să vă atrag atenţia că boala lui Oliver e contagioasă... V-aţi molipsit..." „Dacă e contagioasă, atunci vă sfătuiesc să păstraţi distanţa, altfel există riscul să vă molipsiţi şi dumneavoastră de boala lui şi să vă transformaţi într-un castan..." Satanovski râse. „într-un castan", zise el. „De ce nu într-un brad sau într-un mesteacăn?!" „Mesteacănul e prea alb pentru pielea dumneavoastră... Iar bradul e curat şi el..." „Vreţi să insinuaţi că eu n-aş fi curat?" „Cum să fiţi curat dacă sunteţi însuşi Necuratul?!" Bikinski râse de gluma lui. „Păi, mai adineauri, la mănăstire, în faţa stareţului Pafnutie, parcă-mi luaserăţi apărarea, nu-i aşa?!" „Atunci a fost atunci, iar acum e acum..."

...Uneori, ca să-l necăjească, Oliver se apuca să latre. Mângâindu-şi bărbia, Satanovski scotea şi el un lătrat atât de lung şi de lugubru, încât pe masă halbele zdrăngăneau, ciocnindu-se între ele, iar muşteriii îşi astupau urechile. „Adevărul poate fi perceput şi sub forma asta", conchidea el, suflând din buzele-i umede fumul spre tavan. „Adevărul dumneavoastră", îi răspundea Bikinski, „nu şi al meu..." „Al dumneavoastră", replica inginerul, scoţând rotocoale de fum pe nări, „seamănă cu o piatră kilometrică sau cu un adidas Nike pe care, adulându-l, nu faceţi decât să-l tăvăliţi prin praf, călcându-l în picioare..." Drept replică, pictorul, făcându-şi din mâini pâlnie la gură, imita una din trâmbiţele Apocalipsei lui Ioan, care, cică, i-ar fi apărut în vis. Apoi lătra şi el. Disputa pe această temă, în ciuda nemulţumirii ospătarilor, care veneau din cinci în cinci minute la masa lor, rugându-i să se potolească, se prelungea până noaptea târziu. Luându-se parcă la întrecere, Bikinski şi cu Lawrence lătrau de zor, acompaniaţi din când în când de urletele lui Satanovski, care, stând la masa lui picior peste picior, le ţinea isonul. Când se făcea ora închiderii, cei doi, scoţând câte un ultim urlet, se îndreptau spre statuia lui Cuza, unde dădeau un adevărat concert. Ajungând după miezul nopţii acasă, Oliver îi ţinea companie lui Spinoza, descoperind mereu câte un alt adevăr, care-l împingea mereu înainte pe calea ce duce spre lumină, până când cădea frânt de oboseală pe pat şi adormea. Fiecare urlet expulzat îl elibera de teama ce sălăşluia în pieptul său. Atrase de luna plină, urletele sale se contopeau cu cele ale lui Spinoza, se acopereau de broboane de sudoare şi dispăreau în hău. Privindu-le cum se învârt ca nişte mingi de foc în lumina rece a lunii, Oliver simţea cum, în locul spaimei, în sufletul său pătrunde liniştea desăvârşită. în fiecare noapte, sufletul lui Lawrence se curăţa de bezna ce îşi făcuse sălaş în pieptul său. Golurile erau umplute de adevăr şi de lumină...

...Noimann stătea ghemuit pe pat, în „braţele Sfintei Născătoare", simţinclu-se din ce în ce mai mic şi mai neputincios. Oare ce ar fi zis Bikinski, care de felul lui era un habotnic, dacă l-ar fi văzut într-o astfel de postură? „He, he", surâse el cu amărăciune, făcând haz de necaz, „iată-te şi pe post de prunc sfânt..." „Pruncul de cincizeci de ani care duce biberonul de Alexandrion la gură", i-ar fi replicat lui Bikinski, dacă ar fi fost de faţă. Şi poate l-ar fi pictat şezând cu sticla la gură pe icoana ce trepida sub el. Bikinski însă nu era de faţă, el hălăduia acum pe alte meleaguri, paşii săi, târându-se prin Piaţa Unirii, se îndreptau spre Casa Podgor, aşa că Noimann fu nevoit să-şi dea singur replica... „Vom trăi şi vom vedea", zise el. Privind mai bine în jurul său, medicul se linişti. Ceea ce credea că sunt icoane nu erau decât nişte frunze veştede de toamnă pe care vântul, stârnit de gândurile lui Oliver, i le aruncă pe geam... Imaginându-le foşnind prin casă, brusc, Noimann avu o scurtă revelaţie, văzând cum în căuşul palmelor sale răsare un salon în care, alături de Oliver şi Braic, de femeia-şarpe şi femeia-ou, de oamenii-mâini şi oamenii-degete, de femeia-scaun şi femeia-uşă, intră, şuierând pe nări, omul-locomotivă, trăgând în urma lui un număr de douăzeci şi patru de vagoane, acoperite de panglici şi steaguri tricolore, cu roţile mânjite de macaroane şi compot...

III

Larghetto e piano

...Şi totuşi, urmele unui oarecare Bikinski se vedeau prin încăpere. Cineva călcase pe ici-colo, purtându-şi adidaşii murdari de noroi sau vomă de la masă la pat şi de la pat la şifonierul ce stătea cu uşile larg deschise, înlăuntrul căruia, umăr lângă umăr, se aflau cele o sută douăzeci de costume ale medicului, călcate şi periate cu grijă, arătând ca nişte soldaţi aliniaţi unul lângă altul, ce-şi umflă pieptul şi îşi îndreaptă spatele dinaintea comandantului, pregă- tindu-se să strige din toţi rărunchii: „Ura!". Nu era cazul. Acum, comandantul (colonelul sau generalul Noimann) stătea în şezut cu picioarele sub el, în poziţia de semilotus, ţinându-se cu mâinile de ţeastă. Generalul armatei moarte de costume suferea. Capul îl durea îngrozitor. Deasupra lui, vârtejul de chipuri vuind amenințător. Dinlăuntrul său se distingea unul palid, cu joben şi lavalieră, pe care Noimann îl asemui cu Omul Negru. Să fi fost această viziune reminiscenţa unor lecturi ? De multe ori, în timp ce petrecea la Corso, medicul avea obiceiul să-şi impresioneze auditoriul recitându-i versuri din Omar Khayam, Villon şi Esenin. Poeziile îi veneau în cap una după alta, fără ca Noimann să facă nici cel mai mic efort pentru a-şi pune în mişcare gândirea. Era ca şi cum ar fi stat cu creştetul gol sub un robinet din care ar fi picurat, în loc de apă, versuri. Uneori, în minte îi venea o singură strofă, pe care Noimann era nevoit s-o repete până vedea negru în faţa ochilor. Senzaţia era destul de ciudată. Repetând în gând versurile, medicul avea impresia că timpanul său se transformase într-o pâlnie de gramofon, a cărui manivelă era învârtită de o mână nevăzută ce-i imprima un ritm când mai lent, când mai alert. Pe alocuri, discul era uzat, astfel că acul se învârtea mereu în acelaşi cerc, repetând catrenul până la saţietate. Curios era şi faptul că o parte din poeziile care-i veneau brusc în memorie îi erau necunoscute. Noimann însă le ştia pe dinafară,

ca şi cum i s-ar fi imprimat pe creier în perioada prenatală. Sau ca şi cum ar fi „moştenit" aceste clişee dintr-o altă existenţă. Versurile îi veneau în minte de obicei la beţie şi nu putea scăpa de ele decât atunci când se oprea din marş. Când dădeau nas în nas la Corso, Satanovski îl lua peste picior. „Nu cumva", zicea el, „aţi recitat aseară din Khayam? Aveţi cearcăne cam vinete la ochi..." Sau : „Nu-i aşa că pe la două noaptea Omul Negru v-a vizitat din nou? Aţi spart oglinda sau v-aţi mulţumit să vă ciupiţi de obraz?". Şi adăuga: „La drept vorbind, şi eu am fost bântuit de aceleaşi viziuni. Cineva, undeva, învârte manivela şi noi umblăm prin cameră, ciripind ca nişte papagali...". „Papagalii nu ciripesc, acest lucru îl fac doar vrăbiuţele", răspundea stomatologul. „Vi-i gândul din nou la vrăbiuţe, ehei", chicotea Satanovski, aprinzându-şi un trabuc. „Alţii latră sau croncănesc, fâlfâin- du-şi mânecile în căutarea adevărului suprem..." „Lăsaţi-i pe alţii în pace", zicea Noimann şi gândul îi zbura la Bikinski şi la Oliver, la care făcea acum aluzie inginerul Edward Satanovski. „Mai bine mi-aţi spune cine învârte manivela..." „Da, chiar, cine?" „Păi cine altul decât dumneavoastră în persoană? Nu-i aşa că din plictiseală apelaţi la acest joc de-a şoarecele şi pisica ? Tăiaţi cărţile pe masă şi rostiţi câteva strofe în gând, iar pe mine mă apucă pandalia..." „Nu ştiu despre ce cărţi de joc şi despre ce fel de manivelă vorbiţi. Vă mărturisesc că discuţia aceasta mă depăşeşte. Nu ştiu la ce joc faceţi aluzie. Am impresia că-mi atribuiţi calităţi pe care nu le posed. Nu sunt atât de citit cum credeţi... Probabil sunteţi într-o stare extrem de excitată, din care pricină sunteţi predispus să faceţi analogii dintre cele mai ciudate, care n-au nimic de-a face cu realitatea..." E posibil ca Satanovski să fi avut dreptate. în fond, îşi spuse în gând Noimann, halucinaţiile trebuiau să aibă întotdeauna un preambul. Un citat din clasici, un vers celebru, o arie de operă sau un refren auzit aiurea, care începea să se deruleze în memoria lui Noimann până ajungea la stadiul de obsesie. Omul Negru al lui Esenin îi bântuia adesea conştiinţa. îl vedea şezând pe scaun, în faţa oglinzii, sau veghind, noaptea, la căpătâiul său. Hainele sale cernite erau croite din versuri albe, alese pe sprânceană. Uneori, în loc de versuri, preambulul îşi avea punctul de plecare într-o reclamă. Săpun, pastă de dinţi, cafea, coniac, deodorante sau DVD-uri pentru promovarea turismului cultural sau al celui erotic... Era suficient ca Noimann să-şi arunce în timpul zilei întâmplător ochii într-un ziar, într-o revistă sau într-o vitrină, să asculte ştirile sau muzică la radio sau să urmărească vreo emisiune oarecare la televizor, fapt care i se întâmpla destul de rar, pentru ca mai devreme sau mai târziu, în timpul nopţii, imaginile sau cuvintele citite în fugă să-i revină în memorie, derulându-se înainte şi înapoi, cu o obstinaţie neobişnuită, aducându-l într-o stare de exasperare, când pur şi simplu îi venea să-şi ia câmpii, alergând încotro vedea cu ochii. Halucinaţiile trăite-n casă aveau un anumit ritm, cele de pe stradă alt ritm şi altă măsură... Omul Negru îi făcu cu ochiul şi se topi în raza tulbure de lumină ce se strecura printre storurile trase... Nu era prima dată când îi apărea în faţa ochilor, luând mereu o altă înfăţişare.

Bărbia însă îl trăda. Chiar dacă ar fi tăiat-o cu foarfeca, stomatologul tot l-ar fi recunoscut. Noimann era bucuros că reuşise să scape de această obsesie a lui, care de obicei se sfârşea cu farfurii şi scaune aruncate pe geam. Uneori şi cu tăiatul venelor. în locul său apăru însă un alt chip, posedând o bărbie neaşteptat de lungă, ce se mişca încoace şi încolo sub trabuc. Bărbia îi aruncă pe pat un set de cărţi de joc, slobozind deasupra lui Noimann câteva rotocoale de fum. Celelalte chipuri se roteau ca nişte mormoloci în aer, aliniindu-se în spatele trabucului care pufăia de zor. Medicul privea pasiv această defilare de măşti din jurul său, aşteptând deznodământul. La ce-i foloseşte omului să posede mai multe chipuri, de vreme ce umblă purtând pe faţă acelaşi chip? Chiar şi femeile n-au nevoie decât de o mască pentru a-şi mişca şoldurile şi poşeta prin oraş!? Dacă, în loc de chip, femeile ar poseda sâni sau tocuri cui, ar fi totuna, medita el. Ba, poate, tocurile cui ne-ar fi mai de folos. La ce bun să bâjbâi sărutând pleoapele şi gura, odată ce ajungi cu buzele şi degetele în acelaşi loc?! Un portmoneu sau o poşetă în loc de chip ar rezolva multe probleme. Portmoneul, desigur, ar fi mai folositor dacă ar fi doldora de bani. Banii pot rezolva multe. Noimann ştia faptul acesta pe propria sa piele. Foşnetul bancnotelor îndulceşte trăsăturile, le înnobilează. Zâmbetele devin tot mai ademenitoare, mişcările mai exaltate, iar ochii prind o strălucire sumbră... Scoate portmoneul plin de bani şi vei vedea cum totul învie şi apoi moare-n faţa ta. Zâmbetele şi speranţele se sting odată cu bancnotele ce se evaporă din portmoneu... Totuşi, orice s-ar întâmpla, fereşte-te să-ţi vâri nasul în intimitatea unei femei... Fereşte-te cât poţi să-i scotoceşti agenda în care dorm ca într-o criptă atâtea nume şi atâtea numere de telefon! La ce bun? Cui i-ar folosi ştiinţa asta?! La ce să-ţi încarci memoria cu lucruri de prisos? Mai bine studiază-i mersul, felul de a-şi da ochii peste cap sau zâmbetul ce seamănă cu o lumină ce aleargă peste creasta unei ape repezi şi te vei lămuri în ce constă enigma şi toată frumuseţea... Bărbatului îi e suficientă, desigur, o singură faţă. Deşi, la drept vorbind, şi aceasta îi e adesea de prisos. Noimann ar fi schimbat-o pe-a sa, oricând, la mahmureală, pe un pahar de coniac sau o halbă rece de bere luată de la dozator. Procesiunea de chipuri ce se perindau prin aer, desfăşurându-se ca o coadă de păun în spatele primului chip, înzestrat cu o bărbie dublă, începea să-l enerveze. Dacă ar fi avut putere, s-ar fi sculat din pat şi le-ar fi alungat pe geam. Slăbiciunea îl punea într-o situaţie ingrată. Medicul încercă să-şi păstreze judecata rece. între timp, durerea de cap se accentua. Cu degetele răsfirate deasupra pleoapelor, Noimann privea în gol. înghesuite în dulap, costumele păstrau o tăcere respectuoasă. Ridicându-şi cu un efort suprem mâna dreaptă spre tavan, Noimann dădu comanda: „Pe loc repaus!" şi întreg regimentul se destinse, adoptând o poziţie de aşteptare. „Vax", spuse medicul, „azi n-am chef de voi..." Vârtejul de chipuri se roti deasupra patului, apoi, urmând bărbia, se strecură în dulap. Costumele se neliniştiră, animate de un nou avânt. Acum, fiecare dintre ele purta, deasupra gulerului, un cap de consistenţa aerului, ce se clătina încetişor. în mijlocul lor, chipul inginerului Edward Satanovski îl fixa cu insistenţă. Medicul îşi netezi părul, căutând ca prin acest gest să-şi pună în ordine gândurile ce-i roiau prin creierul năclăit de alcool şi să-şi alunge durerea ce-i năpădise tâmplele. „Da", îşi spuse el, „pruncul de cincizeci şi ceva de ani începe să aibă niscaiva probleme..."

Noimann împlinise cu doi ani în urmă această vârstă „extrem de rotundă", cum se lăuda el, serbându-şi aniversarea printr-un „marş" de pomină. Mai întâi, făcu eforturi ca să-şi conştientizeze vârsta, obişnuindu-se încetul cu încetul cu ideea că trupul său nu suferise totuşi schimbări esenţiale. De multe ori, medicul se trezea stând, cu halatul de mătase descheiat, în faţa oglinzii de pe hol şi făcându-şi complimente. „Nu-i aşa că n-am îmbătrânit?" murmura el, studiindu-şi cu atenţie ridurile de pe frunte. Şi tot el îşi răspundea : „Şi chiar dacă ai fi îmbătrânit, vârsta aceasta îţi conferă eleganţă...". Sau se întreba: „Oare par chiar de cincizeci?". Sau: „Să presupunem că nu ne-am cunoaşte şi ne-am întâlni întâmplător pe stradă, câţi ani mi-aţi da, treizeci şi opt sau patruzeci?". „Patruzeci sau cel mult patruzeci şi doi", îi răspundea chipul din oglindă. „Vârsta la care profetul Mahomed îşi începuse profeţia..." „Ce legătură există între mine şi profet?" „Patruzeci şi doi este vârsta deplinei maturităţi. A adevăratei bărbăţii..." „Da", răspundea medicul, „nu uitaţi că eu am cincizeci..." „Da, dar arătaţi ca de patruzeci şi doi... Vârsta la care profetul a ajuns la cel de-al şaptelea cer..." „Doriţi, probabil, să mă flataţi, atrăgându-mi atenţia că e cazul să mă înalţ la ceruri..." „Nici vorbă", răspundea chipul, „vreau să vă sugerez că e momentul să vă gândiţi la o călătorie..." „Despre ce fel de călătorie e vorba?!" se miră Noimann. „Vă prefaceţi că nu ştiţi, deşi totul se află scris în cărţi... La vârsta aceasta veţi face o călătorie..." „Despre ce cărţi vorbiţi? Vă referiţi cumva la cele pe care inginerul Edward le poartă tot timpul asupra lui?" „Exact", spunea chipul. „De ce vă prefaceţi că nu ştiţi nimic? De ce vă ascundeţi după propriul dumneavoastră

deget arătător? Şi de ce vorbiţi atât de eufemistic despre inginer? în sinea dumneavoastră îi spuneţi altfel..." „Observ că şi dumneavoastră vă fofilaţi să-i rostiţi numele cu voce tare..." „Normal", răspunse chipul. „Eu sunt doar reflexia dumneavoastră. O imagine şi atât. Nimic mai mult... Numiţi-l dumneavoastră şi am să-l numesc şi eu..." „Vorbiţi de Satanovski?" „Exact", răspundea faţa. „De Satanovski, de cine altcineva?!" „Oare el ce vârstă mi-ar da?" „Treizeci şi doi", îi răspundea, luându-l peste picior, pictorul Bikinski, care părea să-i ghicească frământările... „Eu am treizeci şi trei, dar par, desigur, mult mai în vârstă decât dumneavoastră", adăuga el... „Probabil din cauza alcoolului... Dumneavoastră însă vă apropiaţi de vârsta lui Iisus..." „Mai adineauri ajunseserăm la profet..." „Asta a fost acasă. La Corso, vârsta dumneavoastră, după halbele băute, a mai scăzut cu un deceniu..." „Va să zică aşa?" îşi ridica Noimann sprânceana a nedumerire. „Berea combinată cu Alexandrion şi-a spus cuvântul..." Oliver tăcea, ridicându-şi din timp în timp braţul năpădit de frunze şi rotindu-l în bătaia soarelui. Curând avea să vină toamna. Frunzele vor îngălbeni şi vor cădea de pe ramuri. Sufletul lui Oliver se va dezgoli, rămânând în bătaia vântului. Ce-i păsa lui de vârsta oamenilor? De mult, trupul său migrase în alt regn. Oliver cunoscuse adevărul ultim al arţarului, al paltinului, al scoruşului, al sălciilor. Al oamenilor-gât şi al oamenilor-picior. Cunoscuse adevărul femeii-uşă, al femeii-scaun, al femeii-girafă şi al femeii-Braic... Nu aveai nevoie de oglindă ca să-ţi descoperi adevăratul chip şi adevărata vârstă. Adevărul omului se afla, de obicei, în pom. Oliver tăcea, adâncit în gândurile lui. Asta se întâmpla la Corso. Acasă, Mathilda, stând întinsă în pat, îl tachina la rândul său pe Noimann în felul ef: „Stimate domn, dacă o să vă uitaţi prea des în oglindă, o să vă treziţi că vi se toceşte faţa...". „Poftim? Ce aţi spus?" rămânea surprins medicul... „Pe lângă faptul că sunteţi orb, mai sunteţi şi surd... Am spus să aveţi grijă să nu vă uitaţi prea des în oglindă, c-o să vi se subţieze trăsăturile şi o să arătaţi la faţă ca un ou..." Deşi stăteau împreună de şapte ani bătuţi pe muchie, cei doi soţi, în semn de respect reciproc, se adresau unul altuia cu „dumneavoastră". De altfel, fiecare dintre ei îşi apăra, în felul lui, intimitatea. Chiar şi în momentele cele mai delicate, Noimann se pomenea spunând : „Aş putea profita un pic de sânii dumneavoastră?!". Iar Mathilda, foindu-se în pat, îi răspundea: „Da, cu o singură condiţie, dacă-mi daţi voie să vă pup pe nas...". „Desigur", zicea Noimann, „nu e nici o problemă. Dar după asta, aş putea, la rân- du-mi, să vă cer încă o favoare?" Favoarea era ca, în dreapta Mathildei, Noimann să-şi întindă costumul bej. „Asta pentru siguranţă. Şi apoi, ştiţi foarte bine asta, trebuie să nu scăpăm din vedere triunghiul conjugal..." „Atunci", zicea Mathilda, „v-aş ruga să-mi permiteţi ca, alături de costum, să întind rochia de seară..." „Deasupra sau dedesubt?" mai întreba medicul şoptit. „N-aş vrea să mi se boţească vălul..." „Deci, deasupra, nu-i aşa?" îşi freca stomatologul Paul mâinile de satisfacţie, pregătindu-se să sară pârleazul... De obicei, intervenea ceva neaşteptat în ultima clipă şi pârleazul râmânea mereu neescaladat... în locul său, costumul bej se dezlănţuia pe pat în toată voia, şi atunci rochia Mathildei, cuprinsă de zgâlţâituri, începea să pârâie din toate cusăturile. Cei doi soţi priveau oarecum pasivi la scena aceasta animată ce avea drept protagonişti propriile lor haine, arborând o mină sobră, ca şi cum nu ar fi participat la un spectacol vesel, ce aducea cu un vodevil, ci aveau aerul că asistă la o înmormântare. Trase de fire nevăzute, „paiaţele" se zbenguiau, făcând mişcări atât de bruşte, încât Mathilda, mai sensibilă din fire, lua câte o pernuţă sau un alt obiect mai moale aflat în preajmă, îndesându-le când într-o parte, când în alta. Mâinile ei erau date însă în lături şi cele două manechine, aflate în „călduri", îşi reluau activitatea, încolăcindu-se unul peste altul în poziţii atât de nefireşti, încât în cele din urmă Noimann şi Mathilda, bătând din palme, izbucneau în râs. Costumele aflate în dulap le ţineau isonul. Rochiile Mathildei, aşijderea. Un ropot de aplauze se auzea din camera vecină şi un altul din cealaltă. Primul, prin atitudinea sa fermă, aducea cumva cu tropăitul pe care-l scot tocurile unor recruţi ce bat pe loc un pas de defilare, iar al doilea, cu zgomotul unor nuci rostogolindu-se vesel pe podea. în ciuda acestor diferenţe de ton şi atitudine, cele două „coruri" se armonizau perfect, intrând în rezonanţă cu fantoşele ce se acuplau, făcând mişcări din ce în ce mai iuţi, pe pat. Urmărind transpusă scena, Mathilda îşi lăsa cu tandreţe capul pe umărul lui Noimann şi ofta adânc. Stomatologul, zâmbind galeş, îşi apropia, la rându-i, creştetul de cel al Mathildei şi scotea, fără să-şi dea seama, un oftat, după care aplauda din nou. Ceva însă nu mergea în mariajul lor şi faptul acesta îi apropia şi îi îndepărta în aceeaşi măsură... După ce paiaţele îşi epuizau numărul, revărsându-şi în extaz braţele pe pat, Noimann şi Mathilda îşi schimbau hainele între ei. Medicul se îmbrăca în rochie, iar Mathilda în costum, astfel că arcurile de pe pat începeau să scârţâie din nou. Rochia se învolbura, în schimb costumul ce se afla deasupra ei arbora o atitudine destul de rezervată... Noimann privea în stânga sa: picioarele lungi ale Mathildei se întindeau în pat ca nişte şine de tren ce se pierdeau în depărtare... Uneori, şuiera şi o locomotivă nevăzută şi el înainta în urma ei, purtând ochelari de soare, costumul alb, de mire, şi un buchet de trandafiri în braţe; nu ajungea însă niciodată la destinaţia finală... Alţii însă, îmbrăcaţi ca vai de ei, sărind din traversă în traversă sau luând-o de-a dreptul peste câmp, ajungeau fără să-şi bată prea mult capul la locul mult râvnit. Locomotivele lor poposeau nu în una, ci în mai multe gări. Trenurile şuierau, scoţând aburi pe nări, şinele de cale ferată se ridicau, rupându-se de la genunchi, Noimann alerga spre ele, fâlfâind din mâini, şi rămânea cu alergatul... în faţa lui, cu genunchii strânşi la piept, într-o cămaşă de noapte albă ca zăpada, stătea Mathilda, privind prin el şi dincolo de el.

Faţa ei triunghiulară emana atâta farmec şi atâta disperare, încât Noimann, căzând în genunchi, se târa spre ea, zdre- lindu-şi încheieturile de traversele mai mult sau mai puţin închipuite, pe care, în loc de păcură sau motorină, picurau lacrimi de ceară, întinzându-se în aşternut. La orizont, dincolo de nori, se iţeau sânii ei rotunzi şi luminoşi ca nişte faruri. Dar oare de ce, atunci când fruntea sa îi atingea pantofii purpurii cu toc înalt cât catedrala, imaginea Mathildei se prăbuşea pe pat asemenea unui sfinx clădit din cenuşă şi nisip, astfel că braţele sale, în loc să atingă carnea trecătoare, atingeau ceva ce semăna cu golul răvăşit din suflet... De ce tot ce era permis altora fără oprelişti pentru el devenise un fapt de neatins? De ce patul său, pe care Noimann îl asemăna cu sala de aşteptare dintr-o gară, plină de trupuri asudate ce se încolăceau de-a valma, căzute pradă instinctelor primare, în timpul sortit împerecherii, devenea pentru Noimann un lăcaş sfânt, pe care nu aveai dreptul să-l tulburi nici măcar c-o răsuflare, în timp ce pentru alţii acelaşi pat era accesibil oricărei fantezii abracadabrante, mai mult sau mai puţin morbide?! „Şi ziceţi că o să mi se subţieze faţa?" întreba Noimann cu un aer absent, îndreptându-şi, pentru a câta oară ?, şuviţa rebelă de pe frunte. „Asta înseamnă că am să întineresc..." „V-aţi pus vreodată totuşi întrebarea cum o să reacţioneze o soţie când, trezindu-se în zorii zilei, o să dea faţă-n faţă cu un ou?" „Depinde cu ce fel de ouă aţi vrea să aveţi de-a face..." „Indiferent de faţă", replica Mathilda, „oul rămâne totuşi ou..." De felul său, stomatologul Paul era departe de a fi un om naiv, şi atunci de ce i se înfipsese în cap ideea că, dacă va face exerciţii zilnice în faţa oglinzii, atunci, într-adevăr, ridurile de pe faţă i se vor risipi, evaporându-se în spaţiul eteric aflat undeva în spatele propriilor sale reprezentări, iar el, încetul cu încetul, va întineri, revenind la o vârstă ideală, a deplinei maturităţi, când, în urma experienţelor acumulate, omul se află în punctul maxim al ascensiunii sale, eclipsându-i pe toţi cei care intră în contact cu el?! Medicul nu era naiv, şi totuşi această teorie, pe care o descoperise singur, îl fascina atât de mult, încât exerciţiul devenise un adevărat cult, astfel că, aproape fără să-şi dea seama când şi cum, oglinda de pe hol se transformase într-un altar. Nu lipseau nici sfeşnicele cu trei braţe, nici beţişoarele parfumate, nici amforele pline de petale şi de vin, în care Noimann îşi înmuia cu grijă buricul degetelor pentru a şi le trece peste faţă. „Orice ritual iniţiatic", îi spuse odată, nu se ştie de ce, Bikinski, „presupune pătrunderea într-o încăpere tăinuită: un cavou, o peşteră, o grotă sau o groapă. Acolo, iniţiatul este stropit cu apă sfinţită sau cu

sângele unei victime sacrificate pe altarul zeului. încăperea simbolizează locul morţii omului vechi şi al naşterii celui nou..." Cavoul său era oglinda în faţa căreia, stând în genunchi, la miezul nopţii, murea un Noimann vechi şi reînvia altul nou, prinzând puteri nebănuite, pentru a putea porni întins, spre Corso, a doua zi. Un Noimann obosit intra în oglindă şi din ea ieşea un Noimann cu faţa proaspătă şi ochii strălucind de viaţă. Vârsta de cincizeci de ani nu era, cum s-a văzut, pentru el nici un fel de handicap, ci ea-i deschidea noi porţi pentru a-şi cunoaşte şi a-şi regenera celulele uzate. Trupul vechi era abandonat, locul lui luându-l altul, iluzoriu. Totuşi, în ciuda acestor renaşteri repetate - sau poate tocmai din pricina lor -, Noimann simţea cum între el şi Mathilda distanţa creştea cu fiecare zi, cu fiecare ceas. Deşi trăiau alături şi dormeau câteodată în acelaşi aşternut, erau atât de străini unul de altul, încât chiar şi atunci când trupurile lor se atingeau, ei în esenţa lor erau de neatins. Fiecare trăia închis în universul lui din care sufletul ieşea arareori afară şi atunci doar pentru a-şi pipăi, prin intermediul unor simţuri nevăzute, propria imagine din oglindă şi a se convinge că existenţa nu-i totuşi un lucru de temut, după care se retrăgeau, fiecare în carapacea sa, lipindu-şi unul de altul trupurile căzute pradă unor gânduri din ce în ce mai întunecate. Când simţurile renăşteau, se fugăreau prin cameră, împreunându-şi din când în când buzele şi mâinile şi tot ce mai era de împreunat.

...Medicul îşi cumpărase o oglinjoară pe care o ţinea în portmoneu, iar noaptea o ascundea sub pernă. De multe ori se trezea năuc din somn, studiindu-şi la lumina veiozei trăsăturile, sau se ducea la baie, deschidea robinetul, apropiindu-şi faţa de oglindă. Chipul său uşor buhăit îl atrăgea ca un abis, absorbindu-i gândurile cu forţa cu care vidul absoarbe bucăţelele de materie aflate într-un relativ repaus. Scrutându-şi chipul, trupul său se înfiora de frig, acoperindu-se cu broboane de sudoare. Nu-l deranjau atât firele albe apărute la tâmple, cât cearcănele şi cuta de la rădăcina nasului. Dincolo de chipul său îl privea un alt chip, din ce în ce mai îndepărtat, din ce în ce mai străin. Noimann îşi trecea mâinile peste faţă şi rămânea cu ea în căuşul palmelor. Peste chipul său se aşeza o altă mască, din ce în ce mai rece, mai îndepărtată. Era ca şi cum s-ar fi aplecat peste un mort sau, mai degrabă, mortul s-ar fi aplecat peste el, atrăgându-l în abisul lui. Acum, aceste trăsături şi aceste chipuri fâlfâind din aripi transparente i se roteau în jurul capului, scoţând strigăte tot mai ameninţătoare. Noimann stătea în şezut pe marginea patului, cu gândurile duse aiurea. Umerii îi tresăreau, iar braţele se ridicau ca şi cum ar fi vrut să alunge o primejdie nevăzută ce plutea în aer...

între timp, setea îi creştea. Dorinţa lui de a ajunge până la masă nu-i dădea pace. Noimann îşi aţinti ochii înspre sticlă. Şi sticla începu să se clatine. Apoi se petrecu un fenomen straniu. Sub presiunea privirii sale fixe, masa se răsuci de la dreapta la stânga, înălţându-se câteva degete de la podea... în gând, medicul îşi frecă mâinile de bucurie. Masa se apropia de pat, clătinându-se în aer. Medicul închise ochii şi numără până la zece... Când îşi deschise pleoapele, observă că distanţa dintre el şi sticlă se micşorase considerabil. Noimann făcu un efort, întinzându-şi braţul în direcţia mesei. Mai trebuiau câţiva centimetri şi efortul său ar fi fost răsplătit din plin. Noimann tremura de nerăbdare. Masa părea că vine înspre el, şi totuşi distanţa dintre ea şi pat nu se micşora, ci, parcă, dimpotrivă, creştea mereu. Masa luneca spre pat, dar patul luneca şi el, retră- gându-se din calea ei. Noimann închise din nou ochii. Era într-o situaţie fără ieşire. Masa şi patul păreau legate între ele cu fire nevăzute. Când se mişca unul, se mişca şi celălalt. Păreau două animale ce execută un dans ciudat, cântărindu-şi forţele, prinse într-un ritual de împerechere, între timp, senzaţia de sete atinse o limită de nesuportat. Noimann numără din nou până la zece, apoi până la douăzeci, până la cincizeci. Nici când ajunse la cinci sute, cei câţiva centimetri nu fuseseră parcurşi. Ce era de făcut? Masa înainta, iar patul tot dădea îndărăt. Noimann încercă să se ridice, dar picioarele nu-l ascultau. întredeschi- zându-şi pleoapele, medicul văzu că o sticlă de pe masă dispăruse şi că, în locul farfuriei cu resturi, se afla acum o pălărie de pai cu boruri largi, plină cu bucăţi de prescură stropite din belşug cu ulei şi vin. Acum, masa înainta spre el cu paşi hotărâţi. Picioarele ei erau încălţate cu adidaşi Nike, destul de jerpeliţi. încălţămintea îi aducea aminte de cea purtată de Bikinski. Numai că pictorul purta de obicei doi adidaşi, or, aici se mişcau încolo şi încoace patru. Poate că văd dublu, îşi spuse medicul. Scena părea desprinsă din tablourile lui Bosch. O masă încărcată cu resturile festinului se deplasa prin cameră, încălţată ca un om. Nu cumva se pitise vreun muşteriu sub ea şi, ca să-l sperie, umbla chircit în patru labe, având o pereche de adidaşi prinsă pe mâini? Sau poate că, în loc de unul, se ascundeau sub masă doi oameni? Sau poate că, din pricina beţiei, Noimann avea din nou halucinaţii?! Medicul stătea în poziţie de lotus pe marginea patului, uitându-se prostit în jur. Pe genunchii săi se legăna cămaşa de noapte a lui Lilith. Dinspre şifonier se auzi un zumzet. Costumele se mişcau, foşnind ca nişte copaci îmbrăcaţi în frunze moarte, în bătaia vântului... „Poate că a pătruns în ele spiritul lui Oliver?" îşi spuse medicul, privindu-şi faţa descompusă din oglindă... Noimann întinse mâna şi luă din pălărie o prescură. Când o duse la gură, aceasta scoase un chiţcăit uşor şi, făcând un slalom prin aşternut, dispăru sub pat. Atunci, medicul îşi dădu seama că ceva e în neregulă cu el şi, făcând un efort suprem de voinţă, se dădu jos din aşternut... Acum nu mai visa. De fapt, nici nu visase. Era treaz, ca-ntotdeauna... Masa şi sticla de coniac se aflau la locul lor obişnuit. Noimann se repezi, clătinându-se pe picioare şi tremurând din tot corpul, puse mâna pe sticlă, îşi turnă o jumătate de pahar şi îl dădu pe gât. La început avu o senzaţie de greaţă. După care coniacul îşi făcu efectul. Noimann mai întâi transpiră. Apoi, încetul cu încetul, îşi reveni în simţiri. Transpiraţia îşi făcu efectul. O parte din răul ce se afla în el fusese eliminat. Tâmplele încetară să-i mai zvâcnească. Ritmul bătăilor inimii deveni mai regulat. Medicul îşi aruncă halatul pe umeri şi, luând o poziţie marţială, se îndreptă spre dulap să-şi inspecteze „trupele". Pauza de respiro durase prea mult. Costumele se aflau în dezordine. „Soldaţi, drepţi!" făcu Noimann. După care le dădu un ordin ce se bătea cap în cap: „Pe loc repaus, marş!". Costumele îşi umflară pieptul, apoi se destinseră. După care începură să mărşăluiască pe loc, mişcându-şi umerii în sus şi în jos. Mulţimea de pantofi aflaţi în debara le ţinu isonul. îmbărbătat de ordin, medicul Noimann se îndreptă, într-un marş triumfal, spre acvariu. Peştişorii nu-şi primiseră încă doza obişnuită de alcool şi stăteau cu burţile în sus, clătinându-se uşor deasupra apei. „Drepţi!" făcu Noimann. Cei doi peşti îl priviră cu nedumerire în ochii bulbucaţi, rămânând în aceeaşi poziţie. „Curând vă veţi primi şi voi tainul", murmură medicul, turnând două degete de coniac în acvariu. Peştişorii dădură veseli din coadă şi începură să înoate, făcând tot felul de volute în apa care prinsese o culoare arămie. Noimann puse în funcţiune gramofonul şi în încăpere răsunară acordurile unui vals de Johann Strauss. Strângând sticla şi mâinile la spate, Noimann păşea triumfător, măsurând podeaua în lung şi-n lat. Umerii săi se îndreptaseră. Paşii îi deveniră mai elastici. Iar glasul începu să-ngâne, tam-taram-taram, acordurile valsului. înghesuindu-se în dulap, costumele îl acompaniau. Cravatele păreau să intre în acelaşi ritm. „în sfârşit", îşi spuse medicul, „criza a fost depăşită... Am putea ieşi... Desigur", continuă el să-şi deruleze firul gândurilor, „de ieşit putem ieşi, problema e încotro ar trebui să ne avântăm paşii!" Primul gând care-i trecu prin minte fu : „Corso!". Nu, în nici un caz! „Oriunde, dar la Corso nu..." Şi totuşi, aţa îl trăgea spre acel loc infam. Noimann era curios să afle ce s-a mai întâmplat în lipsa lui... Ce era să se întâmple? Mai nimic. Lumea de la Corso îşi vedea de treburile sale. Unii veneau acolo, cum venea, de altfel, şi el, să-şi lingă rănile şi să-şi oblojească gâtul, alţii plecau

resemnaţi acasă sau pe străzi. Nu se întâmpla nici un cancan deosebit. Noimann măsura încăperea, plimbându-şi halatul de la geam la uşă, se răsucea pe călcâie în dreptul mesei şi o lua înapoi. Rondul acesta avea darul să pună şi sângele, şi mintea în mişcare. Acum, medicul era cât se poate de lucid. Paşii îl mânau mereu spre dulap. Dar Noimann se împotrivea tentaţiei. Odată ajuns acolo, după salutul ceremonios, i-ar fi ieşit din nou în faţa ochilor costumul bej şi atunci n-ar mai fi avut scăpare. Drumul până la Corso ar fi fost ca şi făcut.

...Tot meditând la ziua care abia începea, Noimann se împiedică de ceva moale şi călduţ, trăgându-şi înspăimântat piciorul înapoi. Mai întâi i se făcu teamă să nu fi călcat vreun şoarece sau un şobolan, apoi se gândi că poate nimerise într-un rahat de câine sau în vomă... Casa lui era curată. Nu aveau ce căuta aici nici şoareci, nici şobolani. Cu atât mai puţin rahaţii de câine în care puteai călca pe stradă... Medicul îşi scutură, pentru orice eventualitate, papucul, ca să scape de posibila mizerie ce s-ar fi prins pe talpa sa de pâslă, apoi privi în jos. în faţa lui, la distanţă de o palmă, se afla ceva ce semăna cu un picior (mai degrabă de bărbat decât de femeie) care avea o alură impozantă. Piciorul era retezat cu câteva degete mai sus de genunchi şi stătea neclintit în faţa lui Noimann, ţinându-şi mâinile la spate. Privindu-l, lui Noimann îi reveniră în minte versurile unui cunoscut poet austriac, ce sunau astfel:

Colindă prin lume un genunchi buimac e un genunchi şi-atât; nu e nici cort, nu-i nici copac, e un genunchi şi atât...

în faţa lui Noimann nu se afla însă doar un simplu genunchi de infanterist, ucis cândva în război, ci un picior care-l privea cu insolenţă. Prin urmare, strania apariţie nu constituia rodul unei reminiscenţe literare, ci era o apariţie de o natură, să zicem, abisală. De altfel, la drept vorbind, stomatologul se aştepta la o astfel de „surpriză". Aşa încât, apariţia în camera sa a acestui picior, ce-l măsura din ochi cu o oareşicare superioritate, privindu-l, cum se spune, de jos, dar de la o înălţime colosală, inaccesibilă unei făpturi umane, nu-l miră defel. „în fond", îşi spuse el, „ar fi fost mai bine dacă în loc de picior ar fi apărut în faţa mea un cort sau un copac gen Oliver, cu ochi şi degete?!" Sau dacă ar fi fost bântuit de un picior metric sau de alte abstracţiuni, cum i se întâmplase de atâtea ori? Cu lucrurile concrete te mai poţi lupta, dar cu abstracţiunile ce faci?! Cu cât încerci să le alungi, cu atât te împotmoleşti mai tare în ele. Noimann rămăsese pe loc, cu ochii adânciţi în gol. De atâtea ori fusese bântuit de cifre, încât şi acum îi era teamă ca nu cumva acestea să înceapă să-l sâcâie din nou. Oliver îi vorbise de atâtea ori despre oameni-mâini şi oameni-degete, despre oameni-gât şi oameni-scaun, despre oameni-pat şi oameni-dulap, în care se aflau tot felul de haine, ce-şi duceau veacul fie în salonul destinat meditativilor, fie în cel al oamenilor de acţiune; nu-i vorbise de abstracţiuni, de picioare metrice sau de balade, dar e posibil ca în curtea doctorului Perjovski să fi existat şi astfel de creaturi...

La început, abstracţiunile apăreau sub formă de insecte, bâzâind deasupra scaunelor şi a mesei. Noimann părea că nici nu le bagă în seamă. Dar cifrele îşi agitau elitrele, scoţând un zgomot neplăcut. îi intrau în nări, în ochi, în gură. Cifre mari, cu abdomen galben şi trompe uterine. Noimann stătea liniştit la masă, învârtind paharul între degete. Dar cifrele cădeau în pahar cu nemiluita, înecân- du-se în alcool. Stomatologul vărsa paharul în scrumieră, amestecând coniacul cu mucurile de ţigară. Cifrele se zvârcoleau, transformându-se din insecte în omizi păroase care i se suiau pe braţ... Imaginile acestea apăreau oriunde şi oricând. Nu era plăcut să stai la Corso şi să vezi cum chipurile de alături, cu care conversezi, se umplu de cifre şi omizi. Chiar şi propria sa faţă, Noimann o simţea ca pe un muşuroi. Şi atunci scotea o ţigară, ca să mai alunge cu fumul o parte din aceste larve ce-i mişunau pe obraji. Coniacul şi cafeaua ajutau şi ele, alungând insectele de pe faţa de masă în pantofi şi-n buzunare. Costumele ce stăteau alături erau cuprinse şi ele de furnicături. Mânecile se agitau, paharele erau ridicate şi coborâte într-un ritm ameţitor. Toată mişcarea aceasta avea în ea ceva neliniştitor, absurd. Noimann stătea totuşi calm la Corso, zâmbind spre muşterii. Ba chiar făcea şi glume. Agitaţia creştea, atingând punctul culminant când insectele şi omizile se transformau înapoi în cifre, intrând în portmoneu şi-n buzunare. La întoarcerea spre casă, cifrele ţopăiau, mergând în faţa lui. Nu ştiu cum se întâmpla, dar abstracţiunilor li se umfla fundul, căpătând forme bombate, acoperite de câte o pereche de bikini. Nu aveai cum să nu fii atras de ele. Să fi fost de lemn şi tot ai fi încercat să le tragi din mers o palmă peste rotunjimi. Simţurile lui Noimann nu erau cu totul adormite. Privind cum defilează în faţa lui aceste forme, palmele sale se ridicau aproape cu de la sine putere. Cu un scurt plici, podul palmei se lipea de emisfere. Urma, bineînţeles, un chicotit, care nu avea cum să nu te încânte. Formelor strălucitoare li se adăugau apoi şi tot soiul de mirosuri şi culori. Erau acolo ţesute tot felul de tatuaje, care te scoteau din minţi. Rotunjimile înaintau căţărate pe nişte picioroange, şi ele bine articulate la gambe şi genunchi. Şi nu era numai atât. Ispita era cu atât mai mare, cu cât sub elitre apăreau şi nişte sâni uşor conici, cu ţâmburucul alungit. Te uitai la ei ca la o minune. Picioroangele se terminau cu pantofi cu tocuri cui. Având în faţă această viziune, nu era uşor să mergi pe stradă fără să te împiedici de ceilalţi. Noimann îşi alegea de la distanţă câte o ţintă. Un punct de reper spre care înainta înconjurat de mii de picioroange îmbrăcate în dresuri negre, galbene şi roşii. Sutienele brodate semănau cu nişte baldachine ce adăposteau câte o pereche de sâni cu o înfăţişare din ce în ce mai apetisantă. încetul cu încetul, insectele-cifre, înaintând pe Karl Marx, spre casă, luau chipul şi înfăţişarea lui Lilith. Era, desigur, o Lilith ceva mai puţin palpabilă, dar la fel de atrăgătoare, părând desprinsă dintr-un film făcut pe computer. Noimann mergea clătinându-se. Abstracţiunile cu fund şi coapse alungite îl împingeau din spate. Noimann însă nu se grăbea. Clătinându-se pe picioroange, cifrele aşteptau alături, semănând acum cu nişte păsări cu ciocuri mari, care ciuguleau chiştoace din bălţile umede ce se lăţeau pe asfalt. O întreagă carte de algebră se ţinea de capul lui. Tot ce nu învăţase stomatologul Paul la timpul potrivit în şcoală îi apărea acum în faţă, desigur, într-o formă cât mai atrăgătoare... Cifrele intrau în combinaţii destul de abracadabrante, în ecuaţii pe care, iată, încerca acum să le rezolve. Şi le rezolva, inspirat de coapse şi de sâni. Odată rezolvate problemele, o parte dintre cifre dispăreau, topindu-se în aer. în locul lor, apăreau însă altele şi altele. Formulele şi teoremele treceau dintr-o carte în alta. Deodată, algebra se transforma în trigonometrie. Şi atunci, Noimann apela la alte formule. Fizica şi chimia îşi făceau şi ele simţită prezenţa. încetul cu încetul, cifrele intrau în eprubete şi în alambicuri pline cu tot felul de substanţe fumegânde. Din fum se năşteau siluete şi abstracţiuni. Apăreau, lăţindu-şi şi lungindu-şi mereu dimensiunile, şi oameni-degete, şi oameni-mâini. Apărea şi femeia-şarpe, şi femeia-elefant, precum şi nelipsita girafă în flăcări a lui Dalî. O parte din salonul în care se afla Oliver se muta pe Karl Marx. Olivia prindea rădăcini pe stradă, iar lângă ea răsăreau, ca din pământ, alte Olivii, mai mari şi mai micuţe, toate îmbrăcate în rochii de seară, fojgăind de melci. Viziunile din capul lui Oliver se mutau, încetul cu încetul, în capul năclăit de băutură al lui Noimann. Şi, în sfârşit, cum făcea colţul pe Rosetti, în faţa Casei Topârceanu, îmbrăcat pe jumătate în frunze, pe jumătate-n pene, apărea şi masterandul Oliver însuşi, având întipărită pe faţă o

mină extrem de tristă. în ciuda tristeţii sale, Oliver sărea mereu într-un picior, lătrând sau cârâind...

...Zadarnic se lupta Noimann cu abstracţiunile. în faţa ochilor i se întindea un întreg laborator alchimic, care avea proprietatea de a-l schimba pe om într-o ecuaţie sau cifră, într-o linie sau un punct... Apăreau în faţa lui, ieşind din pulpanele lui Oliver, şi teorema lui Pitagora, după cum apărea şi toga lui Euclid, şi mărul lui Newton, şi clopotul lui Gauss, ca să nu mai vorbim de câinele lui Pavlov, ce saliva sub becul inventat de Edison. Totul se termina, în general, cu bine, dacă Einstein nu se metamorfoza în Bikinski sau Papii. Atunci, lucrurile luau o întorsătură neplăcută şi Noimann era nevoit să se întoarcă din nou la Corso, altfel cifrele îi barau calea. Mai apăreau şi furculiţele, cuţitele, mucurile de ţigară, şerveţelele, sticlele de votcă şi ceştile de cafea. Armata de furculiţe se ivea de cum cotea pe strada Florilor. încetul cu încetul, furculiţele îl împingeau înapoi spre semafor. Cifrele le săreau în ajutor. Cuţitele mieunau, iar farfuriile începeau să latre. Toată această harababură îl determina să se retragă, încet, cu paşi de melc, la Corso. Cuţitele, împerechindu-se cu cifrele şi meniurile de pe nota de piată, îşi arătau adevăratul lor năravi, asaltându-l din toate părţile cu gemetele şi icnetele lor. Revenind la masa lui din colţ, Noimann rămânea acolo până reuşea să-l aducă pe Einstein la forma sa obişnuită... Aceasta, desigur, nu era uşor. Trebuiau golite numeroase halbe de bere, amestecate cu lichior sau votcă, sau coniac Alexandrion. Marşul se dovedea dificil până la un anumit punct, critic; odată atins, lucrurile începeau să se deruleze în voia lor. în momentul când ultima zvâcnire de voinţă, era învinsă, nu mai existau nici piedici, nici probleme. Atunci, toate chipurile se strângeau ca foalele unei armonici într-unui singur. Şi Napoleon, şi Edison, şi Euclid, şi Pitagora, şi Einstein (câteodată apăreau şi Kant, şi Hegel, însoţiţi de Marx) îşi contopeau trăsăturile într-una singură, dând naştere unui chip strălucitor... Sfârşitul era întotdeauna un imn apoteotic. După numeroase plecări şi întoarceri, iată că stomatologul ajungea viu şi nevătămat (oare cum de nu l-a călcat niciodată un autovehicul, cum de nu s-a rătăcit sau n-a picat în vreo gură de canal?) în patul lui... Sau cum de, hălăduind pe străzi, căzut pradă unor halucinaţii din ce în ce mai cumplite, în care universul mare se contopea mereu cu cel mic, învârtindu-se întruna, nu a nimerit, simbolic vorbind, şi într-o gaură neagră, unde materia şi antimateria, inclusiv cea cenuşie, se contopesc şi unde noţiunile de spaţiu şi de timp au cu totul alte conotaţii. Sau poate, cine ştie, tot învârtindu-se în jurul propriei cozi, al propriilor obsesii, ar fi putut să se trezească într-un loc unde liniile de forţă ale timpului prezent se întretaie cu cele ale timpului trecut pentru a alcătui o buclă a viitorului, în care simţurile percep lumea după o cu totul altă logică, la prima vedere aberantă. în fond, medita Noimann, realitatea în care ne e dat să vieţuim se dovedeşte de multe ori a fi mult mai absurdă decât irealitatea afiată în vecinătatea ei. La drept vorbind, gândea medicul, realitatea conţine în ea o doză puternică de irealitate, care-i conferă o dimensiune supraomenească, imprimând simţurilor noastre un alt ritm. Fără această doză, realitatea ar fi atât de anostă, încât ne-am pulveriza. E ca şi cum am avea de-a face cu un om care s-a obişnuit să ia în fiecare dimineaţă o anumită cantitate de drog, fără de care nu poate funcţiona. Desigur, cantitatea de drog trebuie mărită zilnic, pentru ca organismul să ajungă într-o anumită formă. Retrage-i doza şi omul va intra în criză. Aşa şi cu realitatea, pentru a putea exista, are nevoie, pe zi ce trece, de o doză de irealitate din ce în ce mai consistentă... Celulele realităţii noastre anoste s-au obişnuit să-şi primească doza zilnică de vid mai mult sau mai puţin imaginar. Suntem obişnuiţi să trăim la o anumită tensiune. Pentru asta avem nevoie de drog şi de alcool...

Mulţimea de eprubete se alinia în faţa casei lui, formând un fel de nai sau orgă. Fierbând înăuntrul recipientelor, cifrele se învălmăşeau în aer, luând forma unor note muzicale. Şi, în timp ce medicul cădea în genunchi pe scări, din tuburi se înălţa un marş triumfător. Marşul triumfal nu se termina aici. Sunetele rămase închise în eprubete se acopereau de pori. Păianjenii ieşeau din recipiente unul câte unul şi se strecurau pe gaura cheii, după ce în prealabil ţeseau în jurul yalei şi al clanţei ruginite o pânză sinilie, în care se zbăteau alături de musculiţe de oţet tot felul de litere şi scame. Şi, odată cu aceasta, o stare de insatisfacţie şi de disconfort lăuntric punea stăpânire pe simţurile lui. Halucinaţia începea după un program prestabilit ce se derula, de fiecare dată, cu o exactitate de ceasornic. Era suficient ca medicul să pună vârful piciorului pe preş pentru ca fojgăiala din jurul său să capete amploare. Păianjenii apăreau de pretutindeni. Din cutia de scrisori, din tocul uşii, din pereţi şi din burlane şi, lichefiindu-se, luau o formă din ce în ce mai onduiată. Gulerul şi mânecile îi era pline de păianjeni mai mici şi mai mari ce alergau cu iuţeală încoace şi încolo, lăsând în urma lor dâre subţiri şi lipicioase. Noimann întoarse capul, privind cu precauţie în jur. Pe stradă nu se vedea nici ţipenie de om, doar păianjenii care îşi întindeau pânzele de la un stâlp la altul, de la o clădire la alta, şi maşinile parcate de o parte şi de alta a trotuarului, înfăşurate fiecare într-o pânză subţire de mătase. Unele artropode erau de mărimea unor coropişniţe, altele de mărimea unor pisici de rasă. Unele cărau pe spate cruci, altele târau în urma lor lucruri dintre cele mai neaşteptate. Răsucind cheia în broască, Noimann era conştient că imaginile acestea se vor desfăşura în faţa lui după o logică bine-cunoscută. Totul devenise previzibil pentru el, şi totuşi sentimentul de teamă de care era stăpânit creştea pe măsură ce paşii săi înaintau pe coridor. Masa, scaunele, şifonierul, frigiderul, aragazul, maşina de spălat şi patul fuseseră învelite cu grijă în fâşii de pânză străvezie, îndărătul căreia se aflau coconii. Insectele îl pândeau, frecându-şi uşor lăbuţele păroase; ochii lor roşii stăteau aţintiţi asupra lui Noimann, urmărindu-i cu atenţie fiecare mişcare.

Noimann deşurubă sticluţa pe care o purta asupra sa şi trase câteva înghiţuri din lichidul arămiu. Din nou, aceeaşi transpiraţie binefăcătoare îi răcori pentru o clipă tâmplele. Şuviţa rebelă făcu o mişcare şi reveni la locul ei, lipindu-se de frunte. Senzaţia de uscăciune din cerul gurii dispăru. Noimann începu să prindă iar curaj. Apariţia bărbiei inginerului Edward îl făcu să surâdă în sinea lui. Cunoştea, de acum, prea bine scenariul. Urmau să apară şi trabucul, legănându-se în hamacul întins deasupra canapelei, şi scrumiera plină de zaruri, şi toată recuzita pe care o folosea la Corso inginerul Satanovski. Acestea erau semnele pe care le aştepta cu nerăbdare. Balonul umflat al imaginaţiei sale avea să se dezumfle în curând. Păianjenii aveau să se transforme în ceasuri, bătând asurzitor mereu aceeaşi oră: şase... După care mahmureala avea să se risipească pentru câteva clipe şi, odată cu ea, şi durerea şi senzaţia de teamă ce-i răscolea viscerele... Lumina pătrundea în cameră, strecurându-se anevoie prin storurile trase. Păianjenii începură să devină tot mai activi, cărând dintr-o cameră în alta tot felul de haine şi obiecte, începând cu halatul, sutienele şi lenjeria Mathildei, aruncată de luni de zile pe sub pat, şi terminând cu sticlele de bere şi scrumierele pline cu mucuri mucegăite de ţigară şi resturile de mâncare rămase de la cina pe care Noimann o luase înainte de a intra în marş. Toate aceste resturi erau învelite cu grijă în mii de fire strălucitoare şi atârnate în diferite locuri de tavan. Trăgând încă o duşcă de coniac, medicul devenea tot mai lucid. Porii pielii sale, pe care-i vedea dilatându-se şi îmbrăcând pereţii, începeau să revină la dimensiunea lor obişnuită. Şi, pe măsură ce porii năpădiţi de sudoare se destindeau, se micşorau şi insectele ce mişunau prin casă. Chiar şi bărbia şi trabucul lui Satanovski, legănându-se în hamacul improvizat din secreţii nevăzute, piereau din vedere, lichefiindu-se într-un punct

din ce în ce mai îndepărtat în spaţiu. Urma apoi şi mult aşteptata oră când ornicul Mitropoliei bătea de şase ori. Atunci, cu ultimul zvâcnet, insectele sufereau o scurtă metamorfoză. Pe spatele lor, în locul crucilor, apăreau cadranele de ceas, ale căror minutare şi secundare se încrucişau mereu, rotin- du-se ameţitor... Minutele şi secundele se devorau între ele, umflându-se mereu, până ce ajungeau la dimensiunea unei ore. în sfârşit, urma gongul final şi toată această harababură dispărea într-un vârtej ameţitor, iar Noimann, cu capul vâjâind de băutură, se trezea stând singur în mijlocul încăperii, cu ochii aţintiţi în gol... Momentul de luciditate nu dura însă decât câteva clipe şi starea de confuzie se instala din nou. Secundele se dilatau odată cu porii, iar calvarul reîncepea, luând o altă turnură. Păianjenii care pieriseră apăreau din aer, strecurându-se prin porii dilataţi pe sub pielea lui Noimann, unde îşi depuneau ouăle şi se înmulţeau, înlocuind încetul cu încetul celulele din corp. Curând, tot trupul lui Noimann se transforma într-un imens incubator, plin de cuiburi de păianjeni care îi umblau prin carne şi prin oase. Senzaţia devenea cu atât mai neplăcută, cu cât gâtlejul şi inima, ba chiar şi plămânii şi ficatul (mai ales ficatul) i se acopereau cu pânze ţesute din fire de cenuşă. Un gust aspru, amărui, stăruia pe cerul gurii, năpădit şi el de aceeaşi specie de artropode care, în loc de cruci, purtau pe spate câte un mic ceas deşteptător... Medicul mai trase un gât de Alexandrion şi minusculele ornice ascunse sub epiderma sa sunară deşteptarea. Noimann se destinse. în sfârşit, măcar pentru câteva clipe, scăpase de obsesii...

Orbecăind pe coridor, stomatologul îşi mai aduse aminte că, înainte de păianjeni, fusese bântuit de cuvinte de rebusuri şi integrame, pe care avea, în general, oroare să le dezlege, iar când îi vedea pe alţii stând cu creionul în mână, concentraţi asupra pătrăţelelor, îi apăreau pete albe în faţa ochilor. Prefera, mai degrabă, să aibă de-a face cu ture, cu nebuni şi cu pionii ce părăseau pe nesimţite mesele de joc turnate din beton în parc şi se înghesuiau, la Corso, în jurul halbelor şi al păhărelelor golite de coniac. Pionii beau cot la cot cu el, iar noaptea, pe drumul de întoarcere, aveau obiceiul s-o cotească înspre gară şi să urce în primul tren. Noimann îi însoţea până la peron. Acolo începea o întreagă nebunie. Medicul era totuşi bucuros când vedea toate aceste arătări cum se agaţă de scări şi de tampoanele vagoanelor, făcându-i semn cu mâna. Pe şine mai rămânea abandonat câte un pion care, revenindu-şi din beţie, o lua la goană, sărind deodată câte zece traverse, până prindea din urmă, aproape de barieră, trenul, urcându-se în ultimul vagon. „Ei, dacă n-ar fi apărut abstracţiunile, ar fi fost mai bine?" Abstracţiunile apăruseră şi dispăruseră, năclăindu-i gândurile şi lăsându-l pradă unei stări din ce în ce mai confuze...

Iată însă că acum îi apărea în faţă un picior - scăpat poate din salonul doctorului Perjovski — care-l privea cu impertinenţă. Noimann nu se pierdu cu firea; încheindu-şi halatul, îi aruncă o privire şi îi făcu, nu se ştie de ce, din ochi. Apoi, ducându-şi mâinile la spate, în ritmul aceluiaşi vals, medicul, oarecum satisfăcut de gestul său, îşi îndreptă paşii spre dulap. Ajuns în dreptul lui, Noimann îşi aduse aminte că fusese bântuit în timpul nopţii de alte viziuni, la fel stranii.

...Se făcea că nimerise, nu se ştie cum, la o clinică de obstetrică şi ginecologie, unde se perindau o groază de halate albe, circulând dintr-un salon în altul. Halatele vorbeau între ele în germană şi unele recitau chiar pasaje din *Faust*-ul lui Goethe. Noimann încerca să le dea o replică pe măsură, dar cuvintele nu se legau, din care pricină colegii lui de breaslă îi aruncau priviri nu tocmai măgulitoare. Fiecare ginecolog purta pe cap un coif metalic, împodobit cu un fel de herb cioplit din oase, ce reprezenta zodia Vărsătorului. Saloanele erau pline de trupuri de femei care gemeau întinse pe scaune ginecologice, amplasate nu pe podea, ci pe tavan. Noimann le observa cu atenţie picioarele, care, în locul unghiilor, erau împodobite cu pleoape şi gene vopsite strident, posedând, în acelaşi timp, pe labii şi pe sfârcuri, dinţi. La fiecare mişcare a mâinilor chirurgilor, femeile îşi dădeau ochii peste cap, scrâşnind puternic din măsele. Noimann tocmai se pregătea să-şi scoată din geanta diplomat dăltiţele, burghiele şi cleştii de stomatolog, când un medic ciung, ras în cap, se apropie de el, rugându-l să se aşeze pe un scaun. Ginecologul era tot numai muşchi, tot numai fibră. Pe gâtul său puternic, contorsionat, se rotea o faţă pătră- ţoasă, cu o bărbie proeminentă, care-i accentua brutalitatea. Privindu-l, mai degrabă te-ai fi aşteptat să-l întâlneşti într-o sală de sport sau pe un ring de box. Şi totuşi, mişcările îi erau deosebit de delicate. înfăţişarea sa îi aducea aminte lui Noimann de inginerul Satanovski, pe care stomatologul îl întâlnise de atâtea ori la Corso. Inginerul nu era însă nici ciung, nu avea nici capul ras şi nici nu se ocupa cu ginecologia. Domeniul său de acţiune era asfaltul. „O fi vreun frate sau vreun văr, sau vreo rudă îndepărtată... Vreo sosie... Par clădiţi din acelaşi aluat", îşi spuse medicul. Noimann se gândi să se împotrivească, dar curiozitatea îl făcu să ia o atitudine indiferentă... în fond, ce avea să se întâmple? O să-l caute în fund?

Agitându-şi ciotul în aerul încărcat de tot felul de miasme, falsul Satanovski surâse enigmatic. Noimann se urcă pe scaun şi se pregătea să-şi descheie catarama de la pantaloni. Ciungul îi făcu semn din capul ras că nu, deocamdată nu e necesar să facă asta. îl puse însă să se descalţe şi-l controlă la tălpi. „Aveţi aici o gaură", îi spuse în nemţeşte. „E grav?" întrebă Noimann. Ciungul răspunse că nu e foarte grav, dar că rana - cuvântul *rană* falsul Edward Satanovski îl pronunţă cu dublu înţeles - ar trebui examinată cu atenţie... „Păi, atunci, ce mai aşteptaţi?" făcu stomatologul. „Aveam nevoie de acceptul dumneavoastră..." „îl aveţi", murmură el. „Nu verbal, ci scris..." „Vi-l dau şi-n scris", spuse Noimann, ridicându-se în capul oaselor... „Daţi-mi o foaie de hârtie..." „Avem formulare speciale pentru astfel de cazuri, aşa că efortul dumneavoastră se va reduce la o simplă o semnătură..." „Daţi-mi formularul să semnez", se agită el. „Mai bine nu v-aţi mai agita atât", făcu ciungul. „Din cauza efortului s-ar putea declanşa hemoragia..." „Despre ce fel de hemoragie este vorba?" Ciungul ridică neputincios din umăr. Ciotul făcu o rotaţie ciudată, agitându-se în aer. „Deocamdată e doar o supoziţie. Nu mă pot pronunţa până nu vă consult..." „Daţi-mi pixul să semnez odată!" „Staţi liniştit la locul dumneavoastră", îl povăţui omul fără braţ. „Ce rost are toată această agitaţie?!" făcu el, luând o mutră compătimitoare. „Mai bine nu vă ridicaţi." „Şi atunci cum rămâne cu semnătura?!" „Nici o problemă, o vom rezolva, o vom rezolva..." Şi, în timp ce Noimann deschise gura să răspundă, ciungul îi apucă degetul de la piciorul stâng şi, ungându-l cu iod, îl apăsă pe formularul pe care i-l întinsese între timp sub tălpi. Stomatologul dădu să se împotrivească, dar simţurile nu-l mai ascultau. Picioarele i se făcuseră ca de cârpă. „Acum totu-i în ordine", îl informă, „aşa că vom putea trece la treabă... Putem începe sau v-aţi răzgândit?" Noimann nu se răzgândise, deşi, la drept vorbind, amprenta pe care o pusese pe formularul prezentat de medic începuse să-l neliniştească. în afară de aceasta, deşi nu-şi putea mişca picioarele, degetele îl ardeau. între timp, ciungul îndreptase lampa reflectoare înspre tălpile lui Noimann şi începu să-şi răsucească vârful ciotului în rană... „Treaba nu e chiar atât de simplă", exclamă el. „Aveţi aici un fel de tumoare..." „Tumoare?!" murmură cu glasul stins stomatologul... „Nu ştiu dacă e tumoare sau poate e vorba de cu totul altceva..." în glasul aparent liniştitor al ciungului se putea citi o undă de îngrijorare. „Dacă nu e tumoare, atunci ce e?" îndrăzni să întrebe pacientul. „Hm", făcu ciungul, „ciudat", continuă el... „Un astfel de caz n-am mai avut de mult

pe mână..." „Despre ce fel de caz vorbiţi? Ce vreţi să spuneţi?" Falsul Satanovski îl privi cu îngrijorare, clătinând din cap... „Vă prefaceţi că nu înţelegeţi... Sunteţi doar şi dumneavoastră de specialitate..." „Sunt stomatolog", spuse Noimann, încercând să se calmeze. „Şi vreţi să spuneţi că ginecologia nu e legată de stomatologie?" „Mă rog", răspunse Noimann, „dacă vreţi dumneavoastră s-o legaţi, n-aveţi decât..." „Nu sunt aici ca să leg, ci să dezleg..." replică acesta. „Nu vă înţeleg..." Poziţia în care stătea Noimann în scaunul destinat femeilor cu sarcină îl făcea să se simtă nu tocmai în largul lui. în plus, aluziile enigmatice ale interlocutorului său îi accentuau starea de nelinişte. „Ce vreţi să spuneţi cu asta?" întrebă el din nou.
Ginecologul ciung surâse ca pentru sine. „Nimic altceva decât ceea ce v-am spus..." „Anume?" „Vreţi să mai repet ce-am afirmat..." „Nu ar strica", spuse Noimann. „Vorbiţi destul de enigmatic. Poate că nu am înţeles toate nuanţele..." „Aici nu încap prea multe nuanţe... Nu avem de-a face cu nu ştiu ce subtilităţi de ordin filozofic... Ceea ce am spus e clar ca bună ziua..." „V-aş ruga totuşi să repetaţi..." „Mă rog, dacă n-aţi fost atent... Sau poate nu mai ţineţi minte..." „Ştiu exact ce-aţi spus!" „Atunci ce rost are să repet?" „Repetiţia e mama înţelepciunii", replică stomatologul. „Am zis că am venit aici nu să leg, ci să dezleg..." „Ce anume?" Văzând că interlocutorul său nu se grăbeşte să-i răspundă, Noimann continuă: „Nu cumva vă referiţi la cuvinte încrucişate?". Stomatologului îi fu pe moment teamă că abstracţiunile o să-l bântuie din nou. Abia scăpase de aceste obsesii. Normal ar fi fost ca o perioadă să fie lăsat în pace. Şi, după o pauză, stomatologul plusă din nou: „Sunteţi cumva un împătimit al rebusului?". Ciungul nu-i răspunse nici de data aceasta. „V-aş putea oferi în acest caz o întreagă colecţie de reviste..." în sfârşit, celălalt catadicsi să-i răspundă: „Observ că vă arde de gumă. Dar, după ce o să mă ascultaţi, o să adoptaţi un altfel de ton. în treacăt fie spus, n-aş putea nega că în timpul meu liber n-am dezlegat cuvinte încrucişate. Dar n-am făcut din asta o pasiune. Aici e vorba însă de alte legături..." „O întreagă Cabală",, replică Noimann. „Nu e vorba de Cabală, ci de ceva mult mai clar. Mult mai palpabil...." Şi, pe măsură ce vorbea, ginecologul continua să răscolească în gaura ce se ivise într-una din tălpile lui Noimann, care stătea întins fără să reacţioneze, simţind cum din ciotul ciungului apare un baston prevăzut cu un cârlig, ce-i scormonea acum măruntaiele. „Dacă nu e vorba de tumoare, atunci ce ar putea fi?" întrebă el cu glas stins. „E vorba de o sarcină. Aveţi acolo un fetus..." Şi cârligul începu să se răsucească, agăţându-i maţele. „Cred că glumiţi", murmură Noimann. „Sunt bărbat" (Noimann folosi cuvântul *mascul),* „cum aş putea să fiu însărcinat?" „E vorba de o sarcină extra-uterină", o drese celălalt. „Chiar dacă ar fi vorba de o astfel de sarcină, ar trebui să existe şi un uter..." „Desigur că există şi un uter", murmură ciungul, tot împingându-şi ciotul în gaura din talpă, ca într-o scorbură, ca şi cum ar fi încercat să ajungă la capătul ei, unde ar fi trebuit să găsească un cuib... „Sigur că există", repetă el, probabil ca să-i abată atenţia lui Noimann. „Am studiat şi eu Medicina, ştiu cine posedă uter şi cine nu..." „Am afirmat întotdeauna şi afirm şi acum că dumneavoastră sunteţi un om cât se poate de doxat. Un adevărat enciclopedist..." „De ce mă luaţi peste picior?" întrebă stomatologul. „Nu vă iau peste nici un picior", replică ironic falsul Satanovski. „De altfel", adăugă el, „piciorul dumneavoastră e pe mâini bune... Cât despre uter..." „Spuneţi odată ce aveţi de spus şi nu mă mai chinuiţi atât..." „Iată cum stă chestiunea", se hotărî să vorbească mai de-a dreptul ciungul. „Există cazuri când şi bărbaţii sunt înzestraţi cu uter... Ştiţi, excepţiile întăresc regula..." „Vreţi să spuneţi că eu sunt o excepţie?" „Din câte ţin minte, n-am spus aci" (ciungul accentuă cuvântul *aci*) „că aţi fi o excepţie." „Şi atunci cum rămâne cu sarcina ?" „Trebuie să vă mărturisesc totuşi că dumneavoastră sunteţi un caz şi mai şi. O excepţie de la excepţie." „Continuaţi să vă bateţi joc de mine", murmură ca-n transă Noimann. „Nu mi-aş permite luxul ăsta. Suntem, în fond colegi, chiar dacă facem parte din branşe diferite." „După cum observaţi, eu nu sunt ciung", se gândi să spună Noimann, dar se răzgândi. Celălalt însă păru să-i fi ghicit gândurile, căci zise : „Desigur că nu sunteţi infirm ca mine. Dar sunteţi într-o situaţie nu tocmai fericită. Aţi putea să vă pierdeţi piciorul...". „Lăsaţi piciorul la locul lui. Mai bine lămuriţi-mă mai întâi cum stă chestiunea cu sarcina..." „Am spus că dumneavoastră sunteţi excepţia de la excepţie. Un caz într-un fel unic. Sarcina dumneavoastră e aici, iar uterul în altă parte..." „Cum adică în altă parte?" făcu Noimann, simţind că-l ia cu frig... „Să presupunem că aş avea un uter..." „Păi tocmai, că nu aveţi..." „Atunci..." „Aveţi în schimb un fetus..." „Şi uterul unde se află?" nu putu să se abţină Noimann... „Naiba ştie unde", spuse ciungul, „într-un alt corp..." „Ceea ce-mi spuneţi e absurd", încercă să se revolte pacientul. „Aşa pare la prima vedere, dacă însă am sta să analizăm lucrurile în profunzime, am vedea că nu e chiar absurd... Gândiţi-vă mai bine, faceţi-vă un proces de conştiinţă..." „Ce proces de conştiinţă să-mi fac?" întrebă stomatologul. „Sunteţi curat?" îl întrebă cu perfidie ciungul. „Dar dumneavoastră sunteţi curat?" Celălalt râse: „După cum vedeţi şi dumneavoastră, nu" - şi ciungul îşi scoase o parte din ciotul său infect din talpa bolnavă a lui Noimann, acoperit cu cheaguri de sânge amestecate cu urme de puroi galben. „Cum aş putea să fiu curat dacă răscolesc răul dumneavoastră?" făcu el. „Parcă spuneaţi că am un fetus, prin urmare sunt curat... N-aş putea naşte", se gândi să facă puţină sofistică stomatologul, „dacă aş avea conştiinţa pătată...." „Lăsaţi filozofia", făcu ciungul, „şi mai bine sondaţi-vă interiorul... Nu aveţi nici nu fel de mustrări de conştiinţă?" „Poate că de multe ori am întrecut măsura..." „Asta puteţi să mai spuneţi o dată... Eu nu m-am referit la alcool..." „Atunci la ce?" „N-aţi făcut nici un avort?" „Vorbiţi prostii", răspunse Noimann. „Cum aş fi putut să fac avort, după cum vedeţi, sunt bărbat..." „Da, să presupunem că sunteţi bărbat, deşi, după cum vedeţi, de data asta sunteţi lehuz..." Falsul Satanovski folosise în mod intenţionat cuvântul *lehuz,* deşi ar fi putut alege un alt termen. *Lehuz* suna însă destul de grav, aşa că Noimann reacţionă pe loc: „Nu sunt lehuz, ci doar posed în interiorul meu un fetus, ceea ce e cu totul altceva. Poate că e vorba de un rest dintr-un ovul rămas în interiorul meu din vremea lehuziei mamei... S-au mai văzut astfel de cazuri..." „Vreţi să spuneţi că în interiorul dumneavoastră se află mumia fratelui dumneavoastră geamăn pe care l-aţi sugrumat când eraţi în pântecele mamei?" Fără să stea prea mult pe gânduri, Noimann bolborosi: „La o adică, e posibil să fi existat şi un frate geamăn...". „Un fel de Abel Noimann pe care l-aţi ucis în perioada uterină..." „Freud n-ar exclude asta..." „Eu, după cum vedeţi, nu sunt Freud, de aceea vă spun că aici nu e vorba de nici un frate geamăn..." „Atunci aş putea să ştiu care-i ipoteza dumneavoastră ?" „Sondaţi-vă un pic conştiinţa... Chiar n-aţi făcut nici un avort? Nici dumneavoastră, nici soţia?" Noimann se gândi: într-adevăr, cu câteva luni în urmă, Lilith făcuse un avort. „Vedeţi?" spuse falsul Satanovski. „Ce să văd?" întrebă stomatologul. „Acum lucrurile s-au lămurit..." „în ce fel?" întrebă Noimann. „Fetusul lepădat de ea" (ciungul se feri să pronunţe numele soţiei) „se află acum în dumneavoastră... De aici vi se trage tot răul existenţial..." „Răul a existat dintotdeauna..." „A existat doar ca posibilitate, acum el s-a materializat..." „Nu e doar răul meu acolo", murmură Noimann, pe jumătate ameţit. „Desigur", aprobă ciungul. „E răul tuturor. Avem de-a face cu un fetus blestemat!"

IV
Andante non troppo

Noimann se cutremură. Cuvintele ginecologului ciung puneau gaz pe foc. De atâtea ori se gândise, chiar fără să fie superstiţios, că înăuntrul lui se ascunde răul, diavolul întunecat, încât acum tremura de groază. „Nu vă faceţi probleme, vă vom scăpa de el..." Şi cârligul ciungului se răsuci din nou, prinzându-i vintrele. Noimann icni din răsputeri. „Aşa, aşa", îl încurajă ciungul. „încordaţi-vă muşchii abdominali, ţineţi-vă răsuflarea, daţi-i drumul, acum... Acum..." „Vă rog, un pic de apă", gemu Noimann. Celălalt îi apropie de gură o sticlă întreagă de Alexandrion. Noimann luă o înghiţitură zdravănă şi acum simţea că prinde puteri. Ciungul duse şi el sticla la gură. „Avem de îndeplinit o misiune dificilă", îl informă el pe Noimann. „Şi aceasta fiindcă, deşi răul se află acum în pântecele dumneavoastră, sălaşul lui este în alt pântece..." „E vorba de Lilith ?" întrebă fără să vrea stomatologul. „Exact, e vorba de Lilith... Pântecele său a fost întinat de atâtea alte pântece..." Ciungul era cât pe ce să folosească un cuvânt mai dur, ***spurcat***, dar, citind deznădejdea în ochii omului aflat în faţa lui pe scaun, se gândi să îndulcească pe cât posibil măcar expresia, dacă nu şi sentinţa... „Ştiţi?" îşi întrebă el scurt colegul. Noimann îşi întoarse faţa spre perete şi gemu. „Sau măcar aveţi, ca să zic aşa, o vagă bănuială?" Nici de data aceasta Noimann nu răspunse. „Păi atunci de ce vă ascundeaţi sub pat, prefăcându-vă că sunteţi plecat de acasă?" Noimann muşcă din pernă şi scoase un geamăt înăbuşit. Falsul Satanovski nu-l băgă însă în seamă. Ginecologul era probabil obişnuit cu suferinţa, astfel că gemetele lui Noimann nu-l impresionau prea mult. „Aţi stat ascuns sau nu?" îl interogă el din nou. „Poate că am stat, dar asta nu vă priveşte..." „Uite că mă priveşte", răspunse cu o voce neaşteptat de moale celălalt. Tonul acesta al interlocutorului îl nedumeri pe Noimann. Până acum, ciungul folosise în conversaţie un ton impersonal, de metronom, sensibil doar la logică, nu şi la sentimentele umane. Schimbarea aceasta era aproape de neînţeles. „Acum tot răul ei e-n dumneavoastră", conchise inchizitorul. „Să vedem cum vom reuşi să-l facem să iasă de acolo...." „Aţi putea apela la forceps..." Noimann îşi dădu seama că se exprimă destul de preţios... „Păi, ce credeţi că am făcut până acum?" se ofuscă ciungul. „Am folosit un instrument cât se poate de performant, pe bază de program..." „Prin urmare, cârligul din braţul dumneavoastră...", spuse Noimann. „Exact, e un instrument de chiuretaj ultramodern. Aparatura e aici, la nivelul omoplatului. Acolo se află amplasată şi partea mecanică, şi partea electronică..." „Prin urmare", gândi cu voce tare Noimann, „o parte din corpul dumneavoastră e robotizat..." „Am putea spune şi aşa. Totuşi, nimic din ce a fost uman nu s-a pierdut, ci a fost încorporat în program... Vorbeam însă de răul dumneavoastră... Cu tot efortul meu, nu l-am putut extirpa. Aici se află numai feşe..." Şi, ca să-l convingă pe Noimann că spune adevărul, falsul Satanovski începu să extragă dinăuntru o fâşie de pânză iată de o palmă, ce semăna cu un papirus. „Mă tem", spuse el, „că fetusul din pântecele dumneavoastră s-a mumificat. Sau, chiar mai rău", adăugă el, „carnea lui s-a evaporat şi a rămas înfăşurat în aceste feşe doar răul general..." Noimann tăcea. Cuvintele interlocutorului îl tulburau profund. Stomatologul Paul se simţea vinovat pentru răul care se adunase în el şi în Lilith. Feşele pe care le scotea din gaura afiată în talpa sa bolnavă nu se mai terminau. Privind podeaua pe care se înşira acum acest şarpe de tifon, Noimann exclamă: „Nici nu-ţi închipui cât material poate să încapă într-o gaură infimă...". „Observaţia dumneavoastră", răspunse sosia lui Satanovski, „e în general corectă. într-o gaură infimă încape o cantitate imensă de materie... în ceea ce priveşte gaura din talpa dumneavoastră, aş putea spune că nu e chiar infimă... Iar fetusul ce s-a adăpostit în ea avea veleităţi de faraon..." Noimann râse. Ginecologului însă nu-i ardea de glumă. „Priviţi aici", îi atrase el atenţia, „vedeţi pe feşe nişte semne?! E vorba de hieroglife... Avem aici întipărită o întreagă epopee..." Noimann dădu să schimbe vorba: „Bine că n-aţi dat şi de o piramidă...". „V-am spus de atâtea ori, dar dumneavoastră nu vreţi să reţineţi, piramida e în altă parte. Aici a fost doar o mumie.... Vorbesc de uter şi de placentă, cred că aţi înţeles?" Noimann făcu din cap că da. „Atunci e-n regulă", conchise ginecologul. „Avem aici de fapt o incantaţie... priviţi, vă rog!" Şi, scoţând feşele din rană, ciungul îi desfăşură în faţa ochilor un sul plin cu tot felul de hieroglife. „Foarte interesant", comentă Noimann, care încerca să-şi mascheze tulburarea.... „Uitaţi-vă ce o să facem acum", spuse interlocutorul. „Dumneavoastră o să vă opintiţi, iar eu am să invoc descântecul faraonic..." Noimann se opinti, icnind. Ceva dinlăuntrul lui luneca afară. „Aşa", spuse interlocutorul său, apoi citi cu o voce neaşteptat de groasă câteva versete :

O, Stăpân al zeilor ce peste cele două orizonturi domnesc,
O, ocean ceresc al lui Tot
Şi Apele Nilului ceresc
încerc acum în spaţiile lichide să plutesc...

Noimann icnea, privindu-l cu atenţie. „Acum repetaţi după mine", spuse ciungul: „Eu sunt Ieri!". „Eu sunt Ieri", repetă Noimann. „Eu sunt Astăzi", continuă ginecologul. „Eu sunt Astăzi", îngână Noimann. „Cred că pe Astăzi l-aţi rostit cu literă mare", îi făcu observaţie în treacăt interlocutorul, fără să-i acorde totuşi prea mare atenţie. „Toate cuvintele le rostesc cu majusculă", replică Noimann. „Vă sfătuiesc să lăsaţi gluma la o parte, ca să nu aveţi de pătimit..." Noimann nu-i mai răspunse... „Eu sunt Mâine", rosti cu solemnitate omul din faţa sa. Noimann se supuse, intonând cu glas metalic aceeaşi propoziţie. „Aşa", spuse celălalt, „şi acum de trei ori rostiţi odată cu mine: «Eu sunt Ieri! Eu sunt Azi. Eu sunt Mâine....»" Stomatologul îngână şi el de trei ori aceeaşi formulă, fiind curios ce-o să urmeze. „Repetaţi după mine, tot de trei ori, formula: -Pot acum pe spaţiile lichide să pornesc...-" Noimann se supuse din nou şi se simţi pe jumătate eliberat de greutatea ce-l apăsa în vintre. „Ei", spuse ciungul, „aţi văzut că vă simţiţi mai uşurat după ce aţi intonat ultima formulă?" Noimann nu-l contrazise. Se simţea un pic mai bine. Crampele se mai răriseră. „M-am aşteptat, de fapt, la asta", surâse celălalt. „Dumneavoastră, domnule Paul, sunteţi obişnuit să lunecaţi mereu prin spaţiile lichide, care, trebuie s-o recunoaşteţi, la rândul lor alunecă fără efort prin dumneavoastră..." „Faceţi cumva aluzie la dipsomania mea?" „Nicidecum", surâse celălalt. „E doar o simplă incantaţie, a cărei menire este să elibereze răul din om..." „Ce rău se află în mine?" întrebă din nou Noimann. „Aveţi un pic de răbdare şi veţi vedea..." Şi ciungul începu să-şi răsucească braţul metalic în gaura din talpa stomatologului. Durerile reîncepură. Medicul scrâşni din dinţi, încercând să atenueze strigătele ce-i răbufneau din gâtlej. „încă un pic", îl încurajă celălalt. „Partea proastă", adăugă el după un moment de tăcere, „este că răul e

împărţit în două. Jumătate se află aici, jumătate în altă parte. Descântecul acesta a avut tocmai scopul de a rupe apele ce-l înconjurau..." Medicul simţi cum din piciorul său drept se scurge un lichid urât mirositor. „Oricum, nu vă fie teamă, vom reuşi să ducem treaba la bun sfârşit, chiar dacă o parte din forţele ce ne ajută, deocamdată, se împotrivesc..." „Vorbiţi în dodii", murmură Noimann, scăldat în sudori. „Poate", răspunse celălalt. „S-ar putea ca tot ce vă spun să nu aibă, la urma urmei, nici o noimă. Poate că vă vorbesc aşa doar ca să vă abat atenţia de la durerile pe care le simţiţi..." „Mai faceţi şi jocuri de cuvinte..." „Fac asta probabil cu acelaşi scop... Vă atrag totuşi atenţia că sunteţi sensibil la tot felul de amănunte nesemnificative şi pierdeţi din vedere un lucru esenţial..." „Anume?" întrebă Noimann, opintindu-se din greu. „Pierdeţi din vedere faptul că răul ce sălăşluieşte în dumneavoastră are o dublă natură. Primul există de la începutul lumii şi până acum. Acesta nici nu ştiu dacă necesită a fi extirpat. Celălalt are alte origini şi asupra lui trebuie acţionat cu grijă. Unul e de esenţă masculină, celălalt de esenţă feminină..." „Şi în mine care esenţă şi-a făcut sălaş?" „Ţinând cont că vă plac tăriile", spuse foarte serios interlocutorul cu braţul metalic, „şi că în natură contrariile se atrag, aş tinde să cred că răul dumneavoastră porneşte de la ovare..." „Deocamdată, ovarele lipsesc." Spunând asta, Noimann se strădui să schiţeze un zâmbet, dar o durere ascuţită îi brăzdă în lung şi în lat abdomenul. „Păi, tocmai această lipsă vă face să suferiţi atât... Golul atrage gol şi plinul plin", filozofă celălalt. „Gândiţi-vă câţi oameni nu ajung la sinucidere tocmai din cauză că nu reuşesc să-şi umple golul ce li se cască în conştiinţă?! Aici intervine chiar un paradox: cu cât caută să-şi umple acest gol, cu atât prăpastia dinăuntru se lărgeşte... Iar când ajung să apeleze la gestul final, nu-şi dau seama, nici măcar în ultima secundă, că se aruncă exact în prăpastia lăuntrică pe care singuri şi-au săpat-o. Sau dacă le trece aşa ceva prin cap, eu însă vă asigur că nu le trece, atunci se gândesc că trupul lor va umple acest gol. Or, tocmai aici stă toată problema: arun- cându-se în gol, trupul transformă golul în neant... Nu mai există atunci nici o scăpare..." „Observ" - Noimann îi aruncă omului din faţa sa o privire ce se voia ironică - „că vorbiţi ca un adevărat expert în materie de sinucideri." „Păi, chiar sunt expert", surâse cinic falsul Satanovski. „Am asistat la atâtea, încât..." „încât?" ridică din sprâncene stomatologul. „încât am devenit un as în materie..." „As în materie", murmură Noimann. „As în materie de sinucideri, se înţelege, nu în materie", precizează celălalt, adăugând, după o clipă de gândire: „S-ar putea să fiu chiar şi as în materie. în fond, mi-am dat şi doctoratul..." „Să înţeleg", spuse Noimann, „că sunteţi doctor în materie?!" „Cam aşa ceva, mi-am dat doctoratul la Sorbona. Vă pot arăta şi diploma..." „Nu e nevoie..." Durerile din abdomen şi din picior se mai atenuară. în fond, dialogul părea să fie benefic pentru starea în care era Noimann. Aşa că stomatologul se gândi să-l provoace la o discuţie mai incitantă: „Dacă sunteţi ceea ce sunteţi...". „Aşa", făcu celălalt. „...Spu- neţi-mi atunci, vă rog, ce este materia? Poate că întrebarea mea vi se pare naivă... Mă rog, e întrebarea unui profan..." „De ce umblaţi cu fofârlica? Credeţi că mă puteţi duce de nas?!" spuse ciungul. „întrebarea dumneavoastră nu e nicidecum naivă şi asta o ştiţi, ci cât se poate de parşivă... Ce aş putea să vă spun? Hm, ce este materia?" făcu el, mângâindu-şi cu mâna dreaptă bărbia. „De-aţi şti de câte ori mi-am pus şi eu această întrebare...." „Şi la ce concluzie aţi ajuns?" Noimann îl urmărea, nu ştia nici el de ce, cu atenţie sporită. I se părea că omul care umbla cu forcepsul prin măruntaie, trimiţând fetuşii în hăul de unde au apărut, ar trebui să ştie câte ceva despre modul cum ia naştere materia în univers şi cum dispare sufletul, dacă dispare, după moarte în neant. însuşi domeniul meseriei lui îl împingea să mediteze la astfel de chestiuni.

„N-am ajuns la nici o concluzie", răspunse celălalt. „De fapt, materia nu există", adăugă el. „Totul nu-i decât o adiere..." „Profitaţi de starea mea ca să abuzaţi?" zise stomatologul, adoptând un limbaj vulgar. „Ce v-aţi spus", adăugă el, „Noimann e mahmur, într-o stare confuză, ia să-i torn nişte baliverne, ca să-i înceţoşez şi mai tare creierii, care şi aşa sunt înceţoşaţi de cât alcool a băgat în el..." Celălalt râse. „Nu are rost să vă mai bateţi capul cu ce fac şi ce gândesc. Cât despre materie, aici e o întreagă nebunie. Dacă aţi vizita măcar în treacăt saloanele doctorului Perjovski, aţi înţelege mai bine cum stă această chestiune. Acolo, de altfel, există câţiva Newtoni, câţiva Einsteini, precum şi alţi savanţi, care au studiat în amănunt tot ce se referă la materie şi univers. Unii fac şi acum tot felul de descoperiri... Aţi avea parte de conversaţii cât se poate de interesante... Materia nu există sau, dacă există, arată cu totul altfel decât o vedem. Problema pe care ne-o punem e când şi de unde a apărut? Ce a fost înainte de a fi existat un strop de materie? Nimic. Şi atunci cum de-a apărut stropul ăsta din nimic? Poate a transpirat ceva? Poate a ieşit la suprafaţă o bulă? Cine a creat-o decât un spirit cuprins de nebunie!? Sau, dacă n-a creat-o nimeni, ci a apărut aşa, cu de la sine putere, atunci înlăuntrul ei se află un sâmbure ce poartă toate însemnele damnării... Dacă nu a fost nimic, cum ar fi putut să se nască din nimic acest ceva? Asta-i întrebarea. Să presupunem, prin absurd, că totuşi a apărut în vid o picătură... dar de atunci şi până acum, această picătură s-a transformat într-un adevărat coşmar. Materia e-o nebunie. O halucinaţie care a apărut din nimic şi se va pierde în nimic. Universul creşte, creşte, dospeşte ca un aluat... dar o să vină şi timpul când o să înceapă să scadă. Acest balon umflat care-i materia", se enervă deodată falsul Satanovski, „trebuie să facă odată şi odată fâs... Nu sunt un idealist din fire, dar asta-i realitatea. Un fâs prelung şi totul s-a evaporat ca şi cum n-ar fi fost. Şi totuşi, nimic nu se evaporă aiurea. Pe undeva rămâne o drojdie, un lest. E ca la mahmureală. Alcoolul s-a dus, dar visele rămân. Aşa şi-aici. Fâsul s-a evaporat în neant. Dar în urma lui tot rămâne ceva. Şi după un timp vezi că începe să fâsâie din nou. E ca la hocus-pocus. Cineva se joacă cu noi. Pocneşte din degete şi-am apărut. Mai face o mişcare şi-am dispărut. Ce ziceţi de această teorie? Totu-i un coşmar. Dar nu cumva vorbesc prea mult?" „Spuneţi lucruri extrem de interesante şi într-un mod deosebit de plastic... Până şi un copil v-ar înţelege...", zise Noimann. „Am vrut, cândva, să studiez Filozofia, dar viaţa m-a îndrumat pe alte căi. Spuneaţi că m-ar înţelege şi-un copil. Probabil aţi vrut să mă luaţi peste picior. Şi totuşi nu sunteţi departe de adevăr. Când mă adresez cuiva, nu elimin ipoteza că omul nu poate scăpa cu totul de copilăria lui. Maturitatea, de altfel, e un fel de excrescenţă a copilăriei. Un fel de boală. încercăm cu tot dinadinsul să fim raţionali. Dar uităm faptul că orice judecată ţine de instinct. Suntem, la urma urmei, cu toţii nişte fetuşi expulzaţi în necunoscut. Un pântece ne germinează, altul ne digeră şi cam asta-i tot. însăşi lumea aceasta - dar poate şi cealaltă - e ca un uter sau ca un stomac. Aici e viaţa, dincolo moartea. Şi între ele e întins un cordon ombilical. Un păienjeniş de fire nevăzute leagă cimitirul de maternitate. Şi pe aceasta de casa de nebuni. Vă sfătuiesc încă o dată: vizitaţi stabilimentul doctorului Perjovski. Faceţi acest efort şi veţi înţelege mai bine tot ce se întâmplă cu dumneavoastră şi cu cei din jur. Acolo veţi găsi înţelegere şi alinare..." Noimann tăcea. Poate un scurt tratament pentru dezintoxicare nu i-ar fi stricat. „Orice-am spune", continuă ciungul, „avem totuşi ceva maladiv în noi. Şi faptul ăsta, vezi bine, îl cunoaştem, de aceea ne şi încorsetăm în raţiune ca într-o cămaşă de forţă, tocmai ca să nu ne ieşim cu totul din minţi. Şi totuşi, tocmai această raţiune ne va duce la pierzanie. Căci raţiunea, în toată sterilitatea aceasta a ei, e o altă nebunie. Vă spun: mai bine ne-am lăsa în voia sorţii. Ar fi mai sănătos. La ce bun să începi a întinde peste lume o plasă de concepte? Cui îi sunt ele de folos odată ce nu e nimic palpabil? Odată ce totu-i fum? Odată ce golul şi plinul sunt un fâs?" „Aveţi ceva cu fâsul ăsta", observă Noimann. „Cum să n-am", se agită ginecologul... „Nu numai viaţa, dar şi moartea e un fâs. înţelegeţi, toată eternitatea cu care ne batem capul trece cât ai clipi din ochi." „Sunteţi cam pesimist..." „Umblând cu toţi avortonii ăştia care se scurg în gârlă, credeţi că aş putea avea un tonus crescut? în fiecare zi apar şi dispar milioane de fetuşi. Când te gândeşti la asta, începi să fii cuprins de viziuni..." „N-aţi fi singurul om care ar avea coşmaruri..." „Trăiesc într-o halucinaţie perpetuă", răspunse celălalt. „încep să-mi fileze beculeţele..." „De ce nu vă sinucideţi", îl încercă Noimann,

„odată ce viaţa nu vă oferă nici un fel de satisfacţii..." „Păi, asta-i, că nici moartea nu-mi oferă cine ştie ce... Mori, dispari, dar pentru cât timp? Ştiţi, e ca şi cum ai încerca să baţi nişte ţăruşi în muşuroaiele de cârtiţe ce apar pe câmp. Ai bătut aici şi ai astupat galeria, dar vezi că după un timp, ceva mai încolo, apar alte ridicături. Aşa şi sufletele astea care pier: îşi caută, după un timp, o altă ţărână pe care s-o scormonească... Nimic nu piere definitiv. Rămâne pe undeva, la dracu-n praznic, o matrice care, ca un fel de perpetuum mobile, reface, din nimic, totul la loc..." „Aţi încercat să vă sinucideţi?" îndrăzni să întrebe Noimann. „Am încercat, cum să nu încerc. De zeci de ori mi-am tăiat venele. De zeci de ori am luat tuburi întregi de pastile, combinându-le cu alcool. M-am întins pe calea ferată, aşteptând ca trenul să mă taie în bucăţi. De zeci de ori m-am urcat pe un scaun şi mi-am lipit mâinile de firul de la bec..." „Şi?" îl întrebă Noimann cu o voce calmă. „Şi", răspunse cu emfază celălalt, „de fiecare dată, în ultimul moment, în ultima secundă, a intervenit ceva care m-a salvat...." „Sunteţi, am putea spune, un sinucigaş de profesie..." „Ca şi dumneavoastră, de altfel", replică celălalt. „Eu, deocamdată, nu mi-am pus planurile în practică..." Noimann stătea ridicat uşor în capul oaselor, pentru a-şi putea privi interlocutorul. într-adevăr, chipul ciungului i se părea familiar. Unde îl întâlnise oare?! „Recunoaşteţi deci că aţi fost şi mai sunteţi obsedat de gândul sinuciderii...." „N-aş putea spune că nu m-am gândit..." „Vedeţi", răspunse celălalt, „sunteţi şi dumneavoastră un potenţial sinucigaş..." „De la gând la acţiune e o cale lungă...", răspunse Noimann. „Uneori nu e chiar aşa de lungă..." „Dumneavoastră aţi ajuns la faptă şi tot nu v-aţi sinucis..." „Nu din vina mea", făcu celălalt. „Totul ţine de destin. Chiar braţul acesta pe care l-am pierdut ar putea depune mărturie... Credeţi că am rămas întâmplător doar cu un ciot?" Noimann ridică din umeri. De unde să ştie el cum a rămas ginecologul fără braţ!?

„N-are rost să intrăm în amănunte", spuse ciungul. „A fost o tentativă care s-a soldat cu un mic eşec... Vedeţi, braţul nu mai există, dar durerea persistă. V-aţi întrebat vreodată ce înseamnă vidul? Cu toţii ne întrebăm de unde a răsărit materia, dar nu ne oprim asupra unei chestiuni esenţiale: nimicul. Cum, prin ce minune s-a născut nimicul? Şi înaintea lui ce-a existat? Un alt nimic? Ei bine, nimicurile acestea ne cheamă să le pipăim... Să ne convingem pe propria noastră piele de existenţa lor... Dacă n-ar fi existat vidul, n-am fi existat nici noi. Şi ca să ne convingem că există, suntem în stare să ne punem, la o adică, şi ştreangul de gât..." Ginecologul deveni destul de vorbăreţ. Se pare că întrebarea lui Noimann îl incitase la o confesiune... „Cât despre abstracţiunile care vă bântuie conştiinţa, aici nu încape îndoială că avem de-a face cu energii ce vin dintr-un univers malefic în esenţa lui... Venind din gol, fiind obişnuiţi cu vidul, ele caută orice crăpătură pentru a pătrunde în corp... Uneori e suficient să ai un por deschis pe undeva pentru a te trezi cotropit de unul dintre miile şi milioanele de coşmaruri ce bântuie materia din univers. Ceea ce, după cum vedeţi, s-a întâmplat şi în cazul dumneavoastră. Nu vă faceţi însă probleme, vă vom extirpa tot răul existent în trup." Ciungul îi făcu din ochi, şi atunci Noimann văzu că falsul Satanovski nu mai semăna cu Satanovski, ci cu altcineva. Şi această figură îi părea cunoscută. „Oare l-am mai întâlnit cândva? Şi pe ce se bazează el când afirmă că sunt bântuit de halucinaţii? în fond, nimeni nu ştie despre asta..." într-adevăr, medicul nu vorbise niciodată, indiferent de starea în care se afla, nici despre cifre, nici despre note muzicale, nici despre insecte sau picioroange ce-i apăreau în faţa ochilor, meta- morfozându-se mereu dintr-o formă în alta. Lucrurile astea rămăseseră, până-n prezent, o taină a sa. Celălalt, probabil intuindu-i frământarea, căuta să-i abată gândurile într-un alt plan: „Vă întrebaţi, desigur", spuse el, „de unde apar astfel de entităţi sau energii...". Noimann îşi îndreptă halatul. Pieptul său acoperit de o pilozitate abundentă nu trebuia expus oricărei priviri. Celălalt continuă: „Tot ne batem capul cu materia... Luând în ecuaţie spaţiul, poate şi timpul, am putea trage concluzia că substanţa ocupă un loc infim în cosmos. Materia e-o stare. Un vis. O adiere. Golul e totul. Sunteţi de-acord?". într-o oarecare măsură, întrebarea îl interesa pe Noimann. Uneori era pătruns de aceleaşi frământări. „Cum să vă spun, golul îşi are şi el importanţa sa..." „Păi sigur că da, gândiţi-vă numai la carii, la golurile din măsele... Apoi la această gaură ivită în picior... Acolo sălăşluieşte o parte din răul care vă bântuie..." „Şi cealaltă parte?" Noimann transpiră din nou. Muşchii i se încordară de la sine. Ceva dinlăuntrul lui încerca să iasă afară. Medicul icni, îşi muşcă buzele. Din gaură se rostogoli pe duşumeaua de ciment un alt sul de feşe, pătat de sânge şi fecale. „Oho, vedeţi", făcu ciungul. „începeţi să vă eliberaţi..." Atunci, sub scaunul pe care era întins, se auziră nişte gemete, însoţite de cunoscutul scrâşnet de dinţi. „Gemeţi şi dumneavoastră, geme şi ea", spuse ginecologul. De sub scaun, gemetele se înteţiră. „Vedeţi", spuse ciungul, ridicând de jos feşele şi desfăşurându-le ca şi cum ar fi avut, într-adevăr, de-a face cu un papirus. „Aici se află înscris destinul dumneavoastră. Tot codul genetic, de la a şaptea spiţă şi până acum. Va trebui să-i dăm foc." Şi ciungul aprinse o brichetă, dând foc la un capăt al feşelor. „Pe măsură ce înscrisul se va mistui, răul de care sunteţi bântuit va fi pe jumătate eliberat. Să vedem însă cum reuşim să vă deposedăm, ăsta-i cuvântul potrivit, de răul care sălăşluieşte în afara dumneavoastră..." De jos, gemetele se înteţiră... Apoi, o cămaşă de noapte se înălţă, fâlfâind din braţe, de sub scaunul său. Noimann privea înmărmurit la această apariţie. Chiar şi ginecologul, încrun- tându-şi sprâncenele stufoase, privi nedumerit în jur, uitând pentru o clipă de sulul de tifon, acoperit cu inscripţii ciudate, pe care îl ţinea în mâini. „A sosit clipa", exclamă el, pornind în urma arătării. Cămaşa de noapte făcu un ocol deasupra mesei încărcate cu tot felul de platouri.

Sosia lui Satanovski, abandonând sulul de feşe pe podea, îşi agita mâinile în aer. Din ciotul său ţâşni o tijă prevăzută la capăt cu un fel de cleşte. Cămaşa, prinsă parcă de nişte fire nevăzute, se unduia, plutind peste platouri. Noimann gemu şi el, eliberându-se de încă un sul de feşe, ce se rostogoliră până în colţul de miazăzi al încăperii. Tot atunci, umflându-şi şi dezumflându-şi „abdomenul", cămaşa scoase un urlet atât de puternic, încât geamurile zdrăngăniră, iar sticlele şi paharele de pe masă începură să trepideze, alunecând spre margini, gata-gata să se spargă. „Tu, care eşti Ieri", rosti, privind spre Noimann, ciungul. „Ieşi acum, în clipa de faţă, din ce este Azi şi va fi Mâine..." Stomatologul Paul privea înspăimântat, dar totodată şi detaşat, această scenă desprinsă parcă dintr-un film horror. La a doua invocare, gemetele încetară. Iar la a treia rostire, dinlăuntrul cămăşii se auzi un mieunat, după care un boţ de carne învelit în ziare se rostogoli pe masă, şi de aici, dărâmând o sticlă goală, căzu cu zgomot pe podea... „Ehe", spuse ginecologul, „iată că am reuşit să punem mâna şi pe acest din urmă avorton. V-am spus doar", se apropie el de Noimann, ţinând agăţat de braţul său metalic coletul învelit în ziare îngălbenite, pătate de sânge şi grăsime, „că răul cel mare nu se află în dumneavoastră, ci în altă parte, sau n-am spus? Ce credeţi că e-aici?" mai adăugă el. „Un bolovan", răspunse Noimann. „Nu sunteţi departe de adevăr", făcu celălalt. „Am aici ceva ce poate să vă aducă aminte şi de bolovani..." Şi, desfăcând cingătoarea care lega cruciş ambalajul, ciungul lăsă să lunece pe pieptul lui Noimann ceva ce semăna cu un picior... „Iată şi piciorul dumneavoastră metric", glumi el. „Acum, chiar dacă aţi vrea, n-o să-i mai puteţi cânta în strună lui Lilith... Aţi fost eliberat... Acum nu vă mai aflaţi sub tutela fustei... Piciorul acesta vă va călăuzi pe-alt

drum..."

108

Acesta fusese coşmarul care se derulase o parte în somn, iar alta în stare de veghe. Acum, Noimann era treaz, dar iată că piciorul din vis îi apăru în faţă.

Aria piciorului rătăcitor

La drept vorbind, stomatologul Paul se aştepta la o astfel de surpriză. Piciorul, frumos retezat la distanţă de o palmă de genunchi, îl privea cu oareşicare superioritate. „Face, probabil, aluzie", îşi spuse el, „la faptul că am fost ţinut atât timp sub papuc... Şi pe bună dreptate." „Doriţi cumva", întrebă Noimann, „un pic de coniac?" Piciorul îşi îndreptă ochelarii pe nas şi zâmbi zeflemitor din colţul gurii. „Pare să fi trecut prin multe", îşi spuse Noimann. „Pe ăsta nu-l duci cu zăhărelul", conchise el. Medicului îi trecu prin cap că apariţia piciorului ar putea să fie legată tot de Bikinski. „Poate din neatenţie l-a călcat vreo maşină sau vreun tren de marfă..." Bătând oraşul în lung şi-n lat, pictorul era predispus la accidente. Chiar era de mirare că până acum rămăsese viu şi nevătămat. Noimann îl prevenise de atâtea ori. îl luase cu binişorul, sfătuindu-l să nu meargă cu capu-n nori pe mijlocul şoselei. Dar pictorul era încăpăţânat din fire. Agăţându-şi reclamele de haine, mergea bodogănind de unul singur, apostrofându-i pe şoferi. Odată şi odată, avea să i se înfunde. Un singur pas greşit şi întreaga făptură a lui Bikinski avea să se transforme în terci. Unele semne ale unui posibil accident pluteau în aer. Când împărţea vatmanilor ziare vechi, Bikinski putea aluneca sub roţi... Nici icoanele pe care le ţinea sub braţ

nu l-ar fi putut salva. în afară de aceasta, Satanovski, ca o piază rea, se ţinea şi el de capul pictorului, încercând să-l determine să-i vândă o parte din „marfa" pe care o desfăcea pe străzi. Bikinski era însă destul de suspicios. Nici numele, nici manierele inginerului nu-i inspirau încredere. „La ce vă trebuie icoanele, odată ce-l renegaţi pe Dumnezeu ? Nu cumva vreţi să le folosiţi în trucurile dumneavoastră? Sau le cumpăraţi ca să le daţi foc?!" Satanovski îşi mişca nervos bărbia; suspiciunea pictorului îl călca pe nervi... „De unde şi până unde îl reneg eu pe Dumnezeu?" răspundea el cu o voce blândă. „De câte ori v-am spus că sunt calea ce duce spre lumină..." „Sunteţi întunericul desăvârşit", replica Bikinski, încheind orice discuţie. Aflat în apropiere, Oliver îl aproba, foşnind din frunze sau scoţând un cârâit.

Noimann privi cu atenţie în jos. Piciorul, afişând acelaşi zâmbet impertinent, îi înfruntă privirea. Nu, nimic din felul de-a fi al lui Bikinski nu se vedea în această „făptură" ce se ivise în camera sa. „Poate dacă i-aş studia crăpăturile din talpă, m-aş putea dumiri cu cine am de-a face..." „Te pomeneşti", îşi spuse el, „că în păienjenişul de acolo voi descoperi aceeaşi icoană pe care am văzut-o şi în vis..." Noimann făcu un pas la dreapta, ocolind făptura postată-n faţa sa. Piciorul îi aţinu calea. Noimann făcu la stânga. Piciorul făcu şi el o mişcare similară, blocându-i din nou calea. Atunci, medicul se întoarse pe călcâie, îndreptân- du-se spre uşă. Piciorul i-o luă însă înainte. Stomatologul se îndreptă spre masă, unde îşi mai turnă un păhărel, „în cinstea dumneavoastră", făcu el, dând coniacul pe gât. Şi atunci piciorul, întinzându-şi spre masă mâna sa schematică, desprinsă parcă dintr-un film de animaţie, apucă, la rândul lui, un pahar, îndemnându-l din priviri pe Noimann să toarne băutură-n el. Medicul pufni pe nas. „Ia te uită", exclamă, „a prins curaj... Ciudată creatură", făcu el. „Destul de ciudată", râse celălalt. „Parcă sunteţi desprins din desene animate..." spuse Noimann. „Mă uit la dumneavoastră şi mă minunez..." „Minunaţi-vă", răspunse interlocutorul cu impertinenţă. „Dacă-mi veţi turna încă un păhărel, vă veţi minuna şi mai mult..." „Nu zău", murmură Noimann, „e în înfăţişarea dumneavoastră ceva bizar. Ceva inconsistent. Păreţi, aşa, cum să vă spun, coborât parcă dintr-o peliculă destul de cunoscută...." „Cine vorbeşte de bizarerii şi de inconsistenţă", se ofuscă musafirul. „Totul în jurul dumneavoastră e lichid. Trăiţi într-o lume înconjurată de o peliculă subţire, pe care o înţepătură din afară ar putea-o face praf şi pulbere... Adică nu praf şi pulbere, că aici nu mai există nici urmă de praf. Praful s-a amestecat cu tot ce aţi ingurgitat de-a lungul anilor. Priviţi, până şi peştii, până şi ficusul şi celelalte plante sunt îmbibate de alcool..." Noimann îşi încheie halatul şi simţi cordonul strângându-i cu delicateţe abdomenul; senzaţia era destul de plăcută, confortabilă. Pielea sa albă nu simţea pericolul unei imixtiuni. Chiar dacă l-ar fi înţepat cineva, prin halat s-ar fi scurs doar câteva picături de sânge... Despre ce fel de lichid vorbea această creatură? „Aveţi un spirit de observaţie cât se poate de acut", glumi el. „Vedeţi prin om ca printr-o sticlă... Probabil că pentru dumneavoastră chiar şi pereţii ăştia sunt clădiţi din cărămizi de apă..." „Exact", spuse celălalt. „Din apă minerală amestecată cu votcă sau coniac..." „De ce nu puneţi la socoteală berea, lichiorurile sau vinurile pe care le-am consumat?" „Acelea s-au evaporat..." „Probabil casa aceasta în care stau, în ochii dumneavoastră, apare ca o sticlă pe care scrie: coniac Alexandrion..." „Exact", răspunse musafirul. „Uşa ţine loc de etichetă..." „Şi dumneavoastră, atunci, cine sunteţi?" „V-aş ruga să nu vă enervaţi..." „Sunt cât se poate de calm", răspunse Noimann, turnându-şi încă un păhărel... Musafirul bău şi el, ridicându-şi mâna spre o gură ce semăna c-un abţibild. Replicile pe care le rostea acesta se înălţau sub forma unor balonaşe colorate de săpun, având înscrise înăuntrul lor cuvinte desprinse parcă dintr-o integramă. „Trebuie să fie una dintre abstracţiuni", conchise medicul, fiind conştient că starea în care se afla era destul de alunecoasă. Desigur, tot ce gândea şi tot ce spunea nu ieşea de sub semnul logicii şi-al raţiunii. Numai că această raţiune era acum împinsă la extrem. Noimann îşi sonda limitele, făcând un fel de introspecţie. Luciditatea care-l cuprindea la beţie îl determina să se oprească asupra fiecărui amănunt. Noimann diseca firul logic în patru, cum se spune. Pornea de la o idee şi căuta să ajungă la un punct dincolo de care nu mai era posibil să faci nici o speculaţie. Numai că aceste puncte se înmulţeau. Ideile semănau cu nişte coridoare ce coteau la stânga şi la dreapta, formând un păienjeniş de linii şi de puncte ce se apropiau şi se îndepărtau mereu unele de altele, tinzând să se întâlnească undeva la infinit. Erau cuprinse acolo şi infinitul mare, şi infinitul mic. Noimann se simţea prins în această plasă pe care, la drept vorbind, singur şi-o ţesea, apelând la o logică abracadabrantă, la tot felul de sofisme şi jocuri de cuvinte al căror sens se pierdea undeva

în haos. Şi dacă ar fi fost vorba numai de atât, totul ar fi fost încă destul de rezonabil. Dar, pe măsură ce concluziile la care ajungea se ramificau, dând naştere la alte şi alte interpretări, în faţa ochilor îi apăreau figuri şi semne stranii, care îl nelinişteau. „Prin urmare", conchise el, „suntem pe cale de a o lua din nou pe arătură..." Arătarea postată dinaintea sa îşi schimbase uşor înfăţişarea. Trăsăturile feţei se lăţiseră, iar tenul, din alb, devenise acuma stacojiu... „Iată că băutura şi-a făcut efectul. Nimeni nu-i imun", gândi medicul. între timp, piciorul căpătase o statură impozantă. Dacă la început Noimann îl privea de sus în jos, acum rolurile se schimbaseră... „Ia uită-te cum creşte în faţa mea ca un coşmar", gândi el. Şi adăugă: „Şi se acoperă de epoleţi şi de insigne...". Acum, creatura din faţa sa purta o uniformă militară, având o banderolă plină de medalii, încinsă peste piept, tigheluri cusute cu fir de aur şi-o sabie la brâu. „Nu ar strica să-i mai turnăm un păhărel", îşi spuse medicul. „Poate aflăm câte ceva..." Celălalt, ca la comandă, îi şi întinse paharul gol. „Orice aţi vrea să aflaţi, vă stau la dispoziţie..." Piciorul se înclină ceremonios dinaintea medicului, măturând cu tricornul său podeaua... „Parcă aţi fi un spadasin..." „Nu-i aşa", zise el, „că aduc c-un muşchetar?" „Parcă sunteţi Motanul încălţat... Vă lipsesc doar mustăţile. în rest, cum să vă spun, aveţi de toate... Aş vrea să ştiu", adăugă acesta, „cât timp o să mai zăboviţi pe aici?" „Ştiţi doar că prezenţa mea depinde de starea dumneavoastră de angoasă..." „Dar nu sunt angoasat defel", zise Noimann. „Angoasa dumneavoastră e pe cale de-a atinge punctul culminant... Aveţi o obsesie... Zău aşa..." „Nu mai spuneţi", făcu Noimann. „Şi de ce aş fi obsedat?" întrebă el, cu inima îndoită. „Obsesiile dumneavoastră sunt patul şi dulapul... Trăiţi cu teama că acolo se ascunde cineva... Staţi mereu cu urechile la pândă. Fiecare zgomot vă amplifică angoasa. Nu-i aşa că de multe ori vă vârâţi dumneavoastră înşivă sub pat şi staţi la pândă?" „Tot ce e posibil", spuse Noimann. „Şi când vă plictisiţi acolo, vă ascundeţi după costumele ce stau înşirate în dulap?! V-aţi întrebat de ce faceţi aceste gesturi aberante?" Apucându-l de un nasture de la uniformă, Noimann îşi apropie faţa de ciudatul personaj. Ochii săi albaştri se oglindiră pentru o clipă în ochii celuilalt. Un damf de alcool amestecat cu parfum ieftin îi gâdilă nările. „Cu ce drept vă băgaţi nasul în viaţa mea intimă?" răbufni el. Piciorul se încruntă. Faţa sa capătă o expresie nedumerită. „Cum de ce?!" făcu el. „Şi eu sunt una dintre obsesii... La drept vorbind, eu ar trebui să vă întreb de ce nu mă lăsaţi în pace! Dacă n-aţi fi fost în criză, aş fi stat mult şi bine în altă parte... Dar dumneavoastră ţineţi cu tot dinadinsul să mă vedeţi aici. Şi acum mă şi bruscaţi... Ţin să vă previn că nasturele acesta e cusut direct de piele..." Probabil că piciorul voia să-l intimideze. Noimann însă nu se pierdu cu firea. Răsuci nasturele încă o dată, până când simţi că aţa cu care era cusut de uniformă e pe cale să cedeze. „Vă rog să-mi daţi drumul, altfel riscaţi să se întâmple o catastrofă..." „Despre ce catastrofă vorbiţi?" Ţinând nasturele strâns între degete, Noimann se îndreptă spre uşă. „Nu aveţi dreptul să mă alungaţi pe scări", adăugă celălalt. „în fond, fac parte din viaţa dumneavoastră personală. Sau, dacă vreţi să folosesc un alt termen, impersonală... Putem zice şi aşa..." Şi spunând aceasta, arătarea se smuci din mâinile lui Noimann. Medicul rămase pentru o clipă înmărmurit. Nu se aşteptase ca fantoşa de care probabil era bântuit să opună atâta rezistenţă. De obicei, astfel de făpturi ce se întrupau dintr-un reziduu, interior, în esenţa lui greu de explorat, dispăreau la prima atingere sau la primul strigăt. Apăreau în scurt timp altele, care apoi se făceau nevăzute când le aruncai o privire mai pătrunzătoare. Fantoşele aveau ceva din psihologia unei haite de câini care încolţesc trecătorii singuratici, stând la pândă după colţ. Tactica cea mai simplă şi mai eficace e să ignori „haita" cu desăvârşire. Dacă începi să baţi din picior, haita se retrage, dar după numai o clipă începe să te atace cu o furie crescândă. în astfel de situaţii, trebuie să ştii întotdeauna să-ţi păstrezi sângele rece. Dacă ai intrat în panică, tinzi să ajungi la spital sau s-o sfârşeşti lângă un gard. în lupta cu fantoşele, Noimann afişa un calm desăvârşit. De aceea prefera, în conversaţia cu ele, să abordeze un ton catifelat, cu iz uşor ironic, păstrând dialogul în limitele unui limbaj civilizat. Rar i se întâmpla să-şi iasă din fire. Ieşirea lui de acum era de neînţeles. Ce-l apucase oare să bruscheze această făptură ce i se iţea în cale, odată ce ştia că e la fel de inconsistentă ca o umbră sau ca un gând?! Ce rost avea s-o bruscheze, s-o înghesuie în uşă, ştiind că în curând din ea nu va rămâne decât o vagă adiere?!

Noimann abia apucă să atingă nasturele, când se trezi cu el lipit de mână... Senzaţia nu era tocmai plăcută. La prima vedere, nasturele părea a fi unul obişnuit... Strălucirea lui metalică era însă înşelătoare. Ţinându-l între degete, stomatologul Paul era cuprins de un sentiment de scârbă. Era ca şi cum ar fi pus mâna pe un melc sau pe o scoică scursă din cochilie. Nasturele se alungi, alune- cându-i uşor în palmă. Totuşi, strălucirea lui metalică nu se atenuă, ci, dimpotrivă, parcă spori şi mai tare. Iată că obsesiile lui Oliver îşi găseau justificarea în realitate. Acum Noimann îl înţelegea. Nu era prea plăcut să ai de-a face cu astfel de creaturi... Noimann încercă să-l desprindă, apu- cându-l cu cealaltă mână. Obiectul deveni însă atât de cleios, încât medicul văzu cum de pe suprafaţa sa lucioasă se desprinde un fel de mucus, care i se întinse, între degetele sale năpădite de transpiraţie, ca o gumă de mestecat molfăită prea mult. Văzu şi nişte litere, care se întindeau şi ele, spânzurând în aer. Scuturându-şi încheieturile, Noimann descifră şi cuvântul care se întindea acum ca o reclamă prinsă între cele două palme ale sale: *Bergenbier...* „Prin urmare, am intrat din nou în zodia halucinaţiei", îşi spuse el. „Să vedem cum vom putea scăpa de asta..." De ceea ce-i era teamă nu scăpase. Abstracţiunile reveneau. Piciorul care-l obseda nu venise din neant. Ci se născuse în urma unor alambicate procese de conştiinţă. între oame- nii-picior aflaţi în stabilimentul doctorului Perjovski şi această creatură ce-i apăruse în faţa ochilor exista, probabil, o strânsă dependenţă. Toţi venim de undeva şi mergem undeva, îşi spuse Noimann. Şi în drumul nostru ne intersectăm cu tot felul de făpturi, mai mult sau mai puţin reale. Poate că procesele de conştiinţă ale lui Noimann erau influenţate, atunci când se afla în stare critică, tocmai de aceste entităţi hibride ce sălăşluiau într-un spaţiu imperceptibil simţurilor. Unele entităţi se întrupau intrând în diverse corpuri, parazitându-le existenţa şi trăgându-şi energia din interiorul lor. Ţinând cont de toate aceste lucruri, nu era de mirare că stabilimentul doctorului Perjovski nu era niciodată gol. Acolo se afla un adevărat laborator al sufletelor ce încercau să-şi găsească ispăşirea navigând dintr-un salon în altul. Uneori şi dintr-un trup în altul. întâlnirea cu Oliver şi Bikinski, precum şi visul cu falsul Satanovski erau, în acest sens, pentru medic un fapt revelator. Hotărât lucru, o parte dintre imaginile care-i bulversau conştiinţa încărcată îşi aveau, de pe acum, rădăcinile bine înfipte în salonul bântuit de Oliver şi de tovarăşii săi de suferinţă.

Noimann luptase cu cifrele. Se războise cu literele şi cu notele muzicale. Deseori îi răsunau zile întregi frânturi din arii de operă, de care nu putea scăpa. Era suficient să se gândească la *Rigoletto*, la *Nabucco*, la *Bărbierul din Sevilla* sau la alte personaje celebre, că acestea îi şi apăreau în cameră... Frazele pe care le auzea, le rostea, le răsucea sau le zărea în vis căpătau forme concrete. Poate că a fost suficient să se gândească la piciorul metric, că, iată, în faţa ochilor îi apăruse un ditamai picior, care începea acum să-l terorizeze. Să fi fost doar o simplă metaforă? Noimann s-ar fi obişnuit cu ea. El avea însă de-a face cu o imagine palpabilă. Piciorul metric se metamorfozase într-un picior marin. într-un nod marinăresc. Iar camera lui devenise o corabie, clătinându-se pe valuri, pe mări necunoscute, străbătând distanţe astronomice, fără a se mişca din loc. Iată că valurile îi aruncau peste bord moluşte în mână...

Era poate şi acesta un semn ca Noimann să se oprească din marşul lui „postnupţial" spre stele, cum zicea el. „Odată şi odată tot mă voi opri", conchise medicul. Noimann privi spre pieptul

arătării ce se clătina în faţa lui: nasturii, insignele şi banderola tricoloră ce-şi schimba nuanţele în funcţie de fiecare pahar băut; privi şi sabia strălucitoare, şi tricornul împins pe o sprânceană, contemplă şi faţa buhăită, cu pungi mari ce atârnau sub ochi, şi îşi spuse: „Probabil că vom avea astăzi de înfruntat un amiral şi întreaga sa flotilă...".

Flotila, desigur, încă nu apăruse la orizont. Noimann continua să fie înconjurat de cei patru pereţi ai camerei, de o fereastră şi de cele două uşi, care, ce-i drept, se deplasaseră de mult de la locul lor şi pluteau acum, clătinându-se în aer. Masa se înălţase şi ea de la locul ei, aşijderea şi scaunele. „Suntem ca după un naufragiu", conchise el. Ceea ce-l nedumerea însă erau nasturii. Pe unii scria *Bergcnbier, proaspătă şi rece,* pe alţii văzu scris *Golden Braun, W1NER of the GOLD MHDAL BUXELLES 2003-2006... Awarded Quality...* Proaspătă şi rece? Dacă ar fi fost rece, atunci de ce nasturele din palma sa era atât de cald? Căci, dacă ar fi fost rece, capacul de bere nu s-ar fi transformat în mucus... Stomatologul se clătină spre stânga. Podeaua camerei spre dreapta. în sus şi-n jos. Faţa „amiralului" se unduia şi ea, plutind în aerul devenit din ce în ce mai tulbure. Acvariul şi cei doi peşti se roteau şi ei în jurul becului. Dulapul se întorsese şi el cu burta în sus, lăsând să se reverse dinlăuntrul lui mulţimea de costume... Tangajul devenea din ce în ce mai greu de suportat. Noimann reuşea totuşi să se menţină în oareşicare echilibru. Nasturii şi insignele de la uniforma „amiralului armatei moarte" continuau să-l fascineze. Pe una dintre ele văzu întipărit cuvântul *MARTINI.*

Pe tunică străluceau un şir de steaguri, de cruci, scuturi şi coroane, sub care se afla înscris un număr: 1863--- Dedesubtul lui, într-un arc de cerc, Noimann citi: *ROSSO 1876-l873-l882 - Premiaţi con 40 medaglie. LICENZA No. 1.* Şi iar: *MARTINI, PRODUTTO SECUNDO LA TRA- DIZINALE RICETTA DELLA GAS A. MARTINI & ROSSI. FONDA A TORINO. 16% VOL. e. 100 cl.* „Prin urmare", conchise el, „ieri am dat-o şi pe Martini". Nu-şi amintea însă unde, nici cu cine, nici exact la ce oră se cinstise... Dimineaţa, seara? La prânz? Oricum, în gât îi mai stăruia şi acum un damf specific, dulce-amărui. „Probabil că a fost cu gheaţă şi lămâie." Lui Noimann i se făcu din nou rău. Să fi băut şi Bergenbier? Desigur, altfel cum i-ar fi apărut capacul acesta între degete?! în timp ce îşi frământa mintea cu astfel de întrebări, încercând să-şi aducă aminte de vreun chip anume sau măcar de vreo frază rostită la masă, tunica „amiralului" se coloră în auriu, acoperindu-se de inscripţii roşii ce pulsau în aer: „Există nenumărate motive pentru care şi noi, bărbaţii, meritäm o zi a noastră. Semnează pe www.ziuabarbatului.ro sau trimite *da* prin sms la 1870". „De ce nu la 48 sau la 64! ? La noi toate încep de la acea dată..." Medaliile cu chipul lui Bălcescu şi cel al lui Cuza îi jucară în faţa ochilor. „Orice, numai un delir istoric nu..." Medicul ştia că aceste semne sunt de rău augur. Stând la Corso, îl ascultase de atâtea ori perorând pe Bikinski despre revoluţia română, încât îi era groază. în afară de aceasta, el însuşi ajunsese în faţa statuii lui Kogălniceanu, pe care o ameninţa cu bastonul. în casa lui nu aveau ce căuta revoluţionarii, indiferent dacă erau paşoptiştii sau cei din '89... Şi totuşi, din când în când, câte unul îi apărea în faţă. Oare umbra care-l însoţea în drum spre casă, ajutându-l să urce scările, nu semăna cumva cu domnitorul Cuza? La Corso sau în Piaţa Unirii puteai să delirezi cât vrei, nu însă şi acasă... Pe parcurs, ideile de acolo prindeau contur aici. Şi frazele rostite aiurea începeau să se frământe în aer, încercând să se materialize. Desigur, nu toate ajungeau la coerenţă, ci se mulţumeau să persiste sub forma unor frânturi de propoziţii şi de fraze sau de simple pocnete ce ţi se scurgeau pe lângă ureche, îmbibându-se în pereţi, în mobilier sau în tocurile de la uşi. Altele însă căpătau consistenţă şi, din simple figuri de stil, se transformau în personaje în carne şi oase. Piciorul acesta, de pildă, putea să fie al lui Cuza? Nu-l invocase oare, luându-se după Bikinski şi alţi belferi de la Corso, de atâtea ori pe domnitor, făcând tot felul de glume nesărate pe seama lui? Iată că acum, în timpul crizei, domnitorul se răzbuna pe el, trimiţându-i drept mesager piciorul său, pe care obişnuia să-l ţină uşor îndoit din şold. Dreptul sau stângul? Noimann încercă să-şi aducă aminte modul cum îşi sprijinea domnitorul Cuza sabia de şold. Capul însă îi era atât de năclăit de băutură, încât în loc de un Cuza vedea doi, unul sus şi altul jos, despărţiţi de o peliculă suţire... Unul sprijinea sabia de un picior, celălalt de altul. Medicul îşi aţintea ochii spre domnitorul ce se înălţa la orizont, dar orizontul se rotea şi tot ce fusese sus era acum jos. în plus, un jos se căsca în dreapta sa şi un sus în stânga. Sau viceversa. Cuza se afla multiplicat în patru locuri. Cu sabia la şold, genunchiul îndoit şi privirea aţintită-n depărtare. Era posibil ca din toată această compoziţie să lipsească un picior, care acum, iată, se afla în casa lui... în fond, Noimann ce ar avea să-i reproşeze domnitorului? Bikinski îl felicita, înclinându-se în faţa lui Cuza pentru faptul că, după Unire, acesta mutase capitala la Bucureşti. Oare nu trăia acum Noimann într-un oraş mai liniştit? Stomatologul întinse mâna, împungând cu degetul arătător fiecare literă a etichetei: „Există nenumărate motive pentru care şi noi, bărbaţii, meritäm o zi a noastră...". Prin urmare, arătarea din faţa lui era de natură masculină. Păi, dacă era picior, de ce natură putea fi?! Literele erau cleioase, cuvintele se întindeau. Puteai oare să ai bază într-o astfel de inscripţie? „Dacă eşti mascul, de ce laşi în urmă atâta mucus?" gândi Noimann. între timp, pe tunică apăru un grup de cinci stele. Cuvântul *Bergenbier* se topi în aer. în locul lui strălucea acum, înscris cu majuscule, *ALEXANDRION. The Greek original.* După care urma reclama: „Un gust unic, obţinut după o reţetă tradiţională grecească, prin învechirea distilatului de vin în butoaie de stejar, sub stricta supraveghere a specialiştilor greci...". Grecii îl duseseră de nas şi pe Cuza, care, fără să-şi dea seama, se dăduse pe mâna lor. La Bucureşti se oploşise întreg Fanarul. Fraza era destul de întortocheată şi cam trasă de păr. La Corso, astfel de reclame ar fi stârnit multe comentarii. Unii, luând-o pe arătură, ar fi vorbit despre specialiştii noştri în domeniu, despre butoaiele şi doagele noastre sărite de pe fix, în viaţa privată şi cea publică. Alţii, apăsând pe o notă naţionalistă, ar fi apucat să vorbească despre revoluţia lui Tudor şi fanarioţi. Noimann încerca să facă tot posibilul ca să evite astfel de discuţii. însă Bikinski şi ceilalţi nu se lăsau până nu aduceau la masă tot Fanarul... Pe pieptul arătării apăru o coroană aurie, deasupra căreia se înălţa un leu cu coada solzoasă, ţinând un steag de cruciat în labe. *Pride of WEMBLEY. 100 ele. London Dry Gin. 40% voi.* „Va să zică am ajuns şi la gin. Atunci se explică de ce mi-a fost aşa de rău..." Acum, nasturele pe care-l ţinea în mână purta o altă marcă, iar mucusul, din verde, se transfor- mase-n roşu..." Aş da orice să ştiu ce-am mai băut..." „Nici o problemă", făcu amiralul. „Priviţi aici..." Şi Noimann văzu rotindu-se pe tunică numele unor băuturi pe care rar îndrăznea să le ingurgiteze... îi apărură în faţă şi coniacul Napoleon, şi votca Scandic, şi marca de whisky Teacher's, o listă întreagă de vinuri şi lichioruri a căror vedere îi provoca o repulsie cumplită. Dar ceea ce-l miră cel mai tare era totuşi faptul că, pe lângă tot felul de mărci de băutură, se rotiră şi câteva mărci ordinare de sprayuri, deodorante şi parfumuri. Oare cât durase marşul? O zi, o noapte? O săptămână sau mai mult? Prin ce locuri şi în compania cui băuse în tot acest interval de timp?! Filmul se rupsese şi Noimann nu-şi mai aducea aminte decât nişte lucruri foarte vagi, cum ar fi, de pildă, faptul că năimise lăutari ca să cânte la o nuntă câinească şi că el însuşi dansase, lăsându-se pe vine, în jurul lor. Unde se întâmplase asta? Nu cumva în faţa Poştei mari? Dar, dacă ajunsese să sugă şi deodorantele, aceasta era, desigur, foarte grav. Dar oare nunta lui Bikinski se petrecuse-n realitate ? Nu-i adusese Noimann o coroană de crini regali, împodobită cu o banderolă aurie, pe care scria: „Regrete eterne. Corso nu te va uita!"? Mai erau apoi şi nişte secvenţe legate de Mathilda, pe care Noimann o fugărise prin casă, ameninţând-o cu satârul... Toate se petrecuseră oare în realitate? Stomatologului îi veneau în minte fragmentar aceste întâmplări. Ştia că, alergând după Mathilda, îi ieşeau în cale tot felul de halate şi pijamale, care i se părea că aveau o existenţă independentă. Fugărindu-le prin casă, Paul era sigur că în fiecare halat şi în fiecare pijama, ba chiar şi în fiecare papuc care i se ivea în cale, se ascunde un intrus. Intruşii nu veniseră acolo aşa, de amorul artei, ci aveau un scop precis. Nu era de mirare c-o asediau, aducându-i flori şi tot felul de cadouri dragei lui Mathilda. Noimann îşi vârâse capul sub pat. Sub pat se ascundeau mai multe pijamale, tremurând una lângă alta. Tot sub pat, stomatologul găsi pachete goale de ţigări, ciorapi, pipe, trabucuri,

papioane, parfumuri, rujuri, prezervative şi pantofi... Când a început s-o întrebe de unde apar aceste obiecte, Mathilda îl luă peste picior. Atunci, Noimann se întorsese de la bucătărie cu satârul şi o fugărise prin tot apartamentul. Tot cu satârul amenințase şi costumele. Cursese parcă şi un pic de sânge sau poate era ketchup?! Ţinea, de asemenea, minte şi momentul când Mathilda, scăpând ca prin minune din mâinile sale, deschisese uşa şi fugise pe scări... Noimann râse, apoi se întoarse în sufragerie şi începu să dea pe gât toate sticluţele ce se întâmpla să-i iasă în cale... Era şi de mirare că după o astfel de escapadă Noimann mai era încă viu... Pe tunica de „amiral" apăreau acum tot alte culori şi alte inscripţii. *„Gillette series. Foam. Moisturising. With glycerin", „Bugs Buntiy Colgate. Dentrifice au fluorpour enfants. Tandpasta met flouride voor kinderen. Dentîfrico corn fluor para criangas"-* deasupra acestei inscripţii apăru şi-un iepuroi, cu dinţi galbeni şi adidaşi. Iepuroiul îi trase un bobârnac în nas lui Noimann şi dispăru pe geam. *„BRUT. Original deodorant. Faberge PARIS."* Acum, tunica avea culoare verde, având imprimată o flacără pe ea. Noimann scoase o ţigară din pachet şi încercă s-o aprindă, însă apropiindu-şi prea mult faţa de flacăra bengală, se alese c-o sprânceană arsă. Şi acum locul îl frigea. Ce-ar fi zis omul Braic văzân- du-l în această postură ? Instinctul de conservare al omului de paie Braic îl determina să se ascundă în valiză, unde, din pricina înghesuielii, lua foc. Ce-l făcea pe Noimann oare ca, vârându-se sub pat, să răscolească lenjeria intimă în căutarea unor semne referitoare la infidelitatea soţiei sale Mathilda, căreia el, în semn de alint, îi spunea Lilith? Cu ce era el mai breaz decât omul Braic, tovarăşul de pensiune al lui Oliver?!

„Byrond. DEODORANTE PER UOMO. Deo no gas. Fresco esensule..."- tunica era de culoare neagră, având desenată pe mijlocul pieptului o galaxie. Va să zică Paul încercase să se dreagă şi cu această băutură. Nu era de mirare că spiritul lui o luase razna, umblând, cum se spune, prin alte galaxii. *„Paracetamol. Urinex. 24 de capsule moi gastro- rezistente. Made in Egipt." „MENNEN SPEED STICK. Power of Nature. Lightning Deodorant. 60 gr. e. by Menen." „By,* ***by,*** făcu Noimann, încercând să-şi recapete buna dispoziţie. Inscripţiile curgeau una după alta. După *Urinex,* veni şi rândul *Nekavit-u\u* şi al unui ketchup eXtra iute *Torni.* „întoarce-l să curgă..." Desigur, ketchupul fusese întors şi răsîntors, amestecat cu pastă de dinţi şi cremă *Nivea.* Nu lipsise din tot acest meniu fantastic nici muştarul regal dulce, produs de *SC. EUROPEAN FOOD S.U.,* nici *„Disney SUPER SHAMPOO/SHAMPOOING",* având desenat un Mickey Mouse în pantaloni scurţi roşii cu buline albe, scăldându-se în cadă lângă un Pluto lung cât toate zilele, nici *„CRABTREE/ EVELYN. Rosewater. Talcum Powder. net wt 100g e. 3 5* **02"**, nici *„A ' C * E PfannerChoco drink 660 g cacaco",* nici *Indosept,* nici *„UNIVERSAL SUPER SPECIAL FORMULA INSECTICIDE UNIVERSAL - Extra Free Nou 25% gratuit",* care avea un efect mortal asupra „muştelor, gândacilor, viermilor şi tuturor paraziţilor". Noimann îl încercase probabil pe propria sa piele. După cum încercase să se folosească şi de spray paralizant. Şi iată-l viu şi nevătămat. *Kiltox*-ul nu avusese asupra lui nici un efect. Aceasta era poate o dovadă că nu coborâse încă la stadiul de gânganie, chiar dacă îi apăreau în faţa ochilor tot felul de litere metamorfozate în viespi, muşte, coropişniţe, gândaci de bucătărie sau chiar viermi intestinali... Noimann mai avea un oarecare control asupra conştiinţei lui. Nici măcar abstracţiunile ce se materializau în faţa sa sub diferite forme nu reuşeau să-i anihileze raţiunea şi bunul-simţ. Chiar dacă simţurile sale percepeau lumea din jur din ce în ce mai aberant, logica şi experienţa îl îndemnau să facă totuşi corecţiile necesare, pentru a păstra măcar aparenţele şi a nu fi perceput de cei din anturajul lui ca un om sfârşit.

„NEW. Lemon. AUTOMAT FAX. ACTIVE AGENTS. 450 G", „Surf DERO. Automat. Euro compact. 600 g - Scoate cele mai frecvente 99 de pete şi se ţine de cuvânt..." Poate spăla şi petele de pe creier. Stomatologul trase direct din sticlă. Oare se dopase şi cu detergenţi? Sau tot ce vedea acum în faţa ochilor era o halucinaţie menită să-l sperie în aşa măsură, încât să-l îndepărteze, măcar pentru o vreme, de alcool? *„150 ml GRATUITDOMESTOS. PinkFresk. KILLS ALL KNOWN GERMS', „PRONTO. Legno Pulito. ConSpane Detergent Nature. A Family Companyt* - şi seria de detergenţi continuă să curgă pe „ecran" fără să-l tulbure pe Noimann, până când reapăru „reclama" pentru Colgate şi, odată cu ea, se aprinseră cuvintele: *smalţ, dentină, pulpa dintelui, gingii retrase, gingivită, parodontită* etc. şi indicaţiile *„Periaţi-vă corect dinţii cel puţin de două oh pe zi", „Acordaţi cel puţin 10 secunde, odată cu fiecare periaj, curăţării limbii şi feţei interioare a obrajilor", „Schimbarea periuţei de dinţi, după cel mult trei luni de utilizare", „Utilizaţi mijloacele suplimentare de igienizare orală (apă de gură, apă dentară), conform indicaţiilor medicului dentist, „Cereţi sfatul medicului dentist cu privire la cele mai potrivite produse de îngrijire orală, în funcţie de particularităţile afecţiunii orale pe care trebuie să o preveniţi sau să o trataţi"...*

Citind în fugă aceste inscripţii, Noimann trase concluzia că, în ciuda „marşului" neîntrerupt, nu-şi neglijase totuşi meseria. în faţa ochilor îi apărură cavităţi bucale sub formă de potcoave, care rânjeau la el. Oare nu-i mirosise gura a alcool? Poate că de asta şi apelase la tot felul de sprayuri, deodorante, curăţându-şi mâinile şi hainele, dacă nu şi limba, cu Colgate şi alţi înălbitori. Cavităţile bucale tremurau în faţa lui. Măselele ieşeau din gingii, saliva se scurgea în mod scârbavnic printre buze, limbile atârnau ca nişte panglici multicolore, lingând praful de pe covor. Imaginile acestea erau însoţite de altele obscene, în care apăreau organe genitale în exerciţiul funcţiunii, degete şi mameloane, bucăţi de coapsă şi falusuri acţionate pe bază de stimuli. Cavităţile bucale se acopereau de beculeţe roşii, galbene şi verzi. Cerul gurii se transforma într-un carusel. Cuvintele luminau. Gingiile erau fosforescente. Totul se apropia şi se îndepărta, tremurând şi clătinându-se. Asta însemna că mintea lui Noimann fila şi ea. Hotărât lucru: ceva nu era în ordine cu senzorii săi. *„PROTEFIX. Adeziv pentru proteze dentare. Siguranţa primează*'. Decât o proteză pentru dinţi, mai bine o proteză pentru alte simţuri! Medicul îşi aranjă şuviţa grizonată care-i luneca pe tâmpla stângă. *„Sunteţi mulţumiţi că trebuie să purtaţi proteză dentară? Alimentele preferate nu mai pot fi consumate ? Vă izolaţi de teamă să nu observe prietenii şi rudele*?" Care prieteni, care rude? Noimann avea dantură sănătoasă. Nu asta era problema lui. De izolat, desigur, se izola. în perioadele când se sfârşea marşul. Atunci îi era oroare de prieteni şi de rude. Chiar şi prezenţa sa devenea de nesuportat. Dar iată că singurătatea lui nu era chiar deplină. îl vizitau tot felul de „figuri". Cea mai bună dovadă e vizita piciorului... *„Produsele adezive PROTEFIX rezolvă toate aceste probleme, permi- ţându-vă din nou o viaţă şi o alimentaţie normale prin următoarele calităţi: au un efect adeziv puternic în mediul umed; prin utilizarea lor, proteza se lipeşte perfect de gingie; căptuşesc proteza, prevenind rănile datorate frecării şi presiunii (leziuni de decubit); nu pătrund resturi alimentare între proteză şi gingie; proteza dentară nu mai este percepută ca un corp străin şi nu se mai mişcă în timpul vorbirii sau masticaţiei, permiţând adaptarea rapidă..."*

Dacă proteza e atât de grozavă, atunci de ce o mare parte dintre clienți (70% dintre pacienți) se trezesc cu ea în esofag, eliminând-o, după multe chinuri, uneori ajutați şi de magneți, pe cale anală? Pentru a-şi reveni la viaţa normală, lui Noimann îi trebuia un alt adeziv. Mult mai puternic. Altfel, nu-şi închipuia cum ar fi putut scăpa de coşmar. Acum, gândul că ar ieşi din casă şi ar da ochii

cu un om îl îngrozea. *„Crema adezivă extra-forte are efect puternic în mediul umed..."* Coniacul Alexandrion aşijde- rea. Dacă bei coniac, începe să nu-ţi mai pese de figurile ce-ţi vor ieşi în cale. Coniacul Alexandrion transformă totul în umezeală. E suficient să bei trei pahare şi începi să pluteşti în ceaţă. După al patrulea şi-al cincilea, pluteşti în ape tulburi. Al şaptelea te trimite să poposeşti un pic în lichidul amniotic. Acolo, totul e cald, umed şi plăcut. Stresurile dispar. Şi, odată cu ele, şi mustrările de conştiinţă, în uterul matern ai parte doar de vise plăcute. La ce bun aceste guri, aceste cavităţi bucale ce plutesc în faţa ochilor? Cui folosesc obscenităţile? Dacă nu încapi în uterul matern, atunci poţi încăpea în uterul consoartei. Mathilda, desigur, nu are doar cavităţi bucale, are şi uter ce seamănă, la drept vorbind, c-un alambic... Fraze sofisticate. La ce bun să gândeşti astfel. Poate e mai bine să nu gândeşti defel. Şuviţa rebelă începea să-l enerveze. Mereu îi pica în acelaşi loc. Nu cumva îi făcuse deja o rană pe una dintre tâmple? *„PUDRĂ ADEZIVĂ EXTRA-FORTE. După ajustare şi ume- zire, periuţele se aşază pe suprafaţa protezei care se fixează în gură, apăsând puţin pe ea."*

...Cuvântul *gură* începea să-l scoată din papuci. Conotaţiile lui erau strict obscene. „Laringele e un organ ca oricare altul, cu asta nu trebuie să ne batem capul", gândi Noimann. îl obsedau acum protezele dentare. Piciorul care-i apăruse în cameră nu era cumva un mecanism computerizat ce putea fi mânuit de la distanţă? Oare nu cumva profesorul Jan Perjovski, un om, de altfel, admirabil, dar cu apucături ciudate, avea puteri depline asupra lui? Sau piciorul făcea parte din recuzita lui Satanovski şi acesta îl trimitea în misiune stând comod într-un fotoliu şi împărţind pe masă, într-o ordine anume, cărţile de joc? De ce luase o înfăţişare umană, îmbrăcat în uniformă de amiral? Nu cumva era şi aceasta o aluzie la faptul că Noimann o luase pe ulei? Medicul îi aruncă o privire în care se putea citi şi luciditate, şi ironie. Piciorul îi răspunse mişcând din mustăţi. *„Proteza rămâne aderentă, permiţând vorbirea şi masticaţia normale. Pernuţele se folosesc şi în perioada de adaptare la o proteză nouă sau în caz de maxilar dificil, asigurând o aderenţă de lungă durată şi rezolvând probleme severe de stabilitate..." De* ce toţi erau preocupaţi de stabilitatea danturii, dar nu se ocupau de tălpi? Tălpile, când atingeau podeaua, trebuiau să nu se transforme în şalupe plutitoare. Picioarele le puteai ancora în podea, dar atunci când podeaua devenea alunecoasă, ce făceai? Unde mai găseai punctul fix de care să te-agăţi? în drum spre uterul matern, obiectele din jur deveneau lichide. Noimann se afla la al câtelea pahar? Prin urmare, marşul continua. *„TABLETELE ACTIVE DE CURĂŢARE PROTEFIX înlătură rapid (15 minute) şi eficient resturile alimentare, de cafea, ceai sau nicotină şi au efect dezodorizant. Toate acestea datorită oxigenului activ din compoziţia acestora..."* Noimann folosise oare şi tablete? La ce bun? Dantura îi stătea impecabil în cavitatea bucală... Deocamdată n-o punea nici în pahar, nici în acvariu, nici în ceaşca de cafea. Sfaturile acestea i-ar fi fost, desigur, de folos lui Papii, a cărui dantură falsă se mişca în gură ca o greblă. Nu se ştie de ce, Noimann privi în direcţia acvariului, dar nu-l văzu în prima clipă. Acvariul atârna ca o colivie, agăţat de tavan. Peştişorii înotau printre scoici şi proteze. Dinţii albi de ceramică erau acoperiţi de o mâzgă verzuie. O mulţime de viermişori roiau printre gingiile de plastic. *„Cline Advance. Implantologie ORALĂ. DentalPlus&Minus tratează fără operaţie/Fără internări! HEMOROIZI. FISURI ANALE. Folosiţi Proculine AU*/" De când cabinetele de implantologie orală se ocupau de hemoroizi?

Noimann nu aplicase această metodă în cabinetul lui. Dar, poate cu timpul, ţinând cont că lumea se întorsese de mult cu josul în sus, se gândea s-o probeze pe primul client care nu va reuşi să-şi ţină gura la locul ei. *„Sânii mari pot cauza probleme. Chirurgia estetică vă poate scăpa de ei..."* Cavităţile bucale nu erau pe cerul gurii... Omul devine o fiinţă din ce în ce mai aberantă... Experienţele lui în materie erotică întrec orice măsură... Viziunea unui cer acoperit de mameloane îi apăru lui Noimann în faţa ochilor. O mulţime de costume se lăfăiau, fumând trabucuri, printre ele. în sfârşit, din pieptul „amiralului" apăru un card EuroLine, cu numele lui Noimann, înconjurat de douăsprezece steluţe aurii, pe un fond albastru. Prin urmare, banii lichizi se evaporaseră din buzunare - şi atunci Noimann s-a dus la bancomat. *„în Marea Britanic s-a lansat de curând o pastă de dinţi care reconstruieşte smalţul dinţilor. Pasta respectivă acoperă dinţii cu un strat de calciu lichid, mineral, care se regăseşte în proporţii crescute în smalţul dentar, ajutând astfel la regenerarea smalţului afectat. Calciul sigilează cariile şi protejează dinţii de durere, prin blocarea canalelor dentare..."*

Ce s-ar întâmpla dacă în locul calciului lichid s-ar folosi fosfor? Poate că a sosit timpul ca omenirea să-şi schimbe concentraţia de calciu din organism cu un alt mineral. Fosforul ar crea impresia de luminiscenţă permanentă. Cine nu şi-ar dori să aibă dinţi care să lumineze în întuneric? Gândurile lui Noimann o luau razna. Era posibil ca astfel de asociaţii de idei să nu fie tocmai sănătoase. în timp, aceste imagini, sedimentate în subconştient, i-ar putea produce halucinaţii cu efect catastrofal. Deja, gândindu-se la ele, în faţa ochilor îi apăru inginerul Satanovski, care poseda, cum altfel, un şir de dinţi ce iradiau o lumină fosforescentă. „Simple asociaţii de idei", îşi spuse medicul. „Deocamdată, nici un om nu s-a născut cu dinţi de fosfor..." Dinţii fosforescenţi ai lui Satanovski aprobară, mişcându-se în sus şi-n jos. „Da, deocamdată omenirea mai purta încă dinţi de calciu..."

„Detartrajul face parte din categoria intervenţiilor folosite pentru prevenirea îmbolnăvirii dinţilor, fiind recomandat pentru caracterul său profilactic. Alături deperiaj şi de elementele auxiliare acestuia, detartrajul ajută la menţinerea unei igiene bucale adecvate..." Igiena cavităţii bucale necesită, într-adevăr, multă atenţie. Pe lângă resturile alimentare, pe dinţi, odată cu saliva, se depun şi alte resturi: idei şi sentimente mai mult sau mai puţin digerate. Aceste resturi se depun, în straturi invizibile, pe smalţ şi pe gingii. La un moment dat, cuvintele încep să pută. Chiar şi cele frumos mirositoare. Dacă resturile alimentare pot fi îndepărtate prin periaj, celelalte resturi persistă un timp mult mai îndelungat. Dinţii fosforescenţi ar face vizibile astfel de gunoaie. Noimann îşi mângâie cu grijă şuviţa căzută pe tâmpla stângă. Gândul îi zbură din nou la Satanovski. Oamenii viitorului, îşi spuse el, vor poseda dinţi din substanţe radioactive. Dinţii le vor servi drept acumulatori pentru accesarea unor energii înalte. Poate că inginerul Edward era un astfel de om. Dinţii săi cu irizări fosforescente păreau să aparţină unei alte lumi, în care întunericul era învins de lumină. Desigur, numele avea menirea să-i ascundă adevărata natură. Nici înfăţişarea lui nu era dintre cele mai plăcute. Dar asta era deja o altă poveste. în spatele brutei putea să se ascundă îngerul. în ciuda modului său brutal de a fi, inginerul era totuşi un om înzestrat cu un spirit fin. Uneori, generozitatea sa întrecea orice măsură. De fiecare dată când câştiga la Loto Prono, o parte din sumă o folosea pentru achiziţionarea de cărţi şi de tablouri. Cumpăra, câteodată, de la poeţii locului, manuscrise sau volume cu autograful autorului, pentru care plătea sume destul de consistente. Deşi se comporta ca un adevărat Mecena, numele lui continua să inspire teamă amestecată cu repulsie. Chiar şi Bikinski, cu care Satanovski se intersecta în pasaj sau se întâlnea la Corso, manifesta o atitudine mai mult decât prudentă. Inginerul căuta să-i câştige cu orice chip bunăvoinţa, dar pictorul era refractar şi nu uita înţepăturile de

ironie pe care inginerul Edward i le arunca de fiecare dată când se întâlneau în pasaj. Acum, Satanovski ţinea cu orice preţ să-i cumpere câteva icoane. Pictorul era însă reticent. „Atât timp cât o să purtaţi numele ăsta, n-am să vă vând nimic...", zise el. „îmi sugeraţi să-mi schimb numele?" întrebă inginerul. „Mai degrabă v-aţi schimba năravul", replică Bikinski... „La ce anume vă referiţi?" întrebă cu naivitate inginerul, mişcându-şi în sus şi în jos bărbia proeminentă. „Ştiţi dumneavoastră la ce", zise Bikinski. Dialogul dintre cei doi continuă, învârtindu-se în jurul aceluiaşi punct mort. Şi acest punct mort era însuşi numele pe care-l purta inginerul Edward Satanovski. „Cum credeţi că aş putea vinde o icoană unui astfel de om", repetă Bikinski pentru a nu ştiu câta oară, stând din ce în ce mai ţeapăn la locul lui. „E ca şi cum aş face o blasfemie..." Satanovski nu se pierdu însă cu firea: „Mai gândiţi-vă", tot repeta el. „Oricând vă stau la dispoziţie... Vă dau un preţ bun..." „Ce aveţi de gând să faceţi cu icoanele? Vreţi să le daţi foc? Sau să le transformaţi în cărţi de joc?" „Deocamdată", spuse Satanovski, „nimeni nu joacă pocher cu icoanele. Pur şi simplu aş vrea să am ceva pictat de dumneavoastră..." „Poate aţi dori să vă fac şi un portret?" „De ce nu", spuse inginerul, stând impozant pe scaunul său. „Am să vă pictez în chip de Iuda", îşi ieşi din ţâţâni pictorul. „V-aş fi profund recunoscător", spuse cu o voce calmă Satanovski. „Dar, parcă", remarcă inginerul, „cândva aveaţi o altă opinie..." „Atunci a fost atunci, iar acum e acum... Dacă v-am apărat în faţa stareţului Pafnutie, asta nu înseamnă că trebuie să vă apăr şi acum. Nu-mi place să vorbesc de rău pe om în absenţa lui..." „Corect", zise Satanovski, „atunci eu zic să facem târgul..." „Niciodată", strigă pictorul, ridi- cându-se pentru o clipă de la locul lui. „Dar dacă, să zicem, mi-aş schimba numele..." „Da", făcu Bikinski. „Dacă mi-aş schimba numele, aţi accepta?" Pictorul stătu în cumpănă. „Poate că aş accepta", zise el. „Vedeţi că putem să ne înţelegem", spuse Satanovski. Şi apoi inginerul, luând o figură spăsită, începu să le povestească tuturor celor de la masă câte probleme îi creează numele. „Am parte numai de belele din pricina lui. Chiar şi la slujbă am fost avansat destul de greu, tocmai din cauza asta. Toţi mă privesc cu suspiciune. Aa, Satanovski, ziceau... Să mai aştepte." Inginerul povesti cum încercase să-şi găsească un alt nume, dar nici unul nu i s-a părut nimerit. Apelase şi la cartea de telefon, pe care o răsfoise din scoarţă-n scoarţă. întotdeauna ceva nu se potrivea. Tot căutându-şi altă identitate, se dusese şi în cimitir. Umbla de la un mormânt la altul, de la o cruţe la alta, silabisind numele celor decedaţi. Găsi acolo tot felul de nume, care de care mai fistichiu. Le notase cu răbdare pe un carneţel, cu gândul să facă acasă, în tihnă, alegerea potrivită. Dar, tot „navigând" de la un mormânt la altul, dădu peste numele de Edward. „Ia te uită", îşi spuse el, „acesta pare să se potrivească". La doi paşi de Edward, scris însă cu un simplu *v*, inginerul văzu înscrisă pe o plăcuţă numele de ***Satanovici***, şi atunci tresări. „Iată că un om cu un astfel de nume", gândi el, „a trăit fără să-şi mai bată capul cu una sau cu alta." Data naşterii lui Satanovici era ştearsă, totuşi inginerul desluşi anul: 1852. Şi anul morţii: 1957. „Oho", îşi spuse el, „dar ai trăit ceva, măi frate...! Se vede că un astfel de nume îţi creează multe antipatii, totuşi te face longeviv..." Numele de Edward, găsit alături de cel al lui Satanovici, îl determină pe inginer să ia o decizie definitivă. „Cu alte cuvinte", mărturisi el, „mi-am spus că asta, pesemne, mi-e soarta, să-mi port numele până la Judecata de Apoi, ca pe un stigmat..." „Până la Judecata de Apoi", făcu Bikinski... „Da, până la Judecata de Apoi omul îşi poartă cu el numele, ca să poată fi recunoscut..." „Şi acolo o să vă strige: Hei, Satanovski, şi dumneavoastră o să bateţi din călcâie spunând : Prezent..." „Da", spuse Satanovski, „aşa am să fac..." „Aveţi un suflet meschin, pervers", îi aruncă în faţă Bikinski, devenind din ce în ce mai arţăgos... Privindu-l, Noimann se gândi să intervină cu o glumă, aplanând pe moment conflictul ce părea gata-gata să izbucnească între cei doi comeseni ai săi. Satanovski îi făcu însă semn să nu se precipite. De altfel, inginerul părea destul de binedispus. Nici un semn de nervozitate nu se putea citi pe chipul lui masiv, cioplit parcă din stâncă... „Mă şi mir", replică el, adresându-se pictorului, „că, venind vorba de mine, aţi pomenit de suflet..." Bikinski rămase înmărmurit pe moment. „Mărturisesc", continuă inginerul, profitând de clipa de slăbiciune a pictorului, „că am rămas în sinea mea profund mirat de faptul că, atunci când aţi vorbit despre Judecata de Apoi, mi-aţi acordat, ca să zic aşa, şansa de a participa la ea. Mă aşteptam din partea dumneavoastră la o altă replică..." „La ce fel de replică v-aţi aşteptat, dacă nu vă e cu supărare ?" încercă să-şi revină Bikinski. „Mă aşteptam să spuneţi: «Păi ce să căutaţi dumneavoastră la Judecata de Apoi, unde vin suflete mai mult sau mai puţin curate? Păi, dumneavoastră, dragă Satanovski, nu aveţi suflet, ci altceva... Prin urmare, ce să căutaţi acolo...». Asta aşteptam să-mi spuneţi", surâse Satanovski. „Adică, în loc de suflet, ce aţi putea poseda în piept?" făcu pictorul, surâzând răutăcios. „Ştiu eu", zise Satanovski, „poate o bucată de tablă sau o bucată de carton..." „O bucată de carton?" repetă Bikinski. „Da", spuse inginerul, „o bucată de carton, pe care, la o adică, se poate şi picta..." „Faceţi sofistică ieftină", ridică glasul pictorul. „Poate că fac şi sofistică", zise inginerul Edward. „Dumneavoastră, în schimb, faceţi cu mine pe Toma necredinciosul. Dacă vreţi să vedeţi bucata de carton, v-o pot arăta. Aţi putea picta pe ea icoana Maicii Domnului în braţe cu Iisus..." Pictorul sări ca ars de pe locul său, apucându-l pe inginer de guler. „Nu cumva vreţi să mă sugrumaţi?" spuse acesta foarte calm, împin- gându-l uşurel înapoi pe scaun. La rândul său, Noimann, auzind vorbindu-se despre icoană, tresări şi el, aducându-şi aminte de visul lui. „V-aş fi recunoscător dacă aţi face lucrul ăsta... Am încercat eu însumi să-mi vin de hac, dar mi-a fost peste puteri..." „Scuzaţi-mă", făcu Bikinski, „am avut o slăbiciune de moment..." „Vă înţeleg", surâse Satanovski. „N-are rost să vă bateţi singur cuie în talpă pentru un fleac..." Şi cu aceasta, discuţia dintre cei doi se încheie. Pacea nu dură însă mult.

După câteva halbe băute pentru „împăcare veşnică", ciondănelile dintre cei doi se reluară. Agasat de bărbia inginerului, care se mişca încoace şi încolo, nefiresc, pe deasupra mesei, Bikinski îl înţepa rostind, cu sau fără voia sa, pe un ton imperativ, cuvântul ***smoală*** (sau ***catran***), făcând astfel aluzie la faptul că, atunci când inginerul descindea la Corso direct de pe şantier, hainele sale mai miroseau încă a gudron. De fiecare dată când se aşeza pe scaun, pictorul, privindu-l cruciş, îl întreba : „Câţi kilometri de asfalt aţi turnat azi pe şoselele patriei? Aţi ajuns la kilometrul 69?". Iar Satanovski, proaspăt ras şi parfumat, răspundea invariabil: „Am turnat exact atâta asfalt cât să puteţi străbate cu piciorul... Dacă doriţi să ajungeţi la kilometrul 69, vom turna asfalt şi până acolo...". Oricât de amabil încercase să fie inginerul, nu reuşea să-l clintească pe Bikinski din rigiditatea sa. Pictorul era ferm convins că în spatele bunăvoinţei şi al generozităţii afişate de inginer se ascund intenţii dubioase. Un om cu un astfel de nume nu putea fi curat. Poate că, într-adevăr, inginerul achiziţiona tablouri ca apoi să le dea foc. Sau afuma cărţile ca pe nişte bucăţi de slănină şi le lăsa să se usuce în pod. Poate turna catran sau asfalt peste ele. îndeletnicirea lui era, oricum, destul de dubioasă. Tălpile lui Bikinski străbăteau în lung şi în lat domeniul său. Asfaltul pe care-l turna pe străzi se întărea iarna şi devenea moale vara, lipindu-se de tocuri. Un om care îşi petrece opt ore zilnic inhalând miasmele catranului nu poate avea numai gânduri bune. în plus, pasiunea lui pentru Loto Prono, Bingo şi tot felul de jocuri de noroc putea deveni molipsitoare. Dar oare de ce Noimann îşi amintea acum tocmai de Satanovski? Inginerul stârnea repulsie celor din jur. Dar dacă stăteai mai mult în preajma sa, începeai să înţelegi modul lui de-a fi. Numele, desigur, era ca un stigmat. Satanovski părea să se fi obişnuit cu el. îl purta cu lejeritate şi chiar cu noblețe. „E ca şi cum", îşi spuse Noimann, „am avea de-a face cu un om gol puşcă ce ar sta pe o estradă alături de alţii îmbrăcaţi în frac. Sau poate invers..."

„Mai degrabă invers", gândi medicul. Chiar dacă ar umbla gol puşcă, Satanovski ar crea impresia că poartă frac..." *Tartml este reprezentat de placa bacteriană mineralizată ce se formează pe dinţii naturali şi pe lucrări protetice sub forma unor depozite dure, aderente, de culoare gălbuie până la brun-negru... Tartrul poate fi prezent la orice vârstă, atât pe dinţii proeminenţi, cât şi pe cei temporari...* Placa bacteriană poate apărea şi pe incisivi. Tartrul se depune din cauza salivei, iar tartorul din cauza cuvintelor. Cuvintele amestecate cu saliva devin toxice. Tartrul poate fi îndepărtat cu diverse scule. Pentru curăţarea tartorului, o substanţă reziduală malefică, provenită din arderea incompletă a ideilor şi sentimentelor, ce se depune în straturi invizibile pentru ochiul liber, dar vizibile pentru ochiul minţii sau, mai degrabă, cel al inimii, pe tăcute, în cavitatea bucală, pe gingii şi smalţul dinţilor, ar trebui folosite alte instrumente şi alţi înălbitori de esenţă subtilă. Jurământul tăcerii, practicat în vechime de adepţii lui Pitagora, te curăţa de aceste resturi verbale, care rămân mult timp între dinţi. *Resturile verbale, pe timp de noapte, devin fosforescente...*

Nu era de mirare că Noimann era bântuit de cifre şi alte abstracţiuni. Ideile nedigerate transformau în timpul somnului silabele în cifre. Cuvintele sufereau şi ele o metamorfoză sub influenţa nefastă a alcoolului şi a lunii. Sunetele se transfigurau în puncte de suspensie şi linii frânte care, unindu-se între ele, alcătuiau figuri dintre cele mai abracadabrante. Figurile se deplasau încet una după alta, mişcându-se într-un vârtej ameninţător. în centrul lui, nu se ştie de ce, strălucea bărbia proeminentă a inginerului Edward, înconjurată de dinţi fosforescenţi. Tartrul şi tartorul, combinându-se între ele, dădeau naştere unor viziuni şi gânduri greu de stăpânit.

Şi euforice şoapte, foşniri şuşotite, năluciri de cuvinte mi se năzăriră, mătăsuri uşoare cu şerpi de ispite şi buzele, frunzele care delira...
Dar dinţii, dar dinţii, gândeam eu, există, năluciri sunt cuvintele, visuri deşarte privirea naivă şi dulce şi tristă, dar dinţii, oh, dinţii, rămân după moarte.

De ce mereu îi reveneau în minte lui Noimann aceste versuri ale unui poet trecut dincolo de Styx, care aveau în ele ceva mortuar? De ce era atras, în ultimul timp, de tot ce era obscur, malefic? De ce îi răsărea în faţa ochilor mereu bărbia, înconjurată de dinţi, a lui Satanovski? Ce legătură avea tartrul cu tartorul? Substanţa aceasta nici nu există, o inventase el, făcând jocuri ieftine de cuvinte. Fuga de idei era însă, şi Noimann o ştia prea bine, periculoasă... Odată declanşat delirul verbal, nu putea fi oprit cu una, cu două. în jurul dinţilor fosforescenţi apăru un şir de ochi strălucind în întuneric şi medicul, fără voia sa, murmură în gând:

Oh, globi oculari, globi albaştri, globi de lumină, strălucinând în adânca grădină... Lămpi japoneze, deliru ri festive, întunecate miresme beţive...

Da, în jurul lui totul era nămolos, putred. Mirosuri grele se ridicau ca nişte aburi dintre cuvintele rostite. Figura magistrului Ursachi, pe care Noimann îl cunoscuse îndeaproape, bând de atâtea ori, la CUI, cot la cot cu el, i se unduia ca o mască în faţa ochilor, în semn de reproş, având imprimate pe trăsături semnele unei profunde melancolii. Magistrul plecase de mult dintre cei vii, dar umbra sa mai stăruia la Corso.

Eu zac prosternat la statuia vergină pe malul piscinei secrete cu lotuşi...

Noimann zăcuse într-un havuz, înconjurat de tăvi şi pahare. Servise şampanie şi stridii. Şi creveţi de mare. Pentru ce acest dezmăţ? La ce bun atâta îmbuibare?

în cupe de marmură - fum de răşină,
oh, globi oculari, globi de lumină... Şi totuşi...

„Şi totuşi, şi totuşi"... gândurile lui Noimann se învălmăşeau. Scenele din havuz se amestecau cu cele din cavou. Satanovski de la masă se suprapunea cu Satanovski întins lângă Lily Fundyfer din cimitir. Unşi cu nămol şi alte ingrediente. Oare nu sfidase el legile naturii şi pe însuşi bunul Dumnezeu organizând o astfel de agapă?

Versurile năvăleau în mintea lui bolnavă, odată cu aburii alcoolului ce pluteau peste creierii obosiţi de atâtea nopţi nedormite:

Şi totuşi îţi cer în secunda stelară treimea perechilor tale de buze; eu sunt cruciatul căzut dintr-o ţară de peste tărâmuri de veacuri confuze...

Cruciatul zăcea prosternat la picioarele propriei sale statui „vergine". în stânga lui era întins trupul uns cu nămol fosforescent al lui Edward Satanovski. Iar în dreapta zăcea Lily Fundyfer, cu trupul acoperit de tatuaje. Fusese doar un vis sau realitate? Statuia „vergină" a lui Noimann iradia o lumină verzuie în întuneric. Cruciatul luptase cu o armată întreagă de sticle şi pahare, ce zăceau împrăştiate la picioarele sale. Luptase cu scrumul şi mucurile de ţigară, cu cărţile de joc şi zarurile... Luptase înaintând prin nămolul propriei sale existenţe, până ajunsese la un liman... Un liman confuz, unde timpul şi spaţiul zăceau sparte în bucăţi, amestecându-se cu scrumul şi amintirile unor întâmplări care s-au desfăşurat aievea sau în vis.

Noimann-cruciatul se prosternase la picioarele unui alt Noimann, învingătorul. Statuia „vergină" îl reprezenta în chip de Napoleon. Un Napoleon tronând peste munţi de sticle golite şi pahare. Sub picioarele lui Napoleon zăceau şi Noimann, şi Lily Fundyfer, şi inginerul Edward. Bărbia sa se mişca spasmodic în aerul stătut. A cui era însă treimea de buze ce-i apărea lui Noimann în chip de pentagon? La ce fel de buze făceau aluzie versurile? Imaginaţia sa bolnavă scotea din adâncuri lucruri greu de desluşit la prima vedere. *„Scule profesionale. DODEMAN.*

Tehnologie americană de ultimă oră pusă la dispoziţia ta, cu cele mai bune preţuri. DC94 54 KB 10056 RON. De WALT. Ferestrău vertical. Şurubelniţă cu acumulator PSR 12-2 - şuruburi până la 6 mm; Polizor unghiular PVWS 10-l25 CEAGV- putere nominală 1020 W- diametru disc 125 mm - turaţie maximă 11000 rpm - greutate 2,1 kg..." La ce-i trebuiau lui Noimann aceste scule? Nu cumva, călăuzindu-se după tot ce-i debitase despre dinţi de lemn Bikinski la beţie, el se dusese la Dodeman şi achiziţionase de acolo scule, cu gândul de-a le folosi în meseria lui?! Oare ce-au zis clienţii văzându-l strângând la piept un polizor şi o bormaşină!? Nu cumva, venind acasă de la Corso, o alergase pe Lilith cu un polizor PWS 10 şi o şurubelniţă cu acumulator PSR în mâini?

Aici filmul se rupsese. Noimann ţinea minte nişte ţipete. Şi vedea alergând în faţa sa în cerc nişte picioare lungi pe tocuri cui. Oare Lilith se ascunse în dulap? Sau îşi luase poşetuţa şi o ştersese la gară, cum ameninţase de atâtea ori... Noimann începu să intre iarăşi în alertă. Transpiraţia îi curgea pe faţă din abundenţă. Şuviţa grizonată i se lipea mereu de tâmplă. Coniacul băut nu mai ajuta la nimic. Noimann folosise praf pentru proteze. Nu cumva din greşeală luase cocaină? Sau starea sa se datora şi dozei de barbiturice pe care, probabil, o luase în timpul „fiarşului său funerar"... Poate că viziunile se datorau amestecului de alcool şi de medicamente... Pudra adezivă Extra Forte nu putea să aibă decât un efect colateral. Imaginea uterului matern în care plutea Noimann cufundat în lichidul amniotic, înconjurat de ochi triunghiulari, de tălpi imense, încrustate cu zodii, şi dinţi ce clănţăneau de frig nu venise de la sine. Poate că acolo îşi avea rădăcinile infernul său... Cine spusese că acolo-i paradisul? Era posibil totuşi ca băşica transparentă în care se trezise închis, străbătută de vinişoare şi înconjurată de cordon ombilical, să nu fi aparţinut pântecului matern. Nu cumva „alambicul" în care îşi pierduse liniştea somnului dintotdeauna aparţinea unei anumite doamne ce se numea Mathilda şi căreia el îi zice, nu ştia nici el de ce, Lilith? Starea lui de angoasă se accentuă. Noimann îşi simţi şuviţa prinsă ca o lipitoare de tâmpla stângă. Hotărât lucru, era ceva în neregulă cu el.

Probabil că o parte din conştiinţa sa se afla deja acolo. *„Terapeuţii garantează că o oră de* spa *catifelează pielea şi ne reîncarcă bateriile după o săptămână epuizantă."* Tunica stacojie a „amiralului armatei moarte" căpătă pe moment o culoare sidefie, peste care se revărsa din abundenţă spuma albă. Din cauza durerii crunte pe care o simţea în dreptul sprâncenelor şi a urechii drepte, Noimann îşi ţinea cu greutate ochii deschişi. Mesajul pe care-l transmitea acum fantoşa ce stătea în faţa lui era următorul: *„Pe măsură ce mercurul termometrelor creşte, la fel se întâmplă şi cu senzaţia de oboseală, specifică zilelor de vară. Chiar dacă pielea noastră are propriul ei termostat care ne fereşte de supraîncălzire, un ajutor suplimentar nu strică niciodată. Deşi ascunderea în locuri mai răcoroase pare singura soluţie disponibilă în zilele caniculare, există totuşi şi alte căi accesibile pentru a ne menţine vigoarea şi prospeţimea, indiferent de temperatură."* Care erau aceste căi mai accesibile de răcorire a pielii nu era greu de ghicit: apa... Toropit de căldură, Noimann se aruncase în piscină... Făcând un efort de voinţă, el îşi aminti vag de jeturile de apă ce ţâşneau din toate părţile, dar şi de mulţimea adunată în cerc care-l privea de pe margine şi de guguştiucii ce se fugăreau unul pe altul prin crengile răchitei aplecate peste mese, gângurind cu guşile umflate, precum şi de copiii ce se apropiau de bazin, arătându-l cu degetul. Medicul îşi mai aduse aminte, de asemeni, şi de monumentul lui Cuza, ce se afla undeva în dreapta sa, precum şi de un chelner îmbrăcat în redingotă, ce-i adusese pe tavă o sticlă de şampanie şi un pahar. *„O şedinţă de*spa *în propria dumneavoastră cadă este o modalitate ieftină şi eficientă de relaxare. Pentru a beneficia de o şedinţă asemănătoare uneia dintr-un centru specializat, nu este nevoie decât de o imaginaţie bogată pentru a crea o atmosferă reconfortantă. Acesta este cel mai important element al unei şedinţe de* spa*, deoarece ajută nu numai la reîncărcarea bateriilor, ci şi la condimentarea vieţii de cuplu."* De imaginaţie bogată am putea spune că Noimann nu ducea lipsă. Dimpotrivă, exista chiar un surplus. De aceea, medicul nici nu se grăbi să ajungă acasă pentru a pune în practică metoda recomandată de reclama din ziar.

Golind ultima halbă, se sculase ţanţoş de la masă şi, urmat de câţiva comeseni, urcase treptele, ieşind pe Lăpuşneanu. De aici, bombându-şi pieptul, pornise cu bărbia avântată în sus spre Piaţa Unirii. Ajuns în dreptul monumentului, Noimann îşi agăţase de el cravata (era, de altfel, în afară de ochelarii de soare, singurul obiect de vestimentaţie pe care-l avea asupra sa) şi se aruncă în arteziană. Probabil memoria îi juca totuşi feste, amestecând două locuri într-unui. Medicul nu credea că ajunsese în Piaţa Unirii, ci se scăldase în havuzul aflat în mijiocul grădinii de vară Corso. Scena îi revenea acum cât se poate de limpede în minte. Era posibil ca Noimann să fi ieşit cu ceata lui pe Lăpuşneanu şi să fi ajuns până la hotel sau să se fi oprit o clipă lângă monumentul închinat lui Cuza. De aici, în mod sigur, s-a întors din nou la restaurant. La Corso, Noimann, cum se spune, se afla printre ai lui. îl cunoşteau şi chelnerii, şi şeful de local, şi o mare pane dintre clienţii cu care băuse cot la cot, trecând de la o masă la alta. Piaţa Unirii era un loc străin. Acolo exista riscul să fi fost săltat de poliţie şi băgat în dubă pentru tulburarea ordinii publice sau chiar pentru atentat la bunele moravuri. Stomatologul era prudent. Nu se expunea decât într-un loc pe care-l cunoştea, ca pe chipul ospătarului ce-i turna şampania în cupa de cristal. Din pricina stropilor de apă, dar poate şi a spumei de şampanie ce se împrăştiase-n jur, deasupra artezienei apăruse un curcubeu în miniatură. Acelaşi chelner sau poate altul ieşit de bucătărie (pe care stomatologul, în marşurile lui, o frecventa destul de des, ciupind bucătăresele de fund sau înghesuindu-le în corset bacşişuri în valută) venise şi îi întinsese un prosop de culoare purpurie. Atunci, Noimann se urcase pe marginea de marmură a artezienei şi, cu mâna stângă ridicată deasupra capului, imitând cumva un senator roman, închinase cupa de şampanie în cinstea distinselor doamne şi a distinşilor domni, poftindu-i să intre în havuz. Secvenţele acestea şi le amintea cu claritate. După cum îşi amintea şi faptul că Bikinski, cu ceva timp mai înainte, cocoţat pe monumentul lui Cuza, ţinuse un discurs în piaţa publică. Apoi totul se amesteca de-a valma. O bucată din pelicula memoriei se developase cu de la sine putere sau, mai bine zis, fusese afectată de consumul de alcool... Urmau nişte scene destul de şterse, în care defilau un fel de umbre îmbrăcate în rochii şi costume şi în care apăreau doi cai albi, o brişcă, o mulţime de coroane, un acordeon şi o vioară. Era posibil ca, la întoarcerea acasă, Noimann să fi năimit şi nişe lăutari care să-i cânte la ureche. *„Un* spa *este modalitatea perfectă de a vă îmbunătăţi timpul petrecut alături de partener în cazul în care, în timpul săptămânii, amândoi aveţi un program încărcat. închideţi-vă telefonul pe durata -tratamentuluipuneţi muzică relaxantă, de preferat instrumentală, aprindeţi lumânări parfumate, în special cele de lavandă şi muşeţel, şi lăsaţi pentru o oră grijile deoparte..."* Dincolo de jeturi, iar apăru salcia pletoasă. Părul imaginar al Oliviei se revărsa peste goliciunea lui... Melcii lui Oliver ieşeau din scorbură, cercetau aerul mişcându-şi cornţele... Apăreau şi dispăreau, topindu-se-n văzduh. Erau ca o adiere.

în timpul săptămânii, Noimann avusese, într-adevăr, un program supraîncărcat. Când ajungea acasă, o vedea pe Mathilda stând pe canapea, înconjurată de cărţi de tarot, şi cădea lat. Nu înainte însă de a controla atent dulapul şi de a arunca o privire şi sub pat. Aceasta era ceea ce se chema o inspecţie de rutină. Poate că amanţii nu existau decât în capul său. Asta nu însemna însă că ei nu trebuiau căutaţi în dulap sau chiar sub preş. Inspecţia aceasta o făcea mai mult de amorul artei, ca s-o amuze pe Lilith. Şi totuşi, imaginea bărbaţilor, unii goi, alţii îmbrăcaţi în costume, persista în mintea lui. De atâtea ori le auzise glasul şuşotind prin unghere. De atâtea ori le ascultase paşii cum se perindau pe vârfuri, trecând dintr-o cameră în alta. Poate că totul nu era decât o halucinaţie. O halucinaţie de care făcea haz Lilith, stând în pat picior peste picior, înconjurată de cărţi de tarot. Urmărind-i mişcările graţioase, Noimann îşi aduse, nu se ştie de ce, aminte de inginerul Satanovski, cel care făcea la Corso diverse exhibiţii, mânuind cărţile de joc cu atâta viteză şi atâta dexteritate, încât, desfăşu- rându-le în aer, putea reconstitui din ele diverse scene din spectacole de operă sau cabaret... Mânuind cărţile şi zarurile, inginerul se comporta ca un adevărat magician. Sub bagheta nevăzută, în faţa comesenilor apăreau personaje cunoscute care, după ce-şi intonau o parte din arie, se topeau, dispărând în neant. Nu cumva, se întrebă stomatologul Paul, Satanovski îşi băgase un pic nasul şi în alcovul său?! între patul lui, pe care şedea Lilith, şi împărăţia asfaltului lui Satanovski exista un fir nevăzut. Cărţile de joc şi cele de tarot aveau rolul de-a ţine vie legătura dintre cele două lumi... în privinţa muzicii, uneori schimba valsurile lui Strauss, care-l plictiseau, cu unul din marşurile lui Wagner. Accesele de gelozie constituiau pentru el un prilej de voie bună. La drept vorbind, Noimann făcea circ. Mimând o furie oarbă, se posta în faţa oglinzii, trăgându-şi palme peste faţă. Amanţii totuşi existau... Noimann dădea tot timpul nas în nas cu ei. El îi numea pretendenţi, admiratori sau peţitori. Oare Ulise, când se întorsese acasă după atâtea peregrinări prin lume, nu găsise în faţa uşii lui o ceată întreagă de peţitori, de care a scăpat apelând la tăişul săbiei?! Armele lui Noimann erau noblețea, toleranţa şi diplomaţia... Totuşi, uneori coarda plesnea. Şi numărul de circ lua o turnură neaşteptată. Muzica, desigur, putea linişti nervii. Şi Mozart, şi Ceaikovski, şi Chopin, şi Haydn, şi Beethoven, şi Bach, ca să nu mai vorbim de Wagner, îţi insuflau în sânge energie... Sunetele însă nu aveau întotdeauna acelaşi efect. Stând întins în artezianã, stomatologul se mulţumise să asculte un lăutar... Chelnerii îi aduseseră un platou cu fructe de mare... Noimann desprinsese de pe platou o stridie, o înmuiase în sos, apoi o plimbase agale prin gură, strivind-o cu vârful limbii de bolta palatină şi gingii. După care o înghiţise cu delicateţe, salivând uşor. Stridia cerea acreală şi un întăritor, astfel că Noimann luă o felioară de lămâie, mestecând-o între dinţi. Cerul gurii i se strepezise şi Noimann îl destinsese dând pe gât un păhărel de Alexandrion, punctat cu cinci steluţe argintii. Dincolo de tot felul de neplăceri şi neajunsuri, viaţa îşi avea farmecul ei. Fiecare clipă trebuia savurată pe deplin. Timpul putea fi simţit şi pe-afară, şi pe dinăuntru. Ce altceva erau oare secundele şi minutele decât nişte scoici ce se lungeau sau se scurtau întruna, în funcţie de dispoziţia pe care o aveai pe moment? Ce rost avea să-ţi baţi capul cu gelozia sau să te gândeşti la moarte?! Disperarea nu era decât o formă trecătoare a bucuriei de a fi. Ducă-se pe pustii toate gândurile rele... Toate necazurile, toate inepţiile... Opreşte-te, clipă, să te strivesc pe loc... *„Plantele indicate pentru un* spa *cât mai relaxant: rozmarinul şi menta sunt folosite pentru revigorare; amestecat cu apă caldă, eucaliptul ajută la curăţarea sinusurilor; mineralele din sarea de baie catifelează pielea şi întăresc musculatura; uleiurile întreţin pielea şi ajută la menţinerea aspectului său fin; muşeţelul şi lavanda ne ajută să ne relaxăm. Este important ca toate produsele de care ai nevoie să nu fie mai departe de o întindere de braţ: uleiurile de baie, sărurile, gelul de duş, mănuşile de masaj. Apa din cadă trebuie să fie la o temperatură moderată, timp în care se adaugă produsele preferate, pentru a se omogeniza cu apa. Momentele petrecute în cadă pot fi prelungite cât vreţi de mult. La fel de importante sunt şi momentele care urmează: relaxarea în cel mai confortabil fotoliu sau pat, în timp ce continuaţi să ascultaţi muzica preferată. "*

Lăutarii cântau. Petrecerea era în toi. Noimann tot lipea bancnote de fruntea lor netedă şi albă, de parcă ar fi fost dată cu praf de cretă. Feţele acestea îi reveneau în memorie. Pentru revigorarea muşchilor şi-a sinusurilor nu folosise nici eucaliptul, nici rozmarinul, ci comandase de la Kaufland bucheţele de floarea-miresei, Alchemilla, Chalarmitha, Aster ericolides şi trandafiri Bonica 82 şi 69, cu flori roz şi galbene, apoi tot trandafiri Celina, Frescia, Brautzauber, Melissa, Apricola, Lions Rose, Golden Bolder, Rosenprofessor Sieber, Acropolis şi alte minunăţii de trandafiri, stârnind în rândul mesenilor un val de ovaţii. Bikinski chiar strigase: „Să bem în cinstea domnului profesor...". *„ Clio Chips. Hot peperony. Extra tasty"* şi *„ Tlasi CA NA B BIS. Exotic Incense Stics... SARATHY PERFUME WORKS... 200 Sticks. Made in India..."* Noimann transformase havuzul într-un altar închinat lui Buddha... Prin urmare, folosise şi beţigaşe parfumate. Poate aprinsese lumânările şi torţe sau comandase un foc de artificii, creând din această „ieşire" a sa o sărbătoare de neuitat. în timp ce sta întins în havuz ca un nabab, fumându-şi trabucul, mesenii îl cinsteau, ridicând paharele în sănătatea lui. Cârdul EuroLine fusese un „peşte gras". O parte din cont se dusese, probabil, pe apa sâmbetei. Dar el avea să fie umplut din nou. Noimann nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa banilor. Moştenise după revoluţie nenumărate proprietăţi, care îi aduceau acum profituri consistente, încât putea din când în când să arunce banii pe fereastră fără să-i fie teamă că va sărăci. în afară de aceasta, se mai putea baza, la o adică, şi pe meseria lui. *„Cannabis. 200 sticks..."* Oare se limitase doar la beţigaşe fumegânde sau trăsese şi din narghilea cu „iarba-dracului" ? închizând un ochi, din pricina nevralgiei, Noimann citi: „Spa-*urile ne condimentează viaţa de cuplu. Muzica ne scapă de dureri. Băuturile consumate în cadă te feresc de alcoolism. Lasă-te de fumat în 10 paşi. Mergi la plajă numai după vârsta de doi ani. Atacurile de panică pot apărea în orice moment"* şi alte aberaţii... în privinţa atacurilor de panică, Noimann nu avea dubii. Ele puteau apărea, o ştia din propria experienţă, oriunde şi oricând. Nu trebuia să fii nici măcar mahmur sau ameţit ca să simţi că luneci într-un abis dubitativ, din care cu greu puteai ieşi. Acum în memorie îi venea o altă scenă, petrecută tot la Corso, în aceeaşi companie...

VI
Aria lui Satanovski

...Se făcuse deja ora şase. Soarele se retrăsese undeva dincolo de blocuri. Umbrele turlelor bisericii Sfântul Nicolae se întinseseră peste terasă. Căldura zilei se mai potolise. Pe Lăpuşneanu, oamenii se plimbau fără grabă, oprindu-se fie în faţa agenţiei de turism Calipso, pentru a alege un sejur în Grecia, Egipt, Italia sau Indochina, fie admirau, în vitrina anticariatului Ex-Librex, câte un exponat ieşit din comun, cum ar fi un ceainic, un fier de călcat vechi, fotografii de epocă sau alte abţibilduri prăfuite... Zgomotul molcom al paşilor, glasurile monotone şi, în general, ritmul

lent al după-amiezii de vară îi creau lui Noimann o stare de disconfort. Atmosfera oraşului risipit pe cele şapte coline îi accentua sentimentul că trăieşte într-un loc prăfuit, unde viaţa se scurge în zadar...

Când ornicul Mitropoliei bătu de şase ori, Noimann se ridică de pe scaun, toastând în sănătatea tuturor. „Adică a celor vii, dar şi a celor morţi." Spiciul său scurt avu ca punct de plecare tocmai cimitirul ce-şi întinsese cândva
stăpânirea peste grădina de vară Corso..... Poate că e mai
bine", spuse el, „că în locul criptelor se înalţă azi aceste mese la care stăm şi ne-ospătăm... Să bem deci şi pentru morţi, şi pentru vii..." La toate acestea, medicul mai adăugă o frază alambicată, din care se putea deduce că locatarii vechilor morminte ce-au fost strămutate de la locul lor sunt ceva mai vii decât mulţi dintre muşteriii ce se înghesuie la mese. „Faceţi cumva aluzie la cei prezenţi?" întrebă Bikinski. „Păi ar avea vreun rost să-i zgândăr cu vorba mea pe cei absenţi?" Spunând acestea, starea de depresie a lui Noimann se accentuă. Ciripitul vrăbiilor, pleoscăitul apei din havuz, precum şi uguitul guguştiucilor ce se fugăreau, umflându-şi mereu guşile, pe acoperişul de olane al terasei îl aduse într-o stare de muţenie. Noimann se pleoşti şi se adânci în sine. Ceilalţi îl întrebau câte ceva, dar medicul îi privea absent. La ora şase şi un sfert, Noimann făcu un semn chelnerului şi mai comandă un rând de halbe Tuborg pentru ceilalţi şi un coniac dublu pentru propriile sale simţuri. La masă se discutau vrute şi nevrute. Cuvintele lunecau pe lângă el fără să-l atingă. Privirile celorlalţi se loveau de privirea sa ca de un zid. Mirosul de mici care venea dinspre grătar şi pălăvrăgeala fără rost îl scoteau totuşi din pepeni.

Noimann pică într-o stare tot mai sumbră. Trăsăturile moi ale feţei sale deveneau din ce în ce mai rigide. Pri- vindu-l, Bikinski îi atrase atenţia că „stările de patetism trebuie păstrate pentru altfel de ocazii...". „Ce fel de ocazii?" întrebă Noimann, continuând să privească într-un punct fix. „O sinucidere, de pildă... Nu v-aţi gândit?" Privirea medicului rămase înţepenită în acelaşi punct, „înainte de a-şi pune ştreangul de gât sau înainte de a-şi trage un glonţ în gură, nu ştiu cum se întâmplă, dar omul devine patetic...", conchise Bikinski... Văzând că acesta nu răspunde, pictorul insistă: „încercaţi o astfel de stare?". Atunci, Noimann îi făcu semn chelnerului să se apropie de masă, cerându-i să comande o birjă. Mesenii se mirară... De unde şi până unde să se găsească birje în oraş? „Trăim în secolul vitezei", păreau să spună toţi. „Ce rost are să ne întoarcem cu faţa spre trecut?" Oricum, medicului îi păsa prea puţin atât de prezent, cât şi de viitor. Singurul lucru care îl menţinea în stare de funcţiune era trecutul, pe care nu-l ignora, ci, dimpotrivă, îl accesa, făcându-l să reînvie în faţa lui. Viitorul putea fi întâmpinat şi cu spatele: dacă îţi aplecai faţa spre trecut, automat viitorului şi chiar prezentului îi arătai dosul. Asta era. Oamenii trăiau în utopie. De aceea, Noimann prefera să trăiască tot ce-a mai trăit decât să încerce noi experienţe pe propria-i piele. în orice caz, nimic bun nu aştepta să vină din viitor... Stomatologul îl privi întrebător pe ospătar, zicând: „Desigur, prietenii mei se-nşală... Am comandat o birjă, vreau să fiu servit". „Nici o problemă", răspunse chelnerul. „Corso vă stă la dispoziţie" - şi, pocnind din degete ca un prestidigitator, chelnerul făcu să apară în faţa lor o birjă.

Patru cai focoşi, bătând din copite, se opriră chiar în faţa mesei lor. Noimann le întinse câte o halbă. Birjarul îi deschise portiera, îndemnându-l să urce pe scaunul din spate. „Mai întâi accesoriile şi apoi hoitul", spuse stomatologul, înmâ- nându-i pălăria de pai şi o pereche de mănuşi din piele de căprioară pe care le avea asupra sa. Noimann îi întinse birjarului în frac negru şi joben câteva bancnote, rugându-l ca pe drum să cumpere o jerbă de flori şi o panglică tricoloră cu inscripţia: „REGRETE ETERNE. PRIETENII NU TE VOR UITA...".

La remarca lui Bikinski că pe panglici tricolore nu se fac inscripţii mortuare, Noimann dădu a lehamite din mână. Birjarul pocni din bici şi trăsura se puse în mişcare. „Nu mi-aţi dat adresa", strigă în urmă omul cu joben, întorcându-şi pe jumătate faţa înspre masă. „Drept înainte", îl îndrumă stomatologul. „La cimitir..." „Care?" zise omul cocoţat pe capră. „Eternitatea. Acolo veţi găsi şi cavoul... E în drum..."

Noimann îşi şterse fruntea de sudoare şi se aşeză din nou la locul lui. Comesenii aplaudară cu frenezie. Cineva făcu o remarcă măgulitoare referitoare la umorul extrem de fin pe care-l practica medicul atunci când venea la Corso... Noimann dădu paharul de coniac pe gât, stro- pindu-l cu o halbă de Tuborg. „Unde au mers zece beri, mai merge încă una", adăugă el, vărsând restul spumei pe jos, sub scaun. „Să bem în cinstea umbrelor ce-şi au sălaş în lumea subpământeană", toasta el, iar ceilalţi îi ţinură isonul, intonând un marş funebru.

încetul cu încetul, buna dispoziţie îi reveni. Nu-l mai indispuneau acum nici mirosul de mici, nici zarva de la mesele din jur. Conversaţia, nu se ştie de ce, îi părea din ce în ce mai vie. De altfel, şi dinspre havuz venea o răcoare plăcută, iar ciripitul păsărilor îi crea acum o cu totul altă dispoziţie. „Cui pe cui se scoate", gândi Noimann. „Probabil", îşi spuse el, „dacă n-aş fi făcut această glumă oarecum macabră, atunci m-aş fi simţit în continuare deprimat..."

Veselia de la masă se înteţi la fiecare toast. La şapte şi un sfert, birja apăru din nou în faţa lor. Cei patru cai negri, fornăind, umflară singuri de pe masă câte o halbă şi, după ce le goliră, le puseră frumos la loc. Birjarul coborî de pe capră şi îi făcu semn lui Noimann să urce scăriţa. Medicul clătină din cap, repetând fraza spusă mai devreme: „Trebuie să ne călăuzim după preceptul: mai înainte accesoriile şi după aia hoitul. Aşa-i mai sănătos", conchise el.

Mesenii zdrăngăniră din pahare. îl aplaudară, bătând cu furculiţele în farfuriile murdare. Vărsară câte trei picături de lichid, pentru pomenirea morţilor, în scrumiere. Stomatologul îi îndemnă să facă linişte. Mesenii îl ascultară. Profitând de cele câteva clipe de tăcere, Paul, cu un gest ceremonios, îşi desfăcu cravata de la gât şi o aşează frumos în birjă. Lângă ea depuse şi lornionul, pe care nu se ştie de când îl purta asupra sa. „Singurătatea obiectelor e mai cumplită decât singurătatea fiinţelor. Spiritul animă corpul. Dar, unde nu există corp, în locul spiritului bântuie frigul", filozofă el, luând un aer solemn.

Mesenii dădură din cap. „Profund", rosti cineva din dreapta sa. „Ce să mai vorbim", zise altul, ştergându-şi pe furiş o lacrimă. „încotro?" îl întrebă birjarul, cocoţat la locul său... „Tot la ţintirim", făcu Noimann. „La ţintirim, la ţintirim", îl acompaniară cu furculiţele mesenii. „La care din ele?" întrebă omul căţărat pe capră, răsucindu-şi mustaţa colilie. „Cum la care?" zise Noimann. „La Sfânta Treime..." „Dar aveţi şi acolo un cavou?" „Sigur că am", răspunse medicul pe un ton glumeţ. „Pe Aleea cu Cireşi, la capăt. Cu lift şi telefon. Poftim şi cartea mea de vizită. Aveţi trecute aici toate adresele..." „Inclusiv cele din cimitire?" „Inclusiv", făcu el. „Vă puteţi orienta fără probleme. Aleile au fost marcate cu roşu. Parcelele cu galben. Cât priveşte cavourile, o să le puteţi repera după monument..." „Monumentul, desigur, vă reprezintă pe dumneavoastră?" îndrăzni să întrebe unul dintre meseni. „în persoană" răspunse Noimann dezinvolt. „în halat, cu

pipă şi-n papuci", spuse o altă voce, râzând înfundat. „Exact", făcu Noimann. „Cu halatul descheiat şi în papuci..."

Noimann nu glumea... într-adevăr, fiind într-o zi cu chef, achiziţionase câteva cavouri, pe care le modernizase, cum se spune, după ultimul răcnet, dotându-le cu bar, combină frigorifică plină cu tot felul de sticle, cu aparat de masaj, cu saună şi scaune stomatologice. „Pentru orice eventualitate", precizase el.

în faţa fiecărui cavou se înălţa statuia medicului, în mărime naturală. Noimann era prezentat într-o ipostază veselă, oarecum nepotrivită cu atmosfera locului. Altele îl surprindeau arborând o figură marţială. La cimitirul Sfântul Vasile, Noimann purta mustăţi în formă de furculiţă, fapt care-l făcea să semene cu Salvador Dalf. Mai erau şi statui în care medicul semăna cu Bonaparte (un Bonaparte deşirat, cocoţat parcă pe catalige), altele cu Mussolini. O singură statuie îl prezenta într-o ţinută sobră. Atât Noimann-Dalî, cât şi Noimann-Bonaparte, chiar şi Noimann-Mussolini aveau figuri bonome, vii, extrem de expresive; privindu-i, erai pătruns de senzaţia că statuile ce-l reprezentau tocmai au ieşit clin baie, unde şi-au făcut minuţios toaleta de seară şi acum se pregătesc să se aşeze într-un fotoliu, cu gândul de a citi câteva rânduri dintr-un ziar oarecare, pentru a-şi delecta spiritul înainte de culcare. Cititul ziarului era pentru stomatologul Paul o formă de relaxare.

La drept vorbind, când venea la cimitir, Noimann se relaxa citind rubricile de la „Mica publicitate", inclusiv cele de anunţuri mortuare... Faptul acesta îl distra. Stând comod în fotoliul său de marmură, medicul îşi aprindea trabucul (avea aici o întreagă provizie), apoi lua ziarul şi citea cu voce tare, făcând, pe alocuri, anumite însemnări cu creionul chimic. Contactul cu cimitirul şi mai ales cu anunţurile funerare aveau harul de a-i toci încetul cu încetul ancestrala teamă pe care o resimţea de fiecare dată atunci când se gândea, în momentele de cumpănă dintre zi şi noapte, la trecerea sa într-o altă existenţă, mai intimă şi mai puţin agitată decât aceea în care îi era dat să vieţuiască... Gândul morţii îi devenise acum atât de familiar, încât de multe ori, citind ziarele, Noimann avea impresia că trăieşte de mult timp în lumea afiată dincolo de mormânt. Medicul nu făcea nici o deosebire între oamenii vii, pe jumătate morţi, cu care se întâlnea la Corso sau pe stradă, şi morţii morţi, ale căror spirite mai bântuiau măcar în vise şi în amintirile prietenilor de pahar şi ale urmaşilor, dacă nu cumva şi în alte locuri.

Uneori, stând întins în cripta sa de marmură, tapetată cu icoane şi tablouri, Noimann îşi închipuia cimitirul ca pe un tren ce se mişcă pe şine spiralate - cu o viteză imperceptibilă chiar şi pentru un melc - spre un anumit punct unic, un fel de gaură neagră, a cărei menire e să scoată toată această omenire afiată într-un stadiu de descompunere spre un liman luminos, binecuvântat de cel Atotputernic. (în treacăt fie spus, omul-locomotivă, ce se afla în îngrijirea profesorului Jan Perjovski şi era respectat, cu mici excepţii, de aproape toţi pacienţii din azil, avea, la rândul său, o viziune limpede asupra lumii, pe care şi-o închipuia ca pe un tren ce merge dintr-o gară în alta, trăgând în urma lui o groază de vagoane în care se aflau amestecate de-a valma tot regnul vegetal şi animal, începând cu iarbă, arbori, insecte, păsări, reptile, moluşte, peşti şi mamifere, inclusiv trestia cugetătoare, omul, reprezentat de bătrâni, tineri şi copii urcaţi în tren unii cu bilet, alţii clandestin, aşteptând cu toţii să ajungă la destinaţia finală... Aflat într-o stare de metamorfoză intermediară, Oliver ocupa un vagon special, călătorind în chip de copac şi în chip de pasăre adormită în propriile sale crengi...)

Era plăcut să stai cu mâinile sub cap, cu trabucul pe jumătate .stins între dinţi, cu paharul de coniac alături şi să te gândeşti la dulceaţa clipei de acum şi la eternitatea celei de dincolo de mormânt. Viaţa, ca şi moartea, e o călătorie. Unii circulă cu căruţa, alţii merg în camionetă. Cei mai mulţi călătoresc cu metroul sau cu trenul. Viaţa durează doar o clipă, în timp ce călătoria în eternitate nu are sfârşit.

Mahmureala şi fumul de trabuc aveau menirea să-l transpună în aşa măsură în această viziune, încât Noimann simţea chiar şi trepidaţiile roţilor închipuite, şi rosturile dintre şine, şi schimbarea de macaz a gândurilor, când trenul eternităţii sale ajungea la bifurcaţii.

Poate că există totuşi, îşi spunea stomatologul, anumite momente când şinele acestor trenuri se intersectează. Şi atunci, cel veşnic adormit îşi deschide pleoapele năpădite de dulceaţa somnului etern şi aruncă o privire pe geam. Apoi adoarme la loc. Poate că marşul său avea în vedere tocmai acest fapt. Beţia cruntă şi ştergerea memoriei erau mijloace prin care medicul încerca, în disperarea lui, să pătrundă tocmai în această lume a somnului fără hotare.

După un marş de câteva zile, ca să scape de sâcâiala de acasă sau de alte neplăceri, stomatologul Paul descindea la cimitir. Mulţi şoferi de taxi cunoşteau aceste ciudăţenii ale sale, deşi, la drept vorbind, apela destul de rar la serviciile lor, preferând să meargă până la lăcaşul său de veci pe jos. „Puţină mişcare nu strică niciodată", filozofa el...

Când ajungea în dreptul monumentelor, se înclina cu mult respect în faţa lor, oferindu-şi câte un păhărel de coniac sau o ţigară, nu înainte însă de-a depune pe propriul său soclu o jerbă de flori... îşi dichisise cavourile, înghesuind în ele tot felul de lucruri mai mult sau mai puţin utile, încât, atunci când se afla acolo, avea totul la îndemână. O parte din garderoba lui se afla în dulapurile placate cu marmură şi lemn de mahon, din cimitir. Ba chiar într-unui din ele pusese şi un acvariu, numai că, în loc de peşti, înota o broască ţestoasă (simbolul fericirii şi al longevităţii) cu carapace de culoarea bronzului coclit, împodobită cu un pătrat magic, împărţit în alte nouă, având fiecare în interiorul său o cifră a cărei sumă, adunată pe orizontală, în cruciş sau pe verticală cu celelalte două de alături, dădea acelaşi număr: 15. Alcoolul turnat în acvariu avea un efect asupra acestor numere,

iS5

care se înnegreau sau se albeau, trecând din starea yin în starea $yang$. Uneori, în timp ce delira, Noimann era convins că broasca ascunde înlăuntrul ei secretul nemuririi. Nu era de mirare deci că pătratul lui Saturn pe care-l avea înscris pe spate, comunicând cu zodiile, îşi exercita chiar şi de la distanţă influenţa asupra sănătăţii şi stării sale psihice, putând, la o adică, ori să-l bage în boale, ori, cât ai clipi din ochi, să-l trezească din beţie. Broasca Wu era totuşi o companie nu tocmai plăcută pentru Noimann. Capul său de şarpe, când se ridica la suprafaţă, îl privea pe medic cu atâta răceală, încât acesta, fără să-şi dea seama, avea tendinţa de-a se lipi de perete, tocmai ca să fie cât mai departe de limba bifurcată cu care broasca ţestoasă Wu vâna fluturii ce se roteau în jurul lămpii. Asemănarea dintre ea şi femeia-şarpe a lui Oliver era uluitoare. Amândouă posedau acelaşi cap feroce, doar corpul diferea ca înfăţişare. Unul semăna cu spirala unei galaxii aflate în

expasiune, a doua cu o lume prăbuşită în propria-i nimicnicie.

...Birjarul pocni din bici şi brişcă se smulse iar din loc, scrâşnind din roţi printre cioburile de sticlă mărunţite şi dopurile de bere aruncate printre mese. Cravata şi trabucul început se lăfăiau între jerbele de crini... Noimann se aşeză din nou la locul său.

Amintirea unui anumit lăcaş de veci din cimitir îl învioră pe moment. Aranjase cândva şi o petrecere, dacă nu chiar o orgie, acolo. Dar lucrurile nu ieşiseră chiar cum ar fi vrut. Socoteala de acasă nu se potrivea cu cea din cimitir. Musafirii se îmbătaseră în aşa hal, încât devastaseră locul. Unii desenaseră cu cărbune şi alte murdării tot felul de inscripţii sataniste şi zvastici pe pereţi. Veniseră la agapă, printre alţii, Bikinski şi cu Satanovski, care tot încercase să-i momească să joace cărţi. Ajunsese acolo şi o anumită
Lily Fundyfer... Şi alte paparude. A ieşit un scandal cumplit... La faţa locului au descins jandarmii. Cu chiu, cu vai, mituind-i, reuşise să iasă din încurcătură... De atunci, Noimann obişnuia să se reculeagă de unul singur în lăcaşurile sale. „E-un mic rai şi un iad acolo", murmură el, făcându-i semn din mână chelnerului să mai aducă un rând de halbe. Apoi, calm, apelând de fiecare dată la un toast potrivit cu atmosfera de la masă, Noimann îşi expedie spre „destinaţia finală" haina de la costumul bej, pantalonii şi ciorapii, şireturile, maioul, ceasul marca Telus, cărţile de vizită, paşaportul, certificatul de naştere (pe care-l purta de obicei în buzunarul de la piept), o sticlă de coniac, două lăzi cu bere Tuborg, şampanie, friptură de viţel la tavă, un tort de înghеţată, un tub de frişcă, o cutie de confeti şi alte abţibilduri... între timp, musafirii plecară unul câte unul. La masă mai rămăseseră Bikinski, Satanovski, Lily Fundyfer şi Noimann. Pictorul stătea demn la locul lui, rotindu-şi ochii albi peste pahare. Satanovski, în schimb, în ciuda chefului prelungit la care luase parte, lipit de masă, era într-o formă admirabilă. Şicanându-l pe Bikinski, tot încerca să anime spiritele. Pictorul însă era greu de urnit din muţenia în care intrase. Ca să-l scoată din sărite, inginerul Edward tot aranja sub nasul lui cărţile de joc, întinzându-le în evantai şi strângându-le, cât ai clipi din ochi, în pachetul pe care se afla imprimată o roză a vânturilor de culoare aurie. Buzunarele, buzunăraşele şi mânecile, manşetele de la cămaşă şi cele de la pantaloni, ciorapii şi maioul erau doldora de cărţi. Faţa sa pătrată, cu umerii obrajilor ieşiţi în relief, încadrată într-un fir de bărbuţă neagră care-i scotea în evidenţă maxilarul proeminent, nu se potrivea deloc cu mâinile sale albe, neaşteptat de delicate, cu degete lungi şi subţiri, care mânuiau cărţile (şi zarurile) cu o măiestrie ieşită din comun. De fapt, întreaga înfăţişare a lui Satanovski era un paradox. Nasul îi era nespus de mic, lipit parcă sub o frunte înaltă, scobită la tâmple, sprâncenele stufoase, pleoapele galbene, bărbia bombată ca o pară, care se mişca neverosimil în sus şi în jos, în dezacord cu buzele şi ochii verzi cu reflexe cenuşii, astfel că, atunci când Satanovski vorbea, erai tentat să urmăreşti mişcarea mecanică a acestei protu- beranţe faciale, fără să-ţi dai seama că mişcarea te fascina într-un asemenea hal, încât, orbit fiind, nu mai puteai urmări cu atenţie ce se petrece în jurul tău. în afară de aceasta, cărţile stăteau lipite de degetele sale ca de un magnet. Inginerul poseda ciudata calitate de a transmite un fel de magnetism fatidic obiectelor din jur; în interiorul lui existau două forţe, una de atracţie, alta de respingere. Era suficient să-şi mişte degetele, pentru ca una dintre ele să intre în acţiune şi s-o anihileze pe cealaltă. Şeptarii, decarii, damele de treflă, valeţii de cruce, aşii, popii şi jokerii roiau în jurul lui ca fluturii de noapte în jurul unei lămpi. Mişcându-şi bărbia sau, în orbite, globii oculari, inginerul Edward punea în mişcare şi zarurile pe care le avea în buzunare. Izbindu-se unul de altul, cuburile de os executau în jurul degetelor şi apoi al frunţii mişcări elipsoidale, rotindu-se unele în sensul acelor de ceasornic, altele în sens invers, încât, privindu-le, aveai senzaţia că ai în faţa ochilor un perpetuum mobile ce funcţionează pe baza unei energii misterioase, venită de undeva dinăuntrul sau din afara unui eter nedefinit. „Totul nu-i decât o iluzie", murmura Bikinski, stând la masă ţeapăn, transpus, cu faţa albă şi gândurile duse cine ştie unde. Satanovski râse, mişcându-şi de data aceasta o ureche, pe care o coborî mai întâi până la colţul gurii, după care o ridică pe una din pleoape. „Aveţi perfectă dreptate", spuse el. „Totul nu este decât o iluzie." Cealaltă ureche parcurse acelaşi traseu, aşe- zându-se pe cealaltă pleoapă. „Vedeţi?" hohoti el. Noimann aruncă o privire spre Bikinski, iar Bikinski spre Noimann, apoi ambii îşi îndreptară ochii spre inginerul Edward, care poseda acum nu una, ci două perechi de urechi. Făcând încă o scamatorie, Satanovski îşi deplasă toate cele patru urechi, rotindu-le în jurul capului. în curând, în jurul frunţii lui apăru un fel de nimb sau o coroniţă „împletită" din urechi de câine. Când veni ospătăriţa să strângă resturile de la masă, golind scrumierele de mucuri de ţigări şi lăsând în locul lor altele, curate, inginerul Edward, pocnind din două degete, transformă urechile de câine într-un triplu careu de aşi, iar perechile de urechi de pe pleoape le acoperi cu doi şeptari, unul de caro şi altul de treflă. Chelneriţa scoase un strigăt ascuţit, scăpă tava şi cârpa jos, zbughind-o în fugă la bucătărie. între timp, Satanovski intrase parcă în transă. Bărbia i se mişca din ce în ce mai agitat, ochii i se roteau în cap, iar degetele răşchirate deasupra mesei executau un dans ciudat. Lingurile şi furculiţele începură să se mişte de la locul lor, atrase de palmele inginerului ca de un magnet. Halbele şi sticlele vibrau şi ele, lunecând uşor-uşor de la locul lor. Stimulat de aceste zgomote, inginerul îşi străpunse falca cu un beţigaş de bambus. Mesenii aplaudară. în ritmul muzicii, el mai execută câteva scamatorii, lipindu-şi de obraji un şir întreg de linguri şi de furculiţe. La un simplu gest al său, halbele zburară de pe mese, aşezându-i-se în două piramide pe umerii tatuaţi cu cruci, zvastici şi tot felul de inscripţii în ebraică şi greacă veche. „Totul nu-i decât iluzie", repetă el. „Dar iluzia aceasta menţine tot universul în echilibru. Un singur gând rostit aiurea şi totul se duce în hău de-a rostogolul..." Domnişoara Lily, care trecuse prin şapte căsătorii, alcoolizându-şi toţi partenerii, pufni în râs. Satanovski, înconjurându-şi cu palmele fruntea înaltă, culese cărţile şi le aşeză din nou pe masă. Toate celelalte obiecte îşi reluară, într-o clipită, locul în peisaj. „Şi asta-i o iluzie, nu-i aşa?" zise el, făcându-i din nou cu ochiul lui Bikinski. „Sigur că da", îl înfruntă acesta. Lily Fundyfer chicoti din nou, aprinzându-şi o ţigară. Râsul nestăpânit al unei femei, în fond, de moravuri uşoare, care nu dădea doi bani pe tot ce însemna parte masculină, i se păru lui Noimann de rău augur. El o privi cum râde înfundat, după care întoarse ochii în altă parte.

Bikinski întrebă: „Tot asta faceţi şi când mergeţi la Loto Prono ca să extrageţi din urnă numerele câştigătoare sau apelaţi la un alt truc?". Aranjând cărţile de joc într-o figură complicată, Satanovski spuse: „Mai aplic câteodată şi alte trucuri...". Pictorul ar fi vrut să-l întrebe dacă obişnuieşte ca înainte de extragerea finală să treacă pe la o anumită casă, situată undeva pe Başotă, ca să solicite serviciile unei anumite persoane de sex opus, trecută de mult de prima tinereţe, dar, fiindcă nu avea chef de discuţii de prisos, îşi păstră replica aceasta pentru o altă ocazie. Parcă ghicindu-i gândurile, Satanovski îi făcu cu ochiul, apoi, rotindu-şi bărbia înainte şi înapoi şi strângând-o pe domnişoara Lily Fundyfer, afiată undeva în dreapta sa, cu un gest aproape obscen la piept, le propuse să le prezinte un număr cu adevărat senzaţional, nu înainte însă de a face o precizare: „într-adevăr, mă duc pe acolo", zise el. „Aveţi ceva'împotrivă?" „Credeţi că fanteziile erotice", spuse Bikinski, „au harul de-a întoarce roata norocului pe dos?" „De ce nu", zise Satanovski. „Uneori, destinul e strâns legat de sex... Spiţele sale se învârt când în sensul rotaţiei acelor de ceas, când în sens invers." „Şi cum faceţi ca să schimbaţi rotaţia?" insistă pictorul. „Sunteţi cam curios", zise Satanovski. „Am să vă invit într-o zi de sâmbătă acolo, ca să vă uitaţi pe gaura cheii,

poate aşa o să vă treacă pentru totdeauna cheful de-a glumi cu lucruri sfinte..."

Bărbia i se mişcă în sus şi în jos, oprindu-se undeva la jumătatea feţei. Urechile-i înţepeniră în aer, apoi începură să se deplaseze de la locul lor. Satanovski clipi din ochi. Bikinski îşi făcu, muţeşte, cu limba, pe cerul gurii, semnul crucii. Femeia izbucni din nou în râs, înmuindu-şi buzele rujate strident în spuma ce se prelingea din halbă.

Noimann nu mai ştia exact cum începuse „spectacolul" iluzionist. Ţinea minte doar că, la un moment dat, pocnind din nou din cele două degete, inginerul Edward, îmbrăcat acum într-un frac negru şi purtând pe cap un turban de culoarea peruzelei, făcu să apară deasupra mesei o tavă şi un iatagan strălucitor, pe care, prinzându-l cu mâna dreaptă de mâner, începu să-l rotească ameninţător în aer. Apoi, executând o mişcare neaşteptată, îşi reteză mâna dreaptă de la cot şi o aruncă, triumfător, unui câine vagabond sosit din stradă, care o prinse din zbor şi dispăru cu ea, mârâind, într-un boschet. Din braţul retezat se rostogoliră, zornăind pe masă, nişte zaruri pătate de sânge. Noimann îşi acoperi cu groază faţa, privind printre degetele răşchirate cum iataganul, mânuit acum de o forţă nevăzută, tăia bucăţi din imensul trup al comeseanului, transformându-l într-o grămadă de carne acoperită cu un evantai de aşi şi de decari. Evantaiul se roti în jurul terasei de câteva ori, după care luă configuraţia unui şarpe boa ce-şi înghite propria coadă. înainte însă de a se înghiţi pe sine, şarpele de hârtie făcu un ocol deasupra meselor, înfigându-şi privirile alcătuite din zaruri în ochii fiecărui comesean. După care, lărgindu-şi gura ca pe o pâlnie, absorbi întreaga terasă în interiorul său... La un semn al iataganului, şarpele de hârtie expulză terasa înapoi la locul ei şi, înghiţindu-se încetul cu încetul, bucată cu bucată, se făcu nevăzut...

Mult timp după derularea acestor evenimente, stomatologul Noimann rămase cu imaginea piramidei de carne din care ieşeau, amestecându-se, degetele de la mâini cu cele de la picioare, bucăţile de muşchi şi de tendoane, intestinele, ficatul, urechile, nasul, splina, rinichii cu vezica urinară, arterele şi venele ce continuau să emită cu intermitenţă jeturi subţiri de sânge, împroşcând mesele vecine, piramidă care, crescând, se răsucea în toate părţile, luând la baza ei forme dintre cele mai ciudate. Trupul lui Satanovski se făcea bucăţi cu de la sine putere, dospind în aerul înfierbântat şi răspândind în jur un miros puternic de tămâie. Noimann stătu prostit, uitându-se, alături de ceilalţi comeseni, cum piramida, stropită din belşug cu vin şi tot felul de mirodenii, se pârjoleşte, rumenindu-se (tot cu de la sine putere) şi acoperindu-se cu o crustă roşie, crocantă. Culorile erau atât de proaspete, carnea rumenită atât de apetisantă, încât mulţi dintre cei prezenţi pe terasa Corso înghiţiră în sec. Salivau nu numai mesenii, ci şi ospătarii, care, orânduiţi frumos în faţa intrării, priveau înmărmuriţi spectacolul. între timp, mirosul de grătar invadă toată strada Lăpuşneanu. Mulţimea saliva. O doamnă ce se oprise lângă galerii fu nevoită să se sprijine cu mâna de vitrină ca să nu ieşine. „Iată ce uşor se poate propaga reflexul lui Pavlov în masă", gândi Noimann, simţind cum gura i se umflă de salivă. De altfel, atmosfera era atât de încordată de aşteptare, încât aveai impresia că în curând clienţii, laolaltă cu.ospătarii, dar şi cu mulţimea de pe stradă, se vor repezi asupra grămezii de carne ce se înmulţea continuu. Şi-ntr-adevăr, în timp ce trupul inginerului se împuţina, fleicile de pe grătar se înmulţeau ca pâinile şi peştii lui Iisus. „Eu sunt carnea vieţii; cine va gusta din mine", se auzi la difuzor glasul grav al inginerului Edward, „se va simţi întotdeauna sătul... Veniţi şi ospătaţi-vă..."

„Dar, chiar, ce-ar fi s-o încercăm", spuse Oliver, care, simţind din Piaţa Unirii mirosul de grătar, se îndreptă cu paşi mari spre Corso. „Ştiam că sunteţi vegetarian", i se adresă pe un ton protocolar stomatologul Paul. „Ei şi?" făcu Oliver. „Vreau să mă conving că ceea ce voi mânca e carne, nu altceva..." Mirosul apetisant care venea dinspre grămada de carne frumos rumenită, aranjată pe ţepuşe, stropită din belşug cu fel de fel de mirodenii, îi aducea aminte de preceptele câinelui Benedict Spinoza privind adevărul ultim şi adevărul pur. Aici însă era vorba despre un altfel de adevăr, pe care Oliver îl mirosise şi acum voia să se convingă pe propria piele despre adevărul posedat de Satanovski. Mirosul, desigur, era înşelător. Gustul, la fel. Umplându-şi farfurioara cu ţepuşe bine rumenite, masterandul Lawrence îşi făcu loc la masă, aşezându-se pe un scaun liber în apropiere de Bikinski. Conform preceptelor lui Benedict, adevărul ultim avea să i se releve printr-un urlet. Dacă va avea de-a face cu un adevăr fals, va scoate alt sunet. Oricum, pentru orice eventualitate, Lawrence dosise într-o pungă de hârtie câteva bucăţi de carne, pe care avea să le împartă, la noapte, cu Spinoza, pregă- tindu-se sufleteşte de pe acum pentru a descifra adevărurile pe care i le va aduce la lumină luna plină. Lătrăturile la ceas de noapte aveau să-i limpezească mintea, separând grâul de neghină şi adevărul ultim de adevărul brut. Oliver desprinse o bucăţică de carne de pe frigăruie şi o vârâ în gură. „N-are nici un gust", spuse el, oarecum dezamăgit. Chipul său prelung, alb, mărginit de o barbă de culoarea paiului, proaspăt pieptănată, încadrat de un păr de culoarea inului, lăsat până la umeri, bine îngrijit şi el, exprimau nedumerire. „Parcă ar fi de cauciuc", adăugă Oliver, după ce trecu bucăţica de carne de pe o măsea pe alta, mestecând-o îndelung, meticulos, pentru a-i „savura" secreta suculenţă. „Şi totuşi, parcă e ceva", conchise el, rămânând încremenit pentru o clipă într-o poziţie meditativă. Şi abia termină de rostit aceste cuvinte, când chipul său palid se înroşi brusc şi Oliver simţi că se sufocă. „I-o fi rămas carnea în gât", îşi spuse Bikinski, privindu-l cu ochii dilataţi de spaimă, după care, fără să stea prea mult pe gânduri, îl lovi cu palma peste ceafă. „Vezi, dacă eşti lacom", zise el. Şi atunci Oliver, ridicându-se cât era de lung în picioare şi îndoindu-şi şi dezdoindu-şi spinarea, bătu de câteva ori din mâini şi începu să cânte cucurigu. „Totuşi, există un oarecare adevăr şi-n Satanovski", conchise el după ce se linişti şi se aşeză la locul lui. Liniştea aceasta nu dură însă prea mult şi Oliver sări din nou de pe scaunul său, cuprins de acelaşi spasm. Părul i se zburli pe creştet, luând forma unui coif împodobit cu pene strălucitoare. Destinzându-se ca un arc, masterandul cântă acelaşi cucurigu, de data aceasta pe un ton mult mai puternic, astfel că o jumătate de terasă îşi întoarse capul în direcţia în care se afla masa lor. „Scuzaţi", zise Oliver, dregându-şi glasul răguşit cu o halbă de bere ce se nimerise în faţa lui, „dar adevărul pe care mi-l transmite Satanovski trebuie auzit de toţi... Sensul lui e *deşteptarea*..." „Parcă l-ar fi apucat sughiţul", zise Bikinski, încercând să-l reţină pe masterand cât mai mult în aceeaşi stare... Oliver sărea însă din timp în timp de pe scaunul pe care abia se aşeza şi, fâlfâind din mâneci, cânta până-i ieşeau ochii din orbite, apoi se aşeza din nou la masă. „Ce mai cocoşel", făcu şi Lily Fundyfer şi brusc fu apucată de .acelaşi simptom. Ceilalţi muşterii, aflaţi la alte mese, contaminaţi de spasmele lui Oliver, se ridicau şi se aşezau pe scaune, cântând la unison cu el. Chiar şi Bikinski, care se ferise să se atingă de frigăruile lui Satanovski, se molipsi şi el de ciudatul sindrom, numai că, în loc să cânte cocoşeşte, scoase pe gâtlej nişte sunete ce aduceau cu un răpăit de tobe, acompaniat de o trompetă. Terasa arăta ciudat. Acompaniaţi ca de o baghetă nevăzută, mesenii, cu mic, cu mare, indiferent de sex şi vârstă, se ridicau de pe scaune, slobozeau câte un cucurigu, apoi se lăsau încă tremurând pe scaune, pentru a se ridica din nou. Iataganul lui Satanovski plutea deasupra grămezilor de frigărui, acompaniind toată această mulţime intrată în transă, în timp ce vocea inginerului continua să se propage din difuzor: „Nu vă sfiiţi. Eu sunt pâinea şi carnea vieţii. Cine va gusta din mine se va simţi sătul...". Chelnerii continuau să stea aliniaţi la intrarea în local, fâlfâind din mâneci şi cântând

fiecare în legea lui. Larma crescu, atingând apogeul atunci când, cocoţat deasupra unei mese, apăru însuşi colonelul Geană, care, intonând şi el un cucurigu lung cât o zi de post, îi făcu complice din ochi lui Bikinski. Pe moment, pictorul se pierdu cu firea. Nu cumva trebuia să se prezinte la secţie pentru un „interogatoriu de rutină"? Colonelul Geană îl surprinsese de mai multe ori. Vedenia nu dură decât o clipă; spectrul colonelului se pierdu, topindu-se în mulţime. Curând, larma începu să se mai potolească. Glasurile ce cântau la unison pierdură din avânt. Fiecare cânta acum în legea lui. Unii măcăiau ca raţele, alţii sâsîiau, alţii clămpăneau din limbă, scoţând sunete asemănătoare celor pe care le scot berzele în perioada lor de rut, unii behăiau, alţii mugeau sau nechezau, părea ca însăşi arca lui Noe, în care se adunaseră toate lighioanele pământului imediat după potop, să se fi revărsat la Corso. Glasul lui Bikinski trâmbiţă de trei ori, mâinile sale bătură darabana în tăblia mesei şi corul acesta dizarmonic se stinse ca la comandă, iar peste terasă se aşternu liniştea. Ştergându-şi fruntea transpirată cu o batistă, Oliver decise: „Adevărul lui Satanovski e unul crud, îl coboară pe om în stadiul de neom...". în tot acest timp, Noimann stătuse liniştit la locul său, contemplând de la distanţă toată zarva şi aşteptând deznodământul. Când zarva mulţimii se mai domoli, medicul aplaudă cu patos... Ceilalţi meseni, scăldaţi în sudori, îl priviră în tăcere. Dinspre locul unde se afla, turbanul lui Satanovski îi răspunse cu un croncănit de corb. Ascultându-l,
Oliver trase concluzia că adevărul ultim al lui Satanovski nu se deosebeşte prea mult de adevărul prim al fiecărui om, care-i bântuit de teama de a nu fi înghiţit de hău...

în sfârşit, deasupra mesei pe care o alesese inginerul Satanovski pentru „oficiile" sale rămaseră doar turbanul şi bărbia, care, mişcându-se spasmodic în dreapta şi în stânga, scoase un sunet ca de trompetă. Şi atunci, bucăţile de carne, ridicându-se una câte una din grămadă, intrară rând pe rând în gura deschisă într-un rânjet a jonglerului, dispărând în bezna dinlăuntru, în timp ce cărţile de joc, care vuiau într-un vârtej nebun sosit din haos, îl aduseră pe inginer viu şi nevătămat la locul lui pe scaun. Iniţial lipsea doar mâna dreaptă. Dar apăru şi ea, plutind, de undeva dintre tufişuri. Şi aceasta a fost doar prima încercare. Bikinski nu se lăsă însă intimidat cu una, cu două. „Chestii din astea am mai văzut", murmură el. Lily Fundyfer pufni din nou în râs... Atunci, pictorul încercă să se ridice de la locul lui, dar genunchii nu-l ajutară. Bikinski privi nedumerit în jos şi, în locul picioarelor, văzu desfăşurându-se, în coloane, câte un set de cărţi de joc. Aruncându-i o privire furioasă lui Satanovski, se prăbuşi pe scaunul său. „Vedeţi, efectul berii combinate cu coniac Alexandrion", surâse acesta. Medicul încercă să se ridice şi el, dar păţi acelaşi lucru. „La dumneavoastră, alcoolul a ajuns mai sus", surâse Satanovski. Şi atunci, Noimann văzu cu oroare că mâna în care ţinea paharul se prăbuşeşte pe masă, transformată şi ea, la rândul ei, în cinci nouari. „Nouă e numărul dumneavoastră norocos", spuse, foindu-se pe locul său, inginerul Edward. „Pe când al dumneavoastră-i şase", replică pictorul, privindu-şi genunchii care încă mai tremurau. „Şase-şase", spuse Satanovski, aruncând printre pahare şi un rând de zaruri. „Mai puneţi unul, ca să fie trei", spuse pictorul. Mişcându-şi bărbia voluminoasă, inginerul mai aruncă pe masă încă un zar. „Acum, cifra e completă", zise pictorul, „măcar ştim cu cine avem de-a face." Aprinzându-şi încă o ţigară, Lily chicoti cu subînţeles. Noimann observă că Bikinski se enervează, şi atunci, ca să-l salveze de la o ieşire fără rost, spuse: „Se pare că cifra şase-şase vă amuză...". „Un şase-nouă mă amuză şi mai tare", replică femeia, suflându-şi fumul în direcţia pictorului. Acesta, apărându-se cu mâinile, îndepărtă fumul spre alte mese. „Propunerea dumneavoastră mi se pare destul de interesantă", răspunse stomatologul. „Nu e propunere, ci o ofertă", chicoti cocota. „Nu zău", zise stomatologul cu o oareşicare detaşare. Pictorul nu se putu abţine şi îşi întoarse, dispreţuitor, capul într-o parte. „Faci pe sfântul", îl provocă femeia. Bikinski încercă iar să se ridice de la masă, dar se prăbuşi la loc. Satanovski îl povăţui să se calmeze. „Cu doamnele trebuie să fii politicos chiar şi atunci când întrec măsura", îl sfătui el. Ascultându-i, Oliver se tot foia pe locul său. Foşnetul cărţilor şi zornăitul zarurilor îi creau o stare de angoasă. Senzaţia de teamă din piept îi creştea. Masterandul îşi trecea privirea de la unul la altul, încercând să găsească în conversaţie un colac de salvare pentru teama lui. Spaima îi schimonosea chipul palid, făcându-l de nerecunoscut. Masterandul încerca să stea nemişcat pe scaun, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Deodată, simţi că se sufocă şi atunci, scoţând un urlet prelung, ţâşni ca împins de un resort de pe scaunul său şi se pierdu în întuneric.

...Mult mai târziu, când ajunse din nou la Corso, află şi alte amănunte despre acest incident. Mai mulţi vorbeau, pronunţând în şoaptă numele lui Satanovski, despre o *hipnoză în masă*. Alţii spuneau cuvintele *magie neagră*. Circulau, de fapt, mai multe versiuni privind evenimentul. Se zvonea, printre altele, că la masă s-ar fi aflat un cameraman de la un post local de televiziune, care ar fi înregistrat toată scena în amănunt, luând cadre şi de la distanţă, şi de aproape, şi ar fi încercat, sperând să obţină o maximă audienţă, să dea filmul pe post. Nu i-a ieşit însă pasienţa. E posibil ca DVD-ul sau caseta să fi fost ţinute într-un loc unde pătrunsese umezeala, astfel că pe înregistrare apăreau nenumărate pete albe şi negre, ce migrau de pe un scaun pe altul... Imaginile înregistrate suferiseră, într-adevăr, o stranie metamorfoză. Filmul arăta terasa Corso cuprinsă de o forfotă neobişnuită. Domnea o atmosferă de veselie generală. Ici-colo se auzeau voci mai ridicate, care însă se calmau cu de la sine putere. Brusc începu să bată vântul şi feţele clienţilor fură acoperite de ziare. Iar când ziarele fură măturate de o altă rafală de vânt, în locul chipurilor apărură litere şi cifre care ieşeau ca nişte muşuroaie lunguieţe dintre omoplaţi. Pentru o clipă apărură, stând una lângă alta, femeia-sicriu şi femeia-girafă, femeia-pâlnie, femeia-beschie şi femeia-capră, confecţionate din litere şi cifre, care, după ce scoaseră nişte mugete ambigue, se topiră în apa din havuz. Apăru şi Olivia, trăgând în urma ei un şir întreg de melci... în faţa mesei stătea inginerul Satanovski, făcându-şi vânt cu un evantai alcătuit din cărţi de joc. Inginerul cică ar fi rămas în această poziţie preţ de douăzeci şi cinci de minute, timp în care agitaţia atinse apogeul. După care, strângând cărţile în buzunar, Satanovski s-ar fi aşezat frumos la locul lui. Unii credeau că inginerul apelase la acest truc din pură plictiseală. Alţii avansau ideea că la mijloc s-ar fi aflat o doamnă de care domnul Edward ar fi vrut să-şi bată joc pentru faptul că în tinereţe fusese îndrăgostit de ea. Acum, cică, ar fi vrut să-i probeze instinctele. Circula şi versiunea că doamna n-ar fi rezistat ispitei şi ar fi venit în faţa grămăjoarei de carne cu un tacâm şi-o furculiţă şi că ar fi ales de pe „grătar" o bucăţică de Satanovski bine rumenită, numai că, atunci când şi-a înfipt dinţii falşi în ea, ar fi rămas în gură cu o bucată de asfalt. Mai exista şi o altă variantă, în care toată demonstraţia fusese făcută cu scopul de a seduce nu o doamnă, ci un domn, care, cică, i-ar fi picat cu tronc lui Satanovski, acesta având nişte apucături nu tocmai ortodoxe. în fine, caracterul şi moravurile inginerului Edward fuseseră întoarse şi pe faţă şi pe dos. Unii îl priveau ca pe un erou, alţii ca pe un personaj malefic, cu tendinţe sado-masochiste. Nu fusese exclusă nici ipoteza automutilării. Se pare că numele avusese o influenţă nefastă asupra destinului său, deformându-i caracterul. Era posibil să fi fost un copil renegat. Sau abuzat de mic de vreo rudă apropiată ori chiar de unul dintre părinţi, din care pricină acumulase în el multe frustrări şi multă ură faţă de bărbaţi şi de femei. Şi că aceste frustrări şi această ură îl împingeau spre acte de canibalism.

VII
Izgonirea din paradis

Aici, filmul evenimentelor începea să se volatilizeze. Noimann îşi amintea acum, ca prin ceaţă, de o discuţie ce se încinsese între cei doi convivi aflaţi la masa lui şi de un rămăşag stupid la care-i provocase Satanovski. îşi amintea apoi şi de havuzul în care se bălăcise vreme îndelungată, dar nu-şi dădea seama dacă faptul acesta se petrecuse mai înainte sau după descinderea sa la cimitirul Sfânta Treime. Ţinea minte doar cum i se perindau prin faţa ochilor neoane, semafoare, faruri şi maşini, şi o brişcă (sau, mai degrabă, dricul) în care se aflau o groază de costume ce-i făceau semne disperate, agitându-şi neputincioase mânecile în aer, o brişcă sau un dric cu un blazon auriu care apărea şi dispărea în beznă. De asemeni, îşi amintea cum, ajungând în faţa cavoului său din cimitir, îl văzu, în locul statuii care-l reprezenta în chip de Napoleon, pe Satanovski. Apoi îşi amintea cum, intrând în criptă, se întinseseră toţi trei dezbrăcaţi la piele, plini de confeti şi de frişcă, el în dreapta, femeia la mijloc şi inginerul la stânga (probabil că Bikinski se evaporase undeva pe drum), fumând dintr-o ţigară de foi şi bând din aceeaşi sticlă de şampanie. Acum îşi aducea aminte şi de rămăşag: puseseră la bătaie un milion de lei că vor putea sta aşa, întinşi unul lângă altul, fără ca bărbaţii să se atingă de femeie şi femeia de bărbaţi.

Satanovski îi îndrugase chiar ceva legat de păcatul originar. Dacă în Cartea Facerii femeia îl ispitise pe Adam, în cazul de faţă era vorba de doi Adami. Medicului i se păruse destul de amuzantă povestea, astfel că, găsind în incintă o tavă plină de fructe, se apucase s-o împodobească pe noua Evă cu ele. Ţinea minte că, tot pocnind din degete şi ridicând unul după altul strugurii şi merele, vişinele şi portocalele, şi fragii, şi şerbetul, inginerul făcuse să zboare veşmintele de pe trupul plin de vinişoare sinilii al însoţitoarei lor, gătindu-o ca pe o bacantă. De fapt, medicul nu ştia exact cum arată o bacantă, dar şi-o închipuia astfel, împodobită din cap până-n picioare cu flori şi fructe de tot felul. E drept că aici florile lipseau - şi totuşi, trupul slăbănog al domnişoarei Lily Fundyfer strălucea, luminând în semiîntuneric, acoperit cu sute şi mii de confeti ce pluteau în jur. Amintindu-şi acum de această scenă, Noimann fu cuprins de un sentiment nu tocmai plăcut. Pur şi simplu îi era groază de toată nebunia ce se petrecuse acolo. Atunci însă, lucrurile îi apăruseră într-o cu totul altă lumină. Medicul ţinea minte că discutase îndelung cu Satanovski pe marginea păcatului originar. Faptul că scena seducţiei avea loc într-un cavou îi incita la speculaţii nebuneşti. Noimann şi Satanovski încercau care mai de care să-şi închipuie cele mai absurde lucruri. La un moment dat, inginerul avansă chiar ideea că omenirea s-a născut dintr-o lume moartă de mult. Că în momentul ispitirii, Adam şi Eva erau doar nişte spectre. Şi că dorinţa lor carnală i-ar fi reînviat. Satanovski îl întrebă din nou pe Noimann dacă s-a gândit vreodată ce s-ar fi întâmplat cu lumea dacă Eva ar fi avut în preajma ei doi bărbaţi. Medicul fu de părere că între cei doi Adami ar fi avut loc o dispută pe viaţă şi pe moarte şi că femeia ar fi revenit învingătorului. „Aveţi o viziune primară asupra luptei", făcu Satanovski. „Poate că bărbaţii şi-ar fi putut disputa între ei femeia şi altfel decât apelând la pumni şi ciomăgeală... Poate că ar fi ales o altă cale..." „Când la mijloc e vorba de femeie, nu există nici o altă cale", zise Noimann. „Ei, cum să nu existe", spuse inginerul, „ar fi putut s-o împartă între ei..." „Adică s-o despice în două..." „Nu", replică Satanovski, „ce rost ar fi avut să mai facă o despicătură, odată ce femeia deja avea una..." „Ar fi făcut cu schimbul?" „De ce nu?" întrebă Satanovski... „Sau ar fi putut acţiona în acelaşi timp, profitând de diverse orificii..." „Sunteţi pervers" spuse medicul. „Nu trebuie să excludem nici una dintre variante", căzu pe gânduri inginerul. „în materie de sex sau de hazard, totu-i posibil, nu-i aşa?!" i se adresă el domnişoarei Lily. Aran- jându-şi pe sâni coroniţele împletite din flori şi fructe, femeia râse, aruncând în ei cu bobiţe de struguri. „Vezi", zise Satanovski... „în fond", continuă el, „în trei, jocul erotic începe să prindă mizã... în doi, orice ai face, până la urmă intervine plictiseala de rigoare. Nu e de mirare că, din pricina rutinei, funcţionează, de când hăul, triunghiul conjugal. Hotărât lucru, nu poţi face în doi ce poţi face în trei. Nu trebuie să cunoşti prea multă matematică pentru a-ţi da seama de numărul permutărilor pe care ţi le poate conferi o conjunctură...", conchise inginerul. Şi tot el continuă : „Dumnezeu a creat femeia într-un moment de slăbiciune. De altfel, creaţia fusese deja desăvârşită. Lipsea un amănunt. Şi amănuntul ăsta a dat tot universul peste cap. în aparenţă, femeia nu se deosebeşte prin nimic de celelalte creaturi. Are doi ochi, două urechi, un nas, o gură, două picioare, două braţe şi un fund. Dar asta numai în aparenţă. în esenţă, fiecare părticică a ei are nenumărate prelungiri. Nenumărate tentacule, începând cu ochii şi terminând cu gura. Ea e toată numai ochi, toată numai urechi şi gură. Până şi picioarele îi sunt prevăzute cu ventuze. Ca să nu mai vorbim de sâni. E suficient un moment de neatenţie, de slăbiciune din partea bărbatului, şi s-a terminat cu el. Degetele, picioarele, labiile şi limba vor ţese în jurul său o pânză care-l va înfăşură cu totul. Trupul lui, dar şi sufletul vor constitui hrană pentru ea şi în vremuri de pace, şi în vremuri de război. Nici anotimpul rece şi nici dogoarea, nici ploaia şi nici vântul n-o vor opri din avânt. Ce mai încoace şi încolo, femeia e necuratul în persoană. Oricând are ocazia, ea bagă zâzania în om. De aceea, ea trebuie nimicită şi împărţită. Orice por al ei e-o gaură deschisă în care, dacă nu eşti atent, vei fi înghiţit pe loc... Femeia e ca limaxul: pe unde trece, lasă dâre. N-o lăsa să pătrundă în conştiinţa ta... Fă-o ferfeniţă şi aruncă zdrenţele şi celorlalţi. Tocmai ca nu cumva vreo slăbiciune de a ta să te facă sclavul ei pe veci..." „Viziunea dumneavoastră despre femei se apropie de cea a masterandului Oliver, care, după cum ştiţi, are o teamă aproape patologică de tot ce reprezintă sexul frumos..." „Aici, Oliver are dreptate", spuse Satanovski... „Femeia e toată numai sevă, numai carne, numai dinţi... Chiar şi dumneavoastră, dacă nu mă înşel, aţi auzit deseori cum din gura ei iese un scrâşnet infernal..."

Stomatologul nu-i răspunse. Stătea cu mâinile întinse sub cap, scrutând întunericul atotstăpânitor. „De ce tăceţi?" îl iscodi inginerul. „Nu-i aşa că am dreptate?" Noimann însă se gândea acum la altceva. Cândva, Bikinski îi povestise despre descinderile de sâmbătă ale lui Satanovski la enigmatica doamnă de pe strada Başotă nr. 9. Unii presupuneau că inginerul se ducea acolo pentru a afla câte ceva despre numerele câştigătoare de la Loto Prono. După opinia lor, doamna de pe strada Başotă avea harul de a prezice viitorul. Probabil îi ghicea în cafea şi în cărţi. Cineva însă avansase o altă ipoteză. Şi anume, că Satanovski ar practica acolo, cu distinsa doamnă, trecută de mult de a doua tinereţe, un anumit joc erotic care s-ar reduce, în esenţă, la următorul fapt: inginerul pune pe masă în faţa distinsei doamne, văduvă de ofiţer, o grămăjoară de bile, înăuntrul cărora se află înscrise nişte cifre, şi alături o alta de bancnote. în fapt, prestaţia doamnei, judecată dintr-un punct de vedere strict profesional, nu are nimic magic. Făcându-şi vânt cu evantaiul, distinsa văduvă, purtând mănuşi până la cot, culege una câte una bilele de pe măsuţă şi le ascunde într-un anumit loc, mascat de combinezonul său. După ce ultima bilă pătrunde în interiorul ei, pe care inginerul, dintr-un spirit de pudoare, îl numeşte a doua urnă sau urna umedă, văduva îşi pune un cubuleţ de zahăr în ceşcuţa de cafea, amestecându-l cu mare grijă. în timp ce cubuleţul se dizolvă, urna doamnei începe să se agite. Toate organele ei, începând cu ficatul, pancreasul,

uterul şi intestinele încep să se rotească, încet, în sensul acelor de ceas. Apoi invers. Toată această operaţie se întinde pe parcursul unei jumătăţi de oră. Timp în care distinsa doamnă şi inginerul stau liniştiţi la taclale, fumând câte o ţigară. Poartă, de obicei, o discuţie banală, vorbind despre vreme. Nu se ştie de ce, în astfel de ocazii, inginerul ţine cu tot dinadinsul să-şi îmbrace fracul şi jobenul, lăsate în custodia văduvei de pe Başotă 9 -- Când morişca celei de-a doua urne se opreşte din rotaţie, inginerul Satanovski îngenunchează în faţa distinsei văduve, extrăgând cu migală, rând pe rând, bilele ascunse în locul intim de sub combinezon şi punându-le cu grijă într-o punguţă de mătase... Se spune că operaţiunea aceasta îi aducea la Loto Prono câştiguri substanţiale. Gândindu-se prin ce tertipuri îşi suplimentează veniturile inginerul, Noimann strâmbă din nas. Nu era de mirare că Bikinski refuza să-şi vândă icoanele pictate unui astfel de personaj. întrebat odată de ce apelează la toate aceste trucuri, Satanovski răspunsese simplu: „Fiecare om are ciudăţeniile lui. în ce mă priveşte, sunt superstiţios din fire....". Dar, îl întrebaseră interlocutorii, de ce nu caută să găsească o persoană mai atrăgătoare, o femeie tânără, cu sex-appeal? „Tot din pricina superstiţiilor", răspunsese Satanovski. „S-a înrădăcinat în mine ideea că văduvele, după o anumită vârstă, poartă noroc..."

„Da, fiecare om cu ciudăţeniile sale", murmură Noimann. încercând să-i ghicească gândurile, inginerul repetă: „Da, hotărât lucru, nu poţi face în doi ce poţi face în trei...".

Noimann tăcea, gândindu-se la toată povestea asta absurdă. Mângâindu-şi cu satisfacţie bărbia, Satanovski continuă: „Dacă scena ispitirii ar fi fost jucată de trei personaje, atunci istoria omenirii ar fi avut un cu totul alt curs... în afară de aceasta, fondul nostru genetic ar fi fost mult mai divers. Toată nebunia omenirii îşi are rădăcinile în cuplul primordial... Incestul, crima, schizofrenia, suspiciunea lui Adam şi toate celelalte rele ale acestei lumi au fost semănate de la început. Dumnezeu a preferat să se retragă undeva, departe, în ceruri, şi să-l lase pe om de capul lui. Roadele, desigur, le-am cules şi atunci, şi mai târziu. în loc să-l iniţieze pe Adam, el i-a întins o cursă. Momeala a fost femeia. Cârligul, şarpele. N-ar fi fost mai sănătos, vă întreb, ca însuşi Creatorul să fi participat la act? Ca un tată bun, nu trebuia El să-l iniţieze pe fiul Său născut din lut? Oare în lutul acesta primordial nu trebuia aruncată sământa divină? Lucrurile acestea, desigur, mă frământă. Iubirea în doi e măruntă. Meschină, egoistă. Abia dăruirea altuia îi conferă măreţia. Nu e nici un fel de sacrilegiu ceea ce vă spun. Ideile mele sunt la fel de sănătoase ca oricare altele. Egoismul însă trebuie spart de undeva. Binomul acesta bărbat-femeie e ca o cochilie în care nu se află scoica, ci un crab cu cleşti imenşi ce se hrăneşte din propria sa carne. Teologii şi filozofii nu contenesc să vorbească despre familie. Familia însă e putredă pe dinăuntru. Bărbatul e un cleşte, femeia alt cleşte. Cleştii se devorează unul pe altul neîncetat. Când apare un al treilea, deja e prea târziu. Perechea sado-maso- chistă îl va chinui ca pe Iisus...". De afară se auzi un croncănit, urmat de un urlet straniu. Mirosind de la distanţă ceva putred în atmosfera locului, Oliver, după ce rătăci un timp de unul singur prin oraş, oglindindu-se-n vitrine, porni pe urmele celor trei şi acum îşi înfipsese rădăcinile în faţa cavoului, sprijinindu-şi umărul de monumentul care-l reprezenta pe Noimann în chip de Bonaparte. Auzind vorbindu-se despre femei, masterandul îşi exprimă opinia sub forma unui cârâit. Văzând că nu i se răspunde, îşi acompanie cârâitul cu un urlet.

Noimann încercă să stăvilească şuvoiul de cuvinte ce năvăleau din gura inginerului Edward. Auzind rostindu-se numele lui Iisus, el spuse: „Măcar nu invocaţi numele Domnului în acest context...". Bărbia lui Satanovski se opri pentru o clipă din mişcare. Scoţând din buzunar un pachet nou-nouţ de cărţi de joc, acesta zise: „Adică de ce să nu-L invoc? Iisus ar fi trebui să vină mai devreme. Dumnezeu s-a trezit la realitate într-un moment în care nu mai era nimic de făcut. Boala omenirii a spuzit de-a lungul veacurilor... Toate celulele organismului uman erau afectate. Răul se strecurase în fiecare părticică a corpului uman. Societatea era putredă din cap până-n picioare". (Afară, Oliver cântă cocoşeşte de trei ori. Acesta era semnul că pentru o parte din omenire sosise ora deşteptării!) „Şi asta doar din pricina plictiselii. Nu e de mirare deci că de-atunci omenirea tot lunecă la vale... De ce Dumnezeu n-a scos două coaste din pieptul lui Adam? De ce nu a făcut două Eve? De ce s-a făcut că nu aude şi nu vede cele ce se întâmplau în jur? Nu cumva Dumnezeu S-a spălat pe mâini de toată afacerea asta?! Mă rog", adăugă Satanovski, „există foarte multe semne de întrebare cu privire la izgonirea din Paradis. în ecuaţie apar două personaje, dar al treilea veghează în ceruri..." Oliver îl aprobă şi de data aceasta, urlând de trei ori. Frunzele de pe piept i se zburliră. Pe creştet îi apăru o creastă de cocoş.

„Credeţi că şarpele era diavolul?" reuşi să rupă tăcerea Noimann... „Eu cred că şarpele L-a umplut pe Dumnezeu de gelozie", răspunse Satanovski. „Poate că Domnul a dorit femeia şi bărbatul pentru sine. Egoismul său e bizar..." Noimann tăcu din nou. Ideile inginerului i se înfigeau cu durere în creier. „Bărbatul a devenit sclavul femeii şi femeia sclava bărbatului. Sentimentul de gelozie îi leagă ca un lanţ. Femeia trebuia împărţită din start", spuse Satanovski, arborând un aer marţial. „Dacă ar fi intervenit al treilea, Adam ar fi scăpat de complexul său. Ce-i al meu este şi al tău: acesta e principiul care ar fi trebui să călăuzească bunul mers al lumii. Noi însă ne cramponăm în egoism. A sosit însă momentul să ne lepădăm de egoismul nostru ancestral. Prin jertfă de sine, cu sau fără voia Celui de Sus, ne putem înălţa dincolo de binele şi răul acestei lumi... Femeia e lucrul dracului", conchise inginerul. „De aceea, nici bunul Dumnezeu, nici diavolul nu reuşesc s-o stăpânească niciodată pe de-a-ntregul. Ea e când a unuia, când a celuilalt..." Afară, trupul lui Oliver fu cuprins de un vârtej. Braţele sale acoperite de frunziş galben-ruginiu se legănau în văzduhul limpede, luminat de razele unei luni imense, sinilii. Trupul său, contorsionat de bătaia vântului, când se lungea, când se apleca la pământ. Oliver gemea, urla, încercând să-şi ţină frunzele lipite de corp... Fe- meia-şarpe, care se evaporase din salon, urmărindu-l din umbră pas cu pas, se încolăcea acum de gâtul lui, susu- rându-i şoapte ispititoare la ureche. Masterandul însă nu se mai lăsa dus de nas ca altădată de mofturile unei femei care încerca să-l prindă în mrejele sale, ci, înfigându-i degetele în beregată, o îndepărtă de pe trupul lui, aruncând-o printre jerbele veştede de flori, risipite pe mormintele din jur. Triumful şi-l serba printr-un chiuit, urmat de o bătută scurtă, articuiată din călcâit, strivind sub rădăcinile sale zeci de cochilii de melci ce se târau prin iarba dintre cripte. Dacă femeia-şarpe voia cu tot dinadinsul să se încolăcească pe grumazul cuiva, n-avea decât să se strecoare în cavou. Inginerul Satanovski, poate chiar şi Noimann, erau dispuşi să încerce diverse experienţe. în ceea ce-l priveşte, Oliver avea de îndeplinit pe lumea asta o altă misiune.

...„Ba, nu!" se răzgândi inginerul. „în acelaşi timp e şi a unuia şi a celuilalt. De aici şi toată nebunia. Vom împărţi femeia între noi ca pe-o ofrandă..."

Discuţia aceasta fără rost continuă mult şi bine. Satanovski se învârtea în jurul femeii, sorbind-o din ochi. Lily Fundyfer ba făcea pe mironosiţa, ba râdea fără rost. De altfel, femeia era atât de beată, încât nici nu putea deschide gura. Inginerul o gâdilă, desenându-i un cerc pe talpa dreaptă. Femeia îşi închise ochii şi chicoti, picând în transă. Inginerul, cu ajutorul unei pene muiate în frişcă, desenă pe cealaltă talpă un triunghi. Lily Fundyfer îşi mişcă buzele, gemând uşor. Atunci, Noimann îi aminti de rămăşag şi Satanovski se întinse în stânga femeii, după ce în prealabil îi acoperi pleoapele cu doi bănuţi vechi, intonând cu un glas subţirel, ca de scopit „Rondelul rozelor ce mor"... Lily Fundyfer râse înfundat. Curând însă râsul ei se transformă într-un scrâşnet.

Scrâşnetul fu acoperit de lătrăturile lui Oliver, care fremăta afară, tremurând din toţi rărunchii.

„Vezi", zise Satanovski, de data aceasta cu o voce puternică, de bas, „femeia începe să-şi arate adevărata sa natură..."

Stomatologul nu-i răspunse. Continua să stea cu mâinile sub cap, scrutând întunericul atotstăpânitor. în faţa ochilor i se clătina o pânză de păianjen, în care atârna trupul său multiplicat în mii de exemplare. Undeva, retras într-un colţ, se iţea, străjuit de doi ochi imenşi, chipul triunghiular al lui Lilith. Sânii ei ca doi saci orbi se rostogoleau spre el. Picioarele sale lungi cât zilele de post îl înfăşau într-un păienjeniş de gânduri negre, paralizându-i încet-încet voinţa...

Zăcând întins, la rându-i, cu mâinile sub cap, acompaniat de scrâşnelile şi de urletele lui Oliver, care ba creşteau, ba scădeau în intensitate, inginerul Edward, sărind de la un subiect la altul, începu să-i povestească tot felul de anecdote cu femei, care de care mai sucite, presărându-şi povestioarele cu citate din Schopenhauer, Strindberg, Nietzsche, Bismark şi alţi vizionari. Tot povestind, aduse vorba, printre altele, şi de contele Tolstoi, care, cică, fiind întrebat de un reporter ce părere are despre natura feminină, ar fi răspuns că a meditat îndelung la întrebare şi a ajuns la concluzia că, atât timp cât va fi în viaţă, e mai bine să păstreze o pioasă tăcere asupra acestui subiect. „Când veţi bate capacul sicriului în cuie, poate am să vă spun atunci care-i opinia mea despre femei, dar şi atunci voi rosti adevărul doar pe jumătate... Acesta a fost răspunsul lui Tolstoi", spuse Satanovski, coborându-şi vocea până la şoaptă. „Oare de ce i-a fost teamă să rostească adevărul? Credeţi cumva" - i se adresă el lui Noimann - „că patriarhul de la Iasnaia Poliana s-a eschivat să-şi exprime opinia despre femei, preferând să articuleze o butadă? Contele nu era prea glumeţ de felul lui. în ceea ce priveşte natura feminină, o cunoştea, ca să zic aşa, şi en gros, şi-n amănunt. Şi acum, după atâţia ani, dacă te duci la Iasnaia Poliana, vei observa că jumătate dintre locuitorii satelor din jur îţi vor aduce aminte de Tolstoi. Unii i-au moştenit urechile, alţii nasul, ca să nu mai vorbim de celelalte părţi mai mult sau mai puţin vizibile..." Noimann nu răspunse.
Chipul Mathildei îi răsări din nou în faţa ochilor, supra- punându-se cu un alt chip, cel al Annei Karenina, pe care Noimann şi-l însuşise de pe coperta unei cărţi... Medicul oftă fără să vrea. în dreapta sa se auzi un chicotit subţire, urmat de un scârţâit de dinţi. Lily Fundyfer îl lovi discret cu cotul, zicând: „I-auzi", după care izbucni într-un hohot nestăvilit de râs. „Aceasta e natura feminină, mai bine zis, partea ei mai puţin ascunsă", spuse Satanovski, făcând aluzie la femeia ce stătea culcată în preajma lor. „Cât despre cealaltă parte, cred că e cazul să adoptăm tactica lui Lev Nikolaevici..." „Adică", zise stomatologul, cu gândurile duse aiurea. în memorie îi reveni o scenă în care protagonişti erau el şi prima sa logodnică, legată în bucătărie de un scaun. Noimann se apropiase de ea, aprinzând bricheta în dreptul sfârcurilor. Logodnica ţipase de spaimă. Noimann jubilase. Jocul îl incitase în aşa măsură, încât Noimann îşi pierduse cu desăvârşire controlul, sfârşind prin a-i stinge ţigările de pubis. A urmat inevitabila ruptură şi prima lui degringoladă. Un marş care a durat două săptămâni. „Adică ar trebui să ne culcăm în două coşciuge, pentru a vedea la ce s-ar fi putut gândi Tolstoi", îl ispiti inginerul. Noimann însă nu mai avea chef de nici un experiment. Sufletul său era chinuit şi aşa de remuşcări. Tot vorbind despre Tolstoi, Satanovski îl întrebă dacă îşi aduce aminte -de visul Kareninei. „Care vis?" făcu Noimann. „Cum adică, nu ştiţi care?" se miră inginerul şi începu să-i povestească, mişcându-şi în sus şi-n jos bărbia, despre visul Annei, cu mujicul legat de şine, care moşmondeşte mişcând nişte fiare pe traverse şi ridicându-şi mereu spre Anna faţa năclăită de sudoare. „Un vis premonitoriu", conchise Satanovski, coborându-şi glasul. „N-aţi visat niciodată ceva similar?" „Eu nu sunt Anna", replică Noimann... „Dar dumneavoastră n-aţi încercat?" „La drept vorbind", răspunse în şoaptă inginerul, „visul acesta mă obsedează, îl visez pe mujic destul de des..." „Asta din pricina naturii dumneavoastre abisale", îl luă peste picior Noimann. „Eu cred că l-aţi visat, dar pe moment nu vă amintiţi. Sau, dacă nu l-aţi visat, atunci sigur îl veţi visa. Nu se poate să nu aveţi şi dumneavoastră premoniţii..." „Dar ce legătură există între mine şi mujicul din romanul lui Tolstoi?" „Cărţile arată că veţi trece printr-o încercare grea... Fiţi atent când traversaţi calea ferată... Vă paşte o primejdie..." Noimann închise ochii şi se adânci în el. Chipul lui Lilith cobora spre el, târându-se dintr-un ungher, acoperit de fire de păianjen. Curând, firele se transformară în şine de cale ferată pe care înainta, dintr-un alt colţ, un tren. Medicul îşi scutură capul, încercând să scape de această viziune. „N-ar trebui să vă faceţi prea multe griji pentru Lilith... E acolo unde e. N-o va călca nici un tramvai, nici o locomotivă", peroră inginerul. „Când e vorba de femeie", adăugă el cu acelaşi glas şoptit, „funcţionează legea junglei: care pe care... Unul deasupra, celălalt dedesubt. Nu există o altă cale. Armonia dintr-un cuplu e doar o vorbă arun- catâ-n vânt... Dacă nu ştii să-i pui frâu, femeia nu cunoaşte milă... Zău, n-aveţi ce regreta", adăugă el. „Vorba cuiva, o femeie fără sâni e ca un pat fără perne... în ce mă priveşte", mormăi inginerul, „prefer de cele mai multe ori să dorm pe-o suprafaţă tare, pe pământul gol sau pe o scândură negeluită, cu un bolovan sub cap, decât să mă folosesc de o saltea..." Simţindu-se, pesemne, ofensată, femeia care zăcea dezbrăcată între ei se opri din chiţcăit şi spuse: „Ce bădărani!".

Afară, Oliver scoase un cârâit prelung. înfipte adânc în solul umed, rădăcinile ce i se iţeau din tălpi începuseră să amorţească. Oare nu era cazul ca masterandul să se mişte de la locul lui? Absenţa sa îndelungată ar putea stârni îngrijorare în stabiliment. Negăsindu-l în salon, profesorul Perjovski, îngrijorat ca Oliver să nu păţească ceva rău, ar putea anunţa poliţia comunitară... Masterandul nu avea chef să fie căutat cu câinii. Plecând noaptea din stabiliment, Lawrence îşi luase toate măsurile de precauţie pentru ca absenţa lui să nu devină bătătoare la ochi. Ridi- cându-se de pe taburetul pe care şezuse nemişcat vreme de câteva zile, mai întâi făcu câteva genuflexiuni, ca să-şi dezmorţească încheieturile, apoi se strecură pe uşă afară şi se duse tiptil în parc, de unde smulse din rădăcini un arţar tânăr, ochit de multă vreme, apoi reveni în salon şi îl aşeză pe locul său. Făcând doi paşi în urmă, Oliver îşi contemplă improvizaţia, frecându-şi mâinile de satisfacţie, în întuneric, copăcelul adus din parc putea fi confundat cu el. Cum nu-i plăcea să lase lucrurile la voia întâmplării, Oliver îşi dezbrăcă halatul şi-l aruncă pe umerii momâiei, care-şi foşnea neliniştită frunzele în mijlocul salonului. Acum totul era aproape perfect. Ca să fie totuşi sigur de substituirea sa, masterandul renunţă la pălăria de fetru şi i-o îndesă arţarului pe cap. La fel făcu şi cu sandalele: scoţându-le uşurel de sub pat, i le aşeză la rădăcină. Acum nici omul de paie Braic, nici omul-locomotivă, nici oamenii-mâini, nici oamenii-picior, nici femeia-uşă nu-şi vor da seama că Oliver lipseşte din salon. Aruncând o privire spre mijlocul încăperii, îl vor vedea stând ca de obicei, liniştit, pe taburetul său. Salutându-şi cu o plecăciune până-n pământ sosia, masterandul Lawrence bătu milităreşte din călcâie, apoi, făcând stânga-mprejur, apucă femeia-uşă de clanţă şi ieşi, gol puşcă, în oraş. Călcând pe trotuar, masterandul îşi contempla, din mers, cu coada ochiului silueta în vitrine. Acoperit de frunze şi de pene, masterandului nu avea de ce să-i fie teamă că va fi arătat cu degetul de trecători sau că va fi oprit de vreun gardian şi băgat la zdup

pentru încălcarea bunelor moravuri. Acoperită de frunziş, goliciunea sa era ascunsă oricărui ochi străin. Stând în faţa cavoului străjuit de statuia lui Noimann reprezentat în chip de Bonaparte, Oliver începu să se plictisească. Balivernele despre izgonirea din Paradis, despre Dumnezeu şi despre ispită, pe care le auzea răzbind dinăuntru, nu prezentau pentru el nici un interes. Nici gemetele celor trei trupuri aflate în extaz nu reuşiră să-l scoată din ale lui. Oliver medita, ca de obicei, la adevărul ultim şi adevărul pur. Din păcate, urletele sale care avertizau lumea asupra Judecăţii de Apoi nu-şi găseau ecou în inimile păcătoşilor. Da, era timpul să revină în salon. Afiată la intrare, femeia-uşă îşi sumeţise fustele, aşteptându-l pe masterand să treacă, foşnindu-şi frunzişul galben, printre picioarele ei de lemn, prinse în balamale.

Scoţând un ultim urlet, Oliver îi lăsă pe ceilalţi trei în plata Domnului, grăbindu-se să se întoarcă în salonul său... Deja mijeau zorile şi roua picura din cer. Deasupra lui ardea, ca un bec aprins, Luceafărul-de-Dimineaţă. Cei trei nu aveau decât să se zbenguie, schimonosindu-şi trupurile păcătoase, în bezna din cavou. Frunzele şi aripile lui Oliver aveau nevoie de lumină. în faţă îl aştepta o zi destul de grea. Păşind în dreptul reclamelor, masterandul se felicita pentru alegerea făcută. Pe scara decăderii, omul ocupa locul cel mai de jos. Gândindu-se la scenele ce se desfăşurau în cavou, Oliver grăbi paşii. în urma lui se înălţau Sodoma şi Gomora. Abandonându-şi pentru o vreme trupul în favoarea unui alt regn, Oliver făcuse un pas important pentru renaşterea sa spirituală. Hotărât lucru, regnul vegetal era mult mai curat decât regnul animal. Iar cel mineral era mai pur decât amândouă luate laolaltă. Desigur, cel mai pur dintre toate era eterul. Dar, pentru a ajunge în această stare, Oliver avea de parcurs un drum dificil, plin de încercări. Deocamdată, masterandul trebuia să se mulţumească să-şi ducă existenţa într-o stare hibridă, cea de copac şi pasăre, întorcându-se din când în când şi la condiţia de om. Omul însă trebuia nimicit cu orice preţ. în locul lui era mai bine să fie plantaţi copaci sau semănată iarbă. Oliver îşi mângâie pieptul acoperit de frunze aurii. Senzaţia era plăcută. Vântul îi sufla din spate. Un roi de gâze se învârteau în jurul creştetului său în chip de aură. Roşu, galben, verde: lumina semafoarelor îi împărţea trupul în trei cercuri. Trunchiul îi era verde. Faţa galbenă, creştetul roşu. De bucurie, masterandul Lawrence sări într-un picior, intonând un cucurigu prelung, cât toate zilele. în curând, umanitatea va îmbrăca o nouă haină. O nouă lumină va cădea din cer. Şi tot din cer va veni un nou Mesia, care va scăpa lumea de grija zilei de mâine şi de tot răul ce sălăşluieşte, din pricina muncii, în ea. Oliver va fi noul Mesia sau poate doar un însoţitor umil al Său. Toţi vor fi asemenea crinilor sălbatici ce înfloresc pe câmp. Asemenea păsărilor cerului de care are grijă Tatăl ceresc. Jumătate crini, jumătate păsări. Oamenii, dar şi alte vieţuitoare vor da în floare şi vor zbura. Se vor hrăni cu aer şi lumină. îşi vor potoli setea cu roua şi înţelepciunea ce cad din cel de-al nouălea cer. Tot iadul, toată zbuciumarea vor rămâne în urmă. Oliver îşi frământă mâinile de bucurie şi le trecu prin faţa ochilor, pipăindu-şi apoi cu grijă trupul, să se convingă că există. Oliver exista. Era o bucurie să exişti. Oriunde şi oricând... Sub orice înfăţişare... De multe ori, masterandul se întrebase dacă arborii gândesc. I-a fost greu să ajungă la o concluzie. Dacă gândesc, cum, în ce mod, prin intermediul căror organe? Oamenii şi animalele dispuneau de micul lor creier. Pe creştetul copacilor erau doar frunze. Oare frunzele gândeau ? Oliver nu ştia ce să-şi răspundă. Raţiunea îi spune că frunzele nu aveau capacitatea de-a gândi. Erau însă înzestrate cu simţire.

Simţeau lumina şi vântul care şuiera prin ele. Şi se bucurau. Acum, pipăindu-şi din mers trupul, masterandul Lawrence înţelese cum şi în ce mod. Scoarţa sinilie care-i proteja corpul nu era o scoarţă oarecare, era chiar scoarţa cerebrală. „Prin urmare, aşa", îşi spuse el. Acum înţelesese. Creierul arborilor era distribuit pe tot trupul. Copacii gândeau cu rădăcinile şi trunchiul. Coroana şi-o foloseau doar pentru a se apăra de ploaie şi de vânt. Ce gândeau era, deocamdată, o enigmă pentru masterand, pe care el îşi propuse să o descifreze... Scoarţa lui Oliver era încreţită de atâtea gânduri care-l tulburau. Le putea pipăi. Gândurile erau moi, călduţe, plăcute la atingere. Mergând, te puteai juca cu ele. Masându-le, masterandul Lawrence le întinse pe tot corpul, care deveni fosforescent. Era ca şi cum mii, răs-mii de licurici i s-ar fi lipit pe scoarţă, mişcându-se în ritmul gândurilor sale... înaintând pe străzi, masterandul lăsa în urma lui o dâră luminoasă.

Tot vorbind de unul singur, fără să-şi dea seama, Oliver ajunse în salon. Arţarul stătea proţăpit la locul lui. Masterandul îi luă halatul de pe umeri şi-l duse înapoi în parc, apoi, revenind în salon, se ghemui pe taburet.

în scurtul răgaz scurs de la plecarea şi venirea sa, în stabiliment avuseseră loc câteva evenimente, care, chiar dacă nu au avut nici un fel de consecinţe asupra vieţii masterandului, nu trebuie totuşi trecute cu vederea. Unu: omul de paie Braic, intrând într-o stare de agitaţie, fusese prins în flagrant delict în timp ce încerca să-şi dea foc, scos de sub pat din valiză şi băgat într-o cămaşă de forţă. Doi: tot într-o cămaşă de forţă fusese imobilizată şi femeia-pâl- nie Olanda, care făcuse o fixaţie de natură muzicală. Locuind într-un imobil vechi de pe strada Lăpuşneanu, femeia-pâlnie Olanda avea impresia că înăuntrul ei, în stomac, în plămâni sau într-un alt organ din abdomen, se află instaiată o cutiuţă muzicală, un fel de gramofon extrem de sensibil la schimbările de atmosferă. Problema ei consta în faptul că, într-o zi, întorcându-se acasă, în timp ce-şi căuta cheile în poşetă, cineva, strecurându-şi mâna printr-un ochi deschis, îi furase manivela, vânzând-o la un preţ de nimic celui mai mare duşman al său, care-şi amplasase, nu întâmplător, prăvălia peste drum. De atunci a început coşmarul. Conectând vechea manivelă, lucrată în arabescuri, la o altă cutiuţă, vechiul ei duşman de moarte punea în mişcare un gramofon cu pâlnia flenduri, achiziţionat pe o nimica toată din bazar, îndreptat spre balconaşul ei. Intrând în rezonanţă cu aparatul de alături, discul aflat în interiorul său începea să se învârtă într-un ritm ameţitor, determinând-o şi pe Olanda să se învârtă odată cu el. Ajunsă la disperare, femeia făcu petiţii peste petiţii, trimiţând mii de misive şi la administraţie, şi la ziare, şi la organele abilitate să ţină ordinea publică sub control. Fără nici un rezultat. Duşmanul ei de moarte, un pezevenghi, aflând de slăbiciunea sa şi vrând cu tot dinadinsul s-o bage în pământ, mai adusese din bazar un număr impresionant de gramofoane, pe care le punea în funcţiune stând comod în fotoliul său. Femeia-pâlnie Olanda intra în transă, tremurând din toate încheieturile, gata-gata să se dezmembreze. Ca să scape de infernul ce bolborosea în pântecele său, femeia ieşea în balcon şi ţipa ca scoasă din minţi, încercând, în disperare de cauză, să spargă cu ţipetele ei plăcile de gramofon ce se învârteau în prăvălia de vizavi. Zadarnic însă. Toate ieşirile sale s-au soldat cu un răsunător eşec. Duşmanul ei de moarte devenea pe zi ce trece tot mai parşiv. Punând într-o noapte toate gramo- foanele în funcţiune, îşi aprinse o ţigară şi, lăfăindu-se în fotoliul său, o urmări cum se agită. învârtindu-se în ritmul unei polci, femeia-Olanda apăru mai întâi la geam, apoi în balcon. Când ritmul se înteţi, smulgându-şi părul, femeia se ivi, ţipând, în toate balconaşele din jur. Intrând în cârdăşie cu duşmanul ei de clasă, vecinii profitară de ocazie, sunând la poliţie. Curând se auziră girofarele. Femeia Olanda îşi astupă urechile, făcând o altă criză. Fu băgată în cămaşă de forţă şi adusă la azil. Consultând-o, profesorul Perjovski o trimise, nu se ştie de ce, la „somităţi". Aflând abia a doua zi despre aceste incidente, masterandul Oliver se felicită încă o dată pentru demersul său. Regnul vegetal îl ţinea la adăpost de orice criză...

între timp, în cavou, conversaţia dintre Noimann şi inginerul Edward îşi urma cursul firesc: „Oricât vei căuta, n-ai să găseşti femeie să nu-ţi dea răspuns, chiar dacă ai norocul să dai peste una fără limbă... Am citat din Shakespeare", mormăi Satanovski. „Cine mai e şi Sexspir ăsta?" întrebă femeia, încercând să-şi stăpânească râsul. „E unul care l-a inventat pe Hamlet..." „Şi ăsta ce mai e?" „Ce să fie, ca şi noi, un bădăran", făcu Satanovski. Şi, spunând aceasta, inginerul începu să povestească o întâmplare destul de alambicată, ce s-ar fi petrecut, chipurile, într-un sat de oameni gospodari, situat undeva în apropierea laşului. în centrul satului, faţă în faţă cu biserica, îşi aveau casă doi vecini. Vecinul A şi vecinul B. Ambii oameni înstăriţi. Vecinul A era un bărbat vânjos şi chipeş, dar un pic cam bleg, care nu ieşea din cuvântul femeii. Vecinul B era şi el înalt şi chipeş, dar dârz, şi îşi strunise în aşa fel muierea, încât aceasta devenise un fel de umbră în casa lui. De câte ori se întâlneau la poartă, vecinul B îl lua peste picior pe vecinul A, care în scurt timp devenise bătaia de joc a satului. „De ce n-o pui la punct?" îi spunea B vecinului său A. Acesta ridica neputincios din umeri. „Dacă ar fi încăput măcar o zi pe mâna mea, i-aş fi venit de hac..." Auzindu-l, vecina A îşi spuse: „Ia să vedem...". Şi într-o bună zi, când omul dârz tocmai înhăma caii ca să meargă la târg, aceasta îi ieşi la poartă gătită în haine de sărbătoare, toată numai zâmbet, rugându-l s-o repeadă şi pe ea până-n oraş, unde ar fi avut, cică, de rezolvat niscaiva treburi pe la judecătorie. Bărbatul se învoi, fără să ştie ce-l aşteaptă. Pe drum, femeia trăncăni verzi şi uscate, încercând să fie cât mai plăcută şi să câştige încrederea bărbatului. Vecinul B glumi şi el, vorbind ba de una, ba de alta, fără să-şi bată prea mult capul cu femeia care şedea pe capră în stânga lui. Ajungând în oraş, se despărţiră, nu înainte însă de a fixa un loc şi o oră la care să se întâlnească, pentru a se întoarce împreună acasă. Bărbatul vându şi cumpără ce-avea de vândut şi cumpărat, iar vecina hălădui mai mult prin prăvălii, poposind şi pe la Mitropolie, unde se rugă la moaştele Preacuvioasei Parascheva, aprinzând lumânări şi pentru vii, şi pentru morţi. La ora şase seara se întâlniră la ieşirea din oraş. Bărbatul băuse câteva păhărele de rom la o bodegă şi se arăta a fi cu chef; văzându-i faţa roşie şi mustăţile răsucite cu semeţie în sus, vecina îi ţinu isonul. La jumătatea drumului, tot trăgând câte o duşcă din sticla de rom pe care o cumpărase de la MAT, vecinul, strângând-o de umeri pe femeie, intonă, cu glas dogit, un cântec de dor şi jale, plin de foc. Femeia nu se lăsă mai prajos. Oamenii din sat cu care se încrucişară pe drum clătinau din cap. Acompaniindu-se unul pe altul, cei doi ajunseră la destinaţie tocmai când soarele era la scăpătat. Bărbatul se dădu jos de pe capră şi deschise porţile. Femeia mână căruţa în curte şi, fără nici o vorbă, îi sări pe după gât, dezmierdându-l. Vecinul încercă s-o respingă mai întâi cu vorbă bună, dar nu fu chip. Femeia se agăţase ca un sac de grumazul lui şi nu-i dădea drumul. Omul se răsucea în toate părţile, încercând să se descotorosească de povară. Femeia însă nu-şi slăbea strânsoarea. Braţele ei păreau lipite de el. în sfârşit, izbucni un balamuc de nedescris. Vecina buclucaşă începu să ţipe ca din gură de şarpe că bărbatul, profitând de slăbiciunea ei, a necinstit-o pe drum. în faţa curţii s-a adunat tot satul. Din casă apăru şi nevasta lui B, frământându-şi mâinile în poală. Vecinul B se pierdu cu firea, făcându-se din ce în ce mai mic... Gura femeii buclucaşe meliţa întruna. Bărbatul încercă să explice cum stau lucrurile, însă vorbele nu-l ajutau. La fiecare cuvânt al său, în loc să iasă, cum se spune, din mocirlă, se înfunda în ea şi mai rău. Vecina se aşează în mijlocul curţii, ameninţând că nu se va mişca de acolo până când omul care a necinstit-o nu-şi va primi pedeapsa cuvenită. Stând cu coatele sprijinite pe gardul de ostreţe, soţul ei privea năuc la această scenă. Vecinul îi ceru ajutorul. Dar acesta, ca de obicei, ridică neputincios din umeri. în faţa nevestei sale, părea să nu aibă nici un cuvânt de spus. Ce era de făcut? Lucrurile luau o întorsătură din ce în ce mai neplăcută. Tot satul se adunase ca la circ în faţa porţii. Sosiseră şi dascălul, şi popa, care, aflând cum stau lucrurile, începură să murmure în barbă rugăciuni de dezlegare. în fine, trecu de miezul nopţii şi spiritele se mai potoliră. Femeia şi bărbatul, care îngenuncheaseră de câteva ori la picioarele ei, cerând, în numele copiilor, iertare, părură să cadă la o înţelegere. Popa nu stătu nici el cu mâinile în sân, ci îl trimise la biserică pe dascăl ca să bată toaca şi să alunge duhurile rele ce-şi făceau simţită prezenţa în sufletul dreptcredin- cioşilor. Fiindcă fusese necinstită în faţa întregului sat, femeia cerea să fie recompensată cu jumătate din avutul vecinilor. Ca să scape de pacoste, vecinul se învoi. Imediat începură să împartă lucrurile. Casa o împărţiră în două. Cu şura şi grajdurile făcură la fel. O parte dintre păsări şi animale trecură dincolo de gard. Se împotmoliră când ajunseră la mânz. Femeia ţinea ca mânzul să fie împărţit în două. Bărbatul se învoi cu greu. Mai întâi, încercă să răscumpere mânzul, la care ţinea ca la ochii din cap, dându-i în loc un alt bun. Femeia o ţinea însă pe a ei. Voia ca mânzul să fie tăiat în două cu un joagăr. Ca să scape de belea, bărbatul, împreună cu blânda sa soţie, cu faţa toată numai lacrimi, aduseră toporul şi beschia, pregătindu-se să-i vină mânzului de hac. Şi, când bărbatul ridică toporul ca să-i aplice o lovitură fatală în ţeastă, cocoşul cântă de trei ori şi totul pieri ca în ceaţă. Bărbatul şi muierea lui stăteau unul în faţa altuia, unul ţinând în mână un joagăr, celălalt toporul mânjit de bălegar...

„Ei, ce ziceţi", îşi încheie relatarea Satanovski, „nu-i aşa că istorioara asta nostimă conţine un mare adevăr? Morala ei e simplă: nu te pune c-o femeie, că-l vei vedea pe dracu' gol..." „Vorbiţi de funie în casa spânzuratului", spuse medicul, care îşi simţea capul din ce în ce mai greu. „Iar faceţi aluzie la numele cu care m-au blagoslovit părinţii şi bunul Dumnezeu?" „Nu fac nici o aluzie", răspunse stomatologul. „Vreau doar să vă atrag atenţia că ne aflăm totuşi într-un loc mai puţin obişnuit, la o oră nu tocmai potrivită pentru a invoca astfel de spirite... Ca să nu mai vorbim şi de ţinută..." „Da, ţinuta noastră este destul de indecentă pentru lumea în care ne este dat să ne învârtim, care îşi are principiile ei", spuse Satanovski, adăugând după o clipă de tăcere: „Pentru lumea cealaltă suntem însă cât se poate de corect îmbrăcaţi. Consideraţi, vă rog, că stăm într-un fel de vestibul şi că mai devreme sau mai târziu ne vom înfăţişa la Judecata de Apoi... Acolo nu va mai fi nevoie nici de cravată, nici de frac. Costumul lui Adam va fi de-ajuns... Nu e prea plăcut, dar asta-i situaţia...". „Eu am să mă îmbrac în fusta Evei", se auzi glasul răguşit al domnişoarei Lily... „Mai aveţi un pic de răbdare, nu vă înghesuiţi", surâse inginerul. „în curând, dacă mai curge un pic de vreme, diferenţa dintre Adam şi Eva se va atenua...

în ce mă priveşte..." „în ce vă priveşte, dumneavoastră cred că faceţi o excepţie... La Judecata de Apoi vă veţi umfla muşchii pectorali..." „N-aş vrea să fiţi în pielea mea", răspunse Satanovski cu o voce tristă. „Nu cumva ar trebui să vă compătimim?" zise Noimann, simţind cum îl apucă ameţeala. Tâmplele începură să-i zvâcnească, iar fruntea i se acoperi de broboane de sudoare. „Poate că ar trebui să mă compătimiţi, de ce nu?" răspunse Satanovski cu aceeaşi intonaţie în glas. „Dar de ce, mă rog?" se auzi hodorogind prin întuneric glasul domnişoarei Fundyfer. „De aia", zise Satanovski şi începu s-o gâdile la tălpi. Femeia râdea, ţipa, ieşina şi iarăşi îşi revenea în simţiri, în timp ce inginerul o tot întreba, trecându-i bărbia peste sâni: „Acum înţelegi?". „înţeleg, înţeleg", ţipa ea, gata-gata să-şi dea duhul de-atâta râs...

Noimann nu ştia cât timp durase toată această scenă. Ţinea minte doar că, la un moment dat, zăcea lungit în dreapta femeii, simţind pe deasupra frunţii o adiere rece. Apoi văzuse cum nişte degete, mişcându-se lent, ca-n somn, încercau să-i închidă pleoapele. După care totul se stinsese şi în sufletul lui năvălise bezna. Clipele cădeau peste trupul lui obosit, acoperindu-l încetul cu încetul. Timpul se lungea, secundele se colorau, luând forma unor cărţi de joc ce cădeau cu nemiluita peste faţa sa bolnavă. Noimann îl simţea pe Satanovski stând nemişcat în dreapta sa, cu

umerii şi coapsele lipite de lespedea de marmură. Un alt Satanovski plutea suspendat în întuneric, înconjurat de-o lumină fosforescentă. în jur mirosea a asfalt şi a pucioasă. Satanovski de deasupra binecuvânta cu semnul crucii, făcut cu mâna stângă, încrengătura de trupuri ce se mişca sub el. Afiată între cei doi bărbaţi, Lily Fundyfer începu să geamă din ce în ce mai tare. Corpul ei acoperit de vinişoare trandafirii fu cuprins de spasme. Gura i se acoperi de-o spumă albă, care se revărsă pe lespezi. Trupurile bărbaţilor intrară şi ele în trepidaţii, ca şi cum ar fi fost conectate de un fir nevăzut la goliciunea femeii ce palpita în beznă. Gemetele celor trei se contopiră într-o arie ambiguă, în care sunetele emise de cele trei guri erau acompaniate de cele iţite din alte orificii. Sus-jos, stânga, dreapta. Sus-jos, stânga, dreapta. Şi tot aşa. Falangele degetelor pocneau. Gingiile clefăiau. Dinţii clănţăneau în gură. Sus-jos. Stânga, dreapta. Ritmul se înteţea. Se aflau acum toţi conectaţi la aceeaşi priză. Ritmul devenea halucinant. Şi, deodată, morişca de trupuri se opri clin opinteli. O străfulgerare de lumină şi apoi beznă. Tăcere urmată de răsuciri şi câteva oftaturi. Fulger şi iarăşi întuneric. Pelicula se răsucea, alcătuind o bandă Mobius. Golurile urmau după plinuri. Plinurile se răsuceau, învălmăşindu-se în goluri. Orificiile se umpleau de vid şi apoi se goleau de la sine. Vidul crea senzaţii. Durere, plăcere, aşteptare asiduă. Ritm, ritm şi nimic mai mult decât ritm. Cât dură toată nebunia asta? O oră, o zi, o noapte? O întreagă eternitate se scurgea pe lângă ei. Şi după ea urma o alta. Vidul crea o lume de senzaţii şi tot el o distrugea. Supapă şi piston, înainte, înapoi. Sus, jos. Sus, jos. Galerii şi cârtiţe învâr- tindu-se în cerc. La ce bun? Cu ce e mai bună vederea decât pipăitul? Aici nu există nici deasupra, nici dedesubt. Nici stânga, nici dreapta. Lume otova, palpitând, plină prin ea însăşi de senzaţii. La ce bun mirosul? La ce bun auzul? La ce ar mai putea folosi ochii în beznă, odată ce te laşi călăuzit de buricele degetelor? La ce ar mai putea folosi gândurile? Conştiinţa, odată ce navighezi în apele eterului? Şi totuşi, frânturi de gând mai umpleau din când în când această beznă umedă şi lipicioasă...

în sfârşit, Noimann se trezi pentru o clipă din delir, apoi căzu pradă aceleiaşi agitaţii furibunde. Trupurile se cabrau în aerul încărcat de mirosuri grele. Gemetele creşteau şi scădeau în intensitate, într-un ritm asurzitor. în cele din urmă, toate zgomotele încetară. Doar bărbia lui Satanovski se vedea strălucind în întuneric. Cât zăcu în starea asta, stomatologul nu-şi putea da seama... Poate că a stat aşa o noapte întreagă. Poate că somnul său a fost unul scurt, după care a continuat agapa. Cert este că, la un moment dat, Noimann simţi mâna cuiva mângâindu-i pieptul şi sări ca ars... în cavou nu mai era decât el... Medicul umbla de colo până colo, ţinând un pahar de coniac în mână, cu piciorul înfăşurat într-un ziar. în aer plutea un miros stătut, de băuturi amestecate cu fum de ţigară şi urină. Pe pardoseala de marmură zăceau întinse câteva coroane veştejite, sticle de coniac şi vin, precum şi un balon lunguieţ, umflat, pe care scria: REGRETE ETERNE...

Prin urmare, făcuse iarăşi o orgie de pomină. Nu era de mirare deci că după trei sau patru zile de hoinărit, când a ajuns în sfârşit acasă, Noimann dădu de belele. Norocul său că, fiind prevăzător din fire, îşi transportase o parte din garderobă în locaşurile de veci, altfel cum ar fi apărut aşa, fără nici un veşmânt asupra lui, plin de petale, frişcă şi confeti, în oraş, în plină zi? Dacă spre locul de veci puteai să mergi pe propriile tale picioare, având costumul lui Adam întins pe piele (goi venim pe lumea asta, goi ne întoarcem în pământ), la întoarcerea în lume trebuia să porţi musai un altfel de costum... Prin urmare, făcuse un marş lung, plin de tot felul de peripeţii şi întâmplări ce sfidau bunul-simţ şi raţiunea... Noimann nu voia să se mai gândească nici la scena din havuz, nici la tot ce se petrecuse în cavou... într-un fel, acum era liniştit. îşi bea coniacul şi se bucura şi de halat...

„Apă de toaletă Pur Blanca - o aromă ce îţi subliniază discret feminitatea... Acum încearcă-mă cu doar 22,99 Ron." Noimann îşi scutură capul. Despre ce fel de feminitate era vorba? Una masculină sau una feminină... Parcă ghicindu-i frământarea, pe ecranul fosforescent din faţa lui se scurse acum o altă reclamă : *„Nu se ştie cine iubeşte mai mult acest parfum - bărbaţii sau femeile. însă cu siguranţă Black Swede Trucb te va face irezistibil...".* Deşi având un ton ambiguu, reclama se adresa totuşi sexului tare. Femeile apăreau acolo ca un adjuvant. *„Accesoriipentru machiaj.*

1. pensulă Twenzeres, lungime 9,5 cm, oţel inoxidabil,

2. pensulă pentru aplicarea fardului tip Bush, lungimea 16,8 cm; 3 pensulă pentru buze tip men, lungimea 11 cm; 4. pensulă pentru fard de pleoape Clinton, lungimea 16 cm; 5. periuţă pentru gene şi sprâncene Hillary; 6. ascuţitoare dublă marca Sherif 3 x 3,4 x 2,5 cm". De unde se pricopsise Noimann cu astfel de ustensile pentru „tortura modernă"? Nu cumva, mergând spre lăcaşul de veci, se abătuse cu Satanovski într-un *sex shop*, de unde a cumpărat pentru uzul său - sau al domnişoarei Lily - aceste abţibilduri? Şi acum îi suna în minte o frază pe care parcă o pronunţase omul cu bărbia albastră atunci când traversau pasajul din Piaţa Unirii, ceva legat de faraoni şi egipteni. Stomatologul îşi aduse aminte vag şi de numele lui Tutankhamon, care fusese invocat atunci. Se pare că bărbaţii egipteni foloseau fardurile în mod curent. Mumiile erau pudrate şi rujate, pregătite cu mare grijă pentru viaţa de apoi. Prin urmare, acolo nu se poate fără adjuvante, nu-i aşa? Simţurile dispar. Gustul, văzul şi auzul. Dar pipăitul şi mirosul? *„Rimei* Plumb Aut Mascara, *luciu de buze* Full de Popi, *fard de pleoape* Cvinta Roială... *lac de unghii* Ridicaţi pontul... *pudră compactă* Pas parol... *ruj* Kiss, *cremă de noapte* Faust, *spumă de baie* Ghizell... *spray de corp transparent, deodorant* Mefistofel, *feminitate îngrijită, ruj* Bonsay, *şampon* Spărgătorul de nuci, *lac de unghii* Lacul lebedelor, *cremă* Girafă *pentru coapse, tampoane pentru sâni*Girafor..." De unde apăreau toate aceste denumiri? Satanovski îl ispitise iar. Probabil că femeia care dormise goală între ei servise drept momeală... Cine se folosise de toate aceste sprayuri, de şampoane şi de rujuri?! Nu cumva, aflat într-o stare avansată de beţie, inginerul Satanovski îşi dăduse pe faţă vechiul năravi? Oare se travestise în femeie, iar domnişoara Lily Fundyfer se deghizase în bărbat? Sau rolul de femeie îl jucase, de această dată, însuşi stomatologul Noimann? Mulţimea de clame aruncate pe jos, smocurile de vată şi de păr, grămada de sutiene din dantelă, tampoane şi bikini pe care medicul le văzuse la trezire aruncate printre jerbe şi coroane mortuare serviseră, probabil, drept recuzită pentru un spectacol funest desfăşurat între pereţii de marmură ai lăcaşului de veci... în afară de aceasta, Noimann abia reuşi să şteargă urmele unui tatuaj pe care cineva i-l aplicase pe coapsa dreaptă. Poate că întreaga gambă fusese înfierată cu tot felul de steme şi de semne, din care pricină începuse şi noul său delir.

„La drept vorbind", îşi spuse el, „semnele diavolului sunt risipite pretutindeni." ÎMPACHETĂRI DETOXIFIANTE CU NĂMOL ACTIV TERMIC CU 3 ALGE Şl ULEIURI ESENŢIALE -

PUDRĂ: *„Abonament de 10 împachetări la cald pe o zonă, de la genunchi până la burtă inclusiv, cu crema* Thalassa Alga, *cu efect anticehditic, şi de scădere a thaliei în centimetri ! Sunt cunoscute efectele benefice ale nămolului şi algelor marine în procesul de eliminare a toxinelor din organism. Folosiţi orgasmul...* Angelina Park - *conţine 5 împachetări la rece şi 3 la cald, constă în stimularea corporală, de 45 minute, cu posibilitatea selectării unui program adaptat problemei dumneavoastră: slăbire localizată abdomen, şolduri, fund, coapse, toni- fiere, drenaj limfatic, program general de slăbire, tonifiere, anticelulitic, ridicare sâni! Preţ: 250 RON. BONUS - 4 şedinţe de slăbire Ultra Rapidă. Pachete valabile o lună..."*

Noimann transpira din abundenţă. Satanovski îl împinsese, probabil, la experimente greu de imaginat. La ce serviseră, la drept vorbind, algele şi nămolul urât mirositor? Oare inginerul îi anihilase voinţa cu retorica sa aberantă şi-l pervertise într-un asemenea hal, încât Noimann trecuse dincolo de limitele raţiunii!? Scurte secvenţe din acest dezmăţ infernal îi reveneau mereu în minte. Ba o vedea pe domnişoara Lily târându-se în patru labe în faţa lor, gâfâind cu limba scoasă de un cot, şi pe Satanovski, stând picior peste picior, cu trabucul aprins şi jobenul dat pe ceafă, cu ochii aţintiţi în gol, ba pe sine însuşi ciucit într-o poziţie ciudată, încolăcit de patru perechi de picioare, două de bărbat, două de femeie... Apoi din nou „filmul" se rupse... După care, venită parcă din neant, răbufnea o altă scenă. Cele trei trupuri constituiau un grup statuar înlănţuit într-o poziţie neverosimilă. Capul lui Satanovski se vedea deasupra, la mijloc şi dedesubt. Dedesubt un cap mai mare, cu ochii ieşiţi aproape din orbite, la mijloc un cap mai mic, iar în vârful piramidei doar un ţâmburuc, cu toate trăsăturile-inginerului conservate ca într-un totem. Din toate orificiile celor trei trupuri ţâşneau puroi şi sânge. Noimann închise ochii şi citi cealaltă reclamă, ce se scurgea, sub forma unei spume albe, pe tunica piciorului: *„SexPlay vă oferă: cele mai noi şi mai sofisticate sisteme de vibraţii cu perle, afişaj electronic, regulatoare de viteze, stimulare clitoridiană, iluminate şi rezistente la apă. De la noi puteţi achiziţiona falusuri şi vulve din materiale catifelate, ce imită cu fidelitate realitatea, cu forme şi dimensiuni excepţionale. Vibratoarele şi aspiratoarele noastre vă pot aduce în orice clipă satisfacţia visată...".* Pentru Noimann, satisfacţia însemna coşmar. înmuindu-şi buzele în păhărelul de coniac, citi în continuare: *„în afară de aceasta, magazinul nostru, specializat în satisfacerea oricărei fantezii, vă pune la dispoziţie o gamă întreagă de: lubrifianţi, afrodisiace, stimulente, bile, vibratoare,* dildos, *lenjerie şi accesorii sado-maso, fetişuri, eprubete, pompe, păpuşi, man- şoane, inele, accesorii anale şi vaginale...".* Nu era deja prea mult? Cele mai sumbre gânduri roiau acum în capul medicului. *„ Vindem accesorii* jelly *delicioase, cu gust de căpşuni şi de banane, a cărorfolosire are drept scop înăbuşirea gemetelor partenerei..."* Dar tocmai gemetele conferă satisfacţii neaşteptate unui cuplu. O femeie care nu scoate nici un sunet în timpul acuplării nu face doi bani. Muzica e necesară atât pentru ochi, cât şi pentru urechi. Ce rost are să înăbuşi gemetele? Chiar şi scrâşnetul dinţilor tot e mai bun decât nimic... Decât tăcere mormântală, mai bine ţiuitul unui burghiu sau scârţâitul pe geam al unui glas- papir... *„SexPlay vă recomandă un supliment alimentar ce poate fi folosit sub formă de praf sau picături pe bază de cantbaris. Reacţii adverse: în cazul în care vă oboseşte partenerul sau partenera, faceţi găuri în pereţi..."* Citind aceste rânduri, medicul zâmbi, amintindu-şi de o anecdotă pe care o auzise-n cabinet... Cică vine într-o zi un bătrânel la farmacie şi cere o doză triplă de Viagra. Farmacista, o femeie bătrână şi ea, îi cere mai întâi recomandarea medicului. Cum însă bătrânelul insistă, ea îi eliberează medicamentul, dar îl întreabă: „Nu vă supăraţi, pentru ce aveţi nevoie de o cantitate atât de mare?". „Ei", zice bătrânelul, „mâine-seară soseşte un autocar cu basarabence şi, ştiţi, profit şi eu de ocazie..." Peste două zile, acelaşi bătrânel, aceeaşi farmacistă. Stau faţă în faţă şi se privesc prin ochelari. „Cu ce vă putem fi de folos?" întreabă doamna în halat alb. „V-aş ruga să-mi daţi un tub de vaselină pentru mâini..." „Dar ce-aţi păţit?" întrebă femeia. „Ştiţi, am avut ghinion", zice bătrânelul, „autocarul s-a răsturnat în Prut..." şi, tremurând din încheieturi, bătrânelul îşi arătă palmele pline de răni purulente...

VIII
Vals

Noimann râse, deşi nu-i ardea de râs. Nu cumva bătrânelul nu fusese altcineva decât Papii Mazuru? Oare pe unde hălăduia pezevenghiul ? Cum de nu se gândise Noimann să-l ia cu el la cimitir? Papii ar fi fost numai potrivit pentru o astfel de agapă... Satanovski însă preferase să nu aibă concurent. Probabil, la vârsta lui, Papii mai mult ar fi chibiţat. Nu era totuşi nevoie de martori când era vorba de orgii sentimentale... Papii putea face pe răţoiul Donald şi în „plomba" lui. Putea toca liniştit mărar pe timbre, fără să-l deranjeze cineva. *„Cătuşe din pluş, atingere de catifea lila, bici de piele din colecţia Rolls Royce vă pot satisface cele mai secrete fantezii în materie de sex..."* Biciul îl folosise el sau Satanovski? Sau distinsa domnişoară arhitect îi biciuise pe amândoi, altoindu-i, rând pe rând, ca pe nişte armăsari năbădăioşi ce scot foc pe nări, pe sfârcuri, pe subsuori şi prin alte locuri mai sensibile?! Noimann se simţea în sinea sa un păcătos. Buricele degetelor, buzele, laringele şi ochii, fiecare orificiu, fiecare por de pe epiderma lui trecuseră prin încercări supreme. „Oare viaţa înseamnă experiment?" se întrebă el. Dacă da, atunci până unde se poate întinde acesta? Limitele bunu- lui-simţ se arătau a fi elastice. Era suficient să faci un pas dincolo de graniţă, pentru ca însăşi graniţa să facă un pas în faţa ta. Poate că forţarea acestor limite era periculoasă. Făcând un pas înainte, aveai mereu tendinţa de a te depăşi. Convenţiile trebuiau însă păstrate. Altfel, exista riscul să ajungi mai repede în prăpastie. „Moralitatea", îşi zise el, „cui foloseşte ea!?" însuşi Noimann, în perioada „penitenţei", se purta ca un om pătruns de cele mai înalte precepte. Dar iminenta sa descindere la Corso îi spulberă orice iluzie privind felul cum fusese construită lumea. în toată perioada de abstinenţă, modul său de viaţă putea să devină exemplar. După primul pahar băut, conceptele din care era alcătuită această morală începeau să se dizolve, încetul cu încetul, universul lui interior, constituit pe baza unor precepte solide, devenea fluid... Odată cu el, totul luneca la vale. Tavanul, podeaua, patul, fereastra, uşa şi treptele care coborau în stradă începeau să-i curgă printre degete. Noimann însuşi devenea şi el lichid. Trupul său, pe măsură ce se umplea de tot felul de licori, se transforma într-un şuvoi de haine umede ce se zvântau fie stând pe scaun, fie mergând pe trotuar. Ce rost avea să te împotriveşti cursului general al vremii? Nu era mai simplu să te laşi dus de curent, devenind o simplă părticică din acest tot şovăielnic şi inconsistent ce încerca să-şi găsească identitatea, umplând până la refuz orice margine, pentru a se pierde fără urmă în neant?! Cu sau fără experimente, viaţa are un sfârşit. Şi atunci,

la ce bun să te împiedici la orice pas de stavile pe care tu sau altul ţi le aşază în cale? Cui servesc preceptele în beznă? *„Cătuşe Kandji, cu atingeri catifelate, te eliberează de stresul cotidian. încearcă pe propria ta piele masajul Kandji, făcând o incursiune într-un spaţiu în care elementele exterioare se vor contopi în interior. Te vei simţi mai relaxat, liniştea şi răcoarea, căldura şi parfumurile, precum şi atingerile uşoare ale unor mâini aproape nevăzute te vor face să uiţi de orice griji şi să pluteşti într-un spaţiu unde adevărul şi iluzia se contopesc pentru totdeauna..."*

Grijile nu fuseseră uitate decât pe moment. Dar chiar şi atunci când Noimann îşi abandonase trupul în mâinile lui Satanovski, sufletul nu îi era tocmai liniştit. Chipul lui Lilith i se clătina mereu în faţa ochilor. Stomatologul se gândea mereu la ea. Chiar şi în timpul acestor scene prelungite, Noimann se închipuia târându-se în genunchi la picioarele ei imaginare şi cerându-i iertare.

De fapt, în acelaşi timp, existau acolo, în el, doi Noimanni. Unul cerea iertare în genunchi, iar altul urmărea scena, repetând în sinea sa, pentru a câta oară, un citat pe care medicul îl descoperise într-un dicţionar de aforisme şi îl adnotase cu roşu în agenda sa: „Sensul femeii este acela de a fi nonsens. Ea reprezintă polul opus divinităţii. Aşa se explică acea cumplită frică a bărbatului: frica de femeie, adică frica de nonsens; aceasta e frica în faţa ispititorului abis al golului". Cugetarea, desigur, suferea de preţiozitate, dar însuşi Noimann era un ins destul de pedant în ceea ce priveşte propria-i persoană. Uneori era atât de preocupat de cum arată şi cum se exprimă, încât îşi aranja ţinuta o zi întreagă, fără să mai iasă din alcov. Acelaşi lucru se întâmpla şi cu frazele pe care le rostea - sau, mai bine zis, avea să le rostească - într-o anumită împrejurare, de multe ori închipuită: stând în faţa oglinzii, îşi studia mimica şi bibilea cuvintele, silabele şi propoziţiile, punându-le la punct şi virgulă, încât, în cele din urmă, se plictisea de ele şi prefera, în loc să iasă în oraş, să stea în fotoliu în faţa unui păhărel de coniac şi să privească în gol - sau conversa cu peştii. Discuţiile pe care le purta uneori la telefon cu Bikinski erau, o recunoştea şi el, destul de interesante. în conversaţia cu pictorul, stomatologul Paul se simţea în largul lui. Nu exista nici o oprelişte. Replicile veneau una după alta. Ceea ce urmărea medicul era să aducă dialogul într-un punct mort. După care punctul era reînviat şi conversaţia reîncepea, pornindu-se de la o altă ipoteză. Acelaşi lucru îl făcea şi atunci când ţinea discursuri lungi sau când conversa cu sine însuşi în faţa oglinzii de pe hol. Martorul acestor conversaţii era imaginea Mathildei. Observându-l pe celălalt Noimann târându-se în genunchi pe parchet şi umilindu-se în închipuirea sa, Noimann-cinicul spuse: „Se înţelege de la sine ce reprezintă *cealaltă posibilitate* din om...". Şi tot acelaşi Noimann adăugă: „Femeile se aseamănă cu casele spaniole, care au foarte multe uşi sub fuste şi puţine ferestre la etaj. Când te dau afară dintr-un loc, intră în altul şi vei găsi întreaga fericire...". Noimann-penitentul nu se lăsa însă impresionat de această alocuţiune a lui Noimann-cinicul; găsind o rochie a Mathildei, o strânse cu pioşenie la piept...

Noimann-cinicul îl atenţiona: „O femeie este o femelă plus o rochie... Dă-i rochia jos şi îşi va da şi pielea peste cap, numai ca să se simtă cât mai în largul ei...". Noimann- -penitentul, ridicându-şi capul din podea, cu o figură spăsită, spuse: „Totul până la piele...". „Şi totuşi, femeile îşi imaginează propria piele ca pe o a doua fustă... De aceea au tendinţa de a o scoate-n grabă şi a o arunca sub pat... Aruncă o privire acolo şi vei găsi orice, începând cu ciorapii cu firele trase, ace de păr şi terminând cu rujuri, pudriere şi pantaloni..." „Inclusiv amanţi", aruncă momeala penitentul. „Inclusiv", zise precipitat cinicul, adăugând: „Oricine ştie că amanţii dorm mai mult sub pat decât pe pat...". „Alteori îşi fac mendrele şi prin dulapuri..." „Şi prin dulapuri", repetă cinicul. „De fapt, dumneavoastră vedeţi femeia ca pe un şifonier în fustă, având deschise, dedesubt şi deasupra, mai multe sertăraşe..." Noimann-penitentul, când îndrăznea să-i adreseze un cuvânt lui Noimann-cinicul, folosea persoana a doua plural; o făcea mai mult dintr-un fel de satisfacţie perversă decât din teamă. Căci, în ciuda bicisniciei sale, Noimann-penitentul îl sfida deseori pe Noimann-cinicul. Uneori însă, rolurile se inversau. Aceasta se întâmpla totuşi destul de rar. „Da", răspunse Noimann- -intransigentul, „femeia, pentru mine, e ca un şifonier umplut cu rochii şi alte marafeturi..." „La dumneavoastră am văzut costume..." „Dulapul meu nu-i o femeie..." A, da, scuzaţi, vă rog, pentru confuzie... Şifonierul dumneavoastră e plin totuşi de costume..."

Noimann-cinicul era uimit de îndrăzneala lui Noimann ce se târa ca un vierme la picioarele lui. „Continuaţi, continuaţi", făcu el. „Sunteţi un egolatru. Vă adoraţi propria goliciune la fel de mult ca pe-o femeie. Sau poate chiar mai mult..." Noimann-viermele căpătase glas. Glasul trebuia anihilat. „Ce vrei să insinuezi cu asta?" spuse Noimann-cel-de-sus, adresându-se lui Noimann-cel-de-jos fără să catadicsească a-l privi. „Nimic, nimic", făcu celălalt, cu vocea unduioasă ca un şarpe. „Atât, doar că..." „Doar că?" ridică din sprâncene Noimann-cinicul, a cărui mână se întinse după cravaşa nevăzută. „Doar că iubirea aceasta a dumneavoastră unora li s-ar putea părea suspectă..." „în ce sens suspectă?" Cravaşa nevăzută din mâna sa prinse consistenţă. „în mai multe sensuri", zise penitentul. „Spu- neţi-mi", adăugă el, „un bărbat care e bărbat iubeşte femeile şi tot ce reprezintă ele, nu-i aşa?" „Aşa e", aprobă cinicul. Cravaşa din mâna sa şfichiui aerul. Biluţele de plumb de la capătul ei străluciră ca nişte bobiţe de rouă în lumina zorilor. „Atunci, cred că sunteţi de acord" - glasul penitentului curgea unduios, ca mierea - „că în cazul acesta, un bărbat, dacă e bărbat, ar trebui să fie mai obsedat de ce poartă o femeie decât de lucrurile cu care se îmbracă el.

Aşa este sau nu ?" „Aşa este", făcu Noimann-cinicul, şfi- chiuind aerul şi umplând bobiţele de rouă cu sânge. „Iar o femeie, exact invers, ar trebui să fie obsedată mai mult de îmbrăcămintea bărbătească decât de cea femeiască, nu-i aşa?" „Logica dumneavoastră e de-a dreptul imbatabilă..." Cravaşa şfichiui din nou aerul. Bobiţele de sânge se sparseră deasupra penitentului, scurgându-se pe pereţi şi pe podea.

înveşmântat în haine negre, cinicul semăna cu Satanovski. „Atunci, conform celor spuse mai înainte, nu-i aşa că bărbatul care e obsedat de propria-i îmbrăcăminte are înclinaţii femeieşti, şi viceversa?" „Să admitem drept valabilă şi ipoteza asta..." Cravaşa din mâinile cinicului strălucea ca fulgerul. „Nu am nimic împotrivă", zise el. Penitentul se unduia, mişcându-şi coapsele şi frecându-şi gâtul de picioarele mesei îmbrăcate în ciorapi de mătase. Bumbii de plumb se abătură peste partea sa dorsală. „O", exclamă penitentul. „Continuaţi, continuaţi", făcu cinicul. „Atunci dumneavoastră, ţinând cont de toate aceste ipoteze, aveţi mai mult înclinaţii femeieşti, şi nu bărbăteşti, fiindcă iubiţi costumele; altfel, şifonierul ar fi plin de rochii şi de fuste..." Argumentaţia penitentului părea de-a dreptul aberantă. Cinicul îl privi ciudat. „Orice bărbat face asta", zise el. „Atunci orice bărbat e o femeie", făcu celălalt. Cravaşa de aer lovi crunt, o dată şi încă o dată, şi încă o dată, partea dorsală, conturată în aer, a penitentului... „O", exclamă el din nou, „biciul dumneavoastră e ca o binecuvântare de la Domnul... Mai loviţi-mă o dată, o, încă o dată, aici, aici, în părţile cele mai moi... Esenţiale... Aşa, aşa..." „Continuaţi, continuaţi", icni cinicul. „Prin urmare, aveţi înclinaţii ciudate. Sunteţi mai puţin bărbat şi mai mult femeie..." „Iar dumneata?" gâfâi celălalt. „Iar eu sunt invers... Mie-mi plac fustele şi rochiile... Atât de mult, încât, uneori, le îmbrac în casă..."

Noimann-cinicul privi cu uimire spre interlocutorul său şi abia atunci observă că acesta îşi trăsese peste pijama rochia de seară a Mathildei. Din pricina trupului plinuţ, cusăturile rochiei cedau. Rochia fusese mototolită şi îmbrăcată dinadins pe dos, pete de tot felul se vedeau în dreptul decolteului, dar şi mai jos, la poale. „Cum ai îndrăznit?" scrâşni din dinţi cinicul. „Uite că am îndrăznit!" îl înfruntă penitentul, stând în patru labe în faţa lui, cu fesele descoperite. Noimann rămase aproape fără glas. Cravaşa stătea agăţată în aer; bobiţele de sânge îngheţaseră şi ele deasupra penitentului, într-o constelaţie ciudată. Zodia Vărsătorului (cea a lui Noimann) se interfera cu cea a Scorpionului (zodia Mathildei). Iar între ele plutea o altă zodie, nedefinită. Triunghiul conjugal, gândi Noimann- -cinicul.

„Am făcut-o pentru binele dumneavoastră. Dacă nu puteţi dispune de Mathilda, de mine puteţi dispune oriunde şi oricând", se fandosi Noimann-târâtorul. Glasul penitentului era tot numai lapte şi miere. Faţa lui se destinse într-un zâmbet pervers. Ochii îi străluceau de satisfacţie. Triunghiul conjugal luă forma unui pentagon, apoi cea a unui hexagon, multiplicându-se în spaţiu. Da, Noimann-penitentul îl punea la încercare pe celălalt Noimann. Nervii cinicului nu mai suportau nici un cuvânt în plus. Şi totuşi, Noimann-cel-de-sus, încordându-şi voinţa, reuşi să se calmeze. Nu era aceasta o dovadă a superiorităţii lui? în momentele de criză, un bărbat puternic trebuie să dea dovadă de stăpânire de sine. Caracterul lui trebuie călit clipă de clipă. Turnându-şi un păhărel de whisky, Noimann se calmă. Mulţimea hexagoanelor ce evoluau în spaţiu începea să se diminueze, condensându-se într-unui singur. Curând, hexagonul se transformă din nou în pentagon. Iar pentagonul într-un triunghi echilateral. Sferele de influenţă fuseseră împărţite în mod echitabil.

Zodia Vărsătorului plutea înăuntrul şi în afara triunghiului, oglindindu-se într-o altă zodie. Erau trei, de fapt patru. Noimann-cinicul, Noimann-penitentul, altul mereu ascuns în penumbra camerei, şi încă unul, a cărui aură întunecată fusese acoperită de numere. Unu-unu, cinci-cinci, şase-şase. Zero-zero. Nimic-nimic. Sus-jos. Jos-sus. Stânga, dreapta. Aşa, aşa...

Mâna penitentului bâjbâia prin bezna umedă. Cifrele i se lipeau de palme ca nişte limacşi. Unde era numărul câştigător,.numărul care urma să-i schimbe cursul sorţii? Numărul care reprezenta eul său lăuntric? Golul ascuns într-un alt gol, din care izvorau speranţa şi lumina? Totul era unduire şi şoaptă. Şi din această unduire se desprindeau tot felul de forme, care se topeau apoi în întuneric... La mijloc, într-un punct („vicios, desigur", gândea Noimann) având deschise mai multe orificii, se afla Zodia Mathildei, cu cleştii şi coada îmbârligată în alte zodii. Noimann încercă, încordându-şi voinţa, să reducă triunghiul la o linie. Linia se pierdea însă în hău, frângându-se şi intersectându-se mereu cu sine însăşi, astfel încât triunghiul, în loc să se transforme în linie, alcătuia tot felul de încrengături, pe cât de logice şi limpezi la prima vedere, pe atât de nebuloase în profunzimea lor.

„Da, trebuie să acceptăm realitatea cum e ea, nu cum dorim să fie..." Cinicul dădu păhărelul peste cap, aşezân- du-şi la loc şuviţa rebelă. „Da", repetă penitentul, foindu-se la picioarele sale, „dacă de Mathilda, momentan, nu puteţi dispune, de mine puteţi dispune oriunde şi oricând... Eu sunt o simplă cifră, un număr pe care îl poţi penetra cu degetele..." Cinicul îşi ridică mâna, desprinzând din aer cravaşa împietrită. Biluţele de sânge se loviră una de cealaltă, refugiindu-se din Scorpion în Vărsător şi din
Vărsător în cealaltă zodie. Cravaşa străfulgeră în aer. Fesele penitentului se ridicară sub lovitură, acoperind triunghiul conjugal, oftară adânc şi coborâră, trăgând în urma lor întreaga Cale Lactee. „O, o", făcu el.

Cinicul lovi din nou. Cravaşa se ridica şi cobora mereu, cerul nopţii se umplea şi se golea de stele. Sus-jos, dreapta, stânga. Sus, jos, dreapta... Cinci-cinci, şase-şase, zero-zero şi nimic-nimic... Aşa, aşa. Transpiraţia curgea pe faţa cinicului. Faţa penitentului era scăldată în lacrimi de bucurie. Mâinile sale se întindeau spre cătuşele de sânge ce se conturau pe Calea Lactee. Poalele rochiei acopereau zodiile. De sus curgea o spumă albicioasă; şiroindu-i pe faţă, se scurgea pe bărbie, picurând în două şuviţe peste medalionul încrustat în aur şi argint, în mijlocul căruia strălucea fotografia Mathildei. „Acum ea sunt eu", murmura Noimann-peni- tentul, aflat la picioarele lui Noimann-intransigentul. „Şi dacă pe ea n-o poţi avea acum, de mine poţi dispune în orice clipă..."

Pe măsură ce loviturile se înteţeau, creştea şi furia cinicului. Cinci-cinci, şase-şase. Aşa-aşa... Curând însă, cerbicia lui se potoli şi în locul ei se instaură liniştea. Apoi liniştea se transformă în compasiune. Cravaşa îngheţă în aer. Bobiţele de sânge se sparseră în cristale. Şi cristalele se risipiră în încăpere, răspândind un miros de sudoare amestecat cu cel de scfum şi iz de alge marine. Schiţând un zâmbet abia perceptibil, Noimann-cinicul îşi aprinse o ţigară de foi. Fumul îi invadă gâtlejul. Rotocoalele de fum ieşiră printre buzele sale moi şi nările transparente, învăl- măşindu-se printre rămăşiţele zodiilor, ce străluceau acum, rotindu-se în jurul lustrei cu trei braţe... Noimann-peniten- tul, îmbrăcat în rochia Mathildei, se târa în genunchi la picioarele sale, cerşind din ochi o ţigară. Cinicul îşi scoase trabucul dintre dinţi şi i-l lipi de frunte... Penitentul jubila. „Aşa, aşa", făcu el. „Acum eu sunt ea..." Gâtul îi era împodobit cu şiraguri de perle, pe braţele sale durdulii străluceau brăţări de aur şi de-argint. De lobul urechilor lui atârnau o mie de mărgele. Ochii penitentului fuseseră încondeiaţi ca ouăle de Paşte. Iar buzele - acoperite de ruj de culoarea şofranului. O, nu, fiinţa aceasta sulemenită ce se târa la picioarele sale nu putea fi Mathilda. „Minţi, minţi. Totu-i minciună şi vânare de vânt", urlă cinicul, răsucindu-şi o dată şi încă o dată vârful ţigării de foi pe fruntea penitentului. Acum, triunghiul conjugal ce ardea deasupra capului lui Noimann-cel-puternic coborî, aşezân- du-se între sprâncenele frumos conturate ale lui Noimann-cel- -bicisnic. Acolo se aflau Vărsătorul şi Scorpionul şi Fecioara şi o altă zodie, necunoscută. Cinicul răsuflă adânc. „Minţi", făcu el cu o voce moale.

Trabucul îi alunecă dintre degete, rostogolindu-se pe duşumea. Penitentul îl culese şi-l băgă în gură cu capătul aprins. Limba sa îl roti printre gingii, umplându-se de scrum, apoi îl întoarse, aşezându-l între dinţi. Faţa penitentului căpătă o expresie sfidătoare. Privindu-l, Noimann- -cinicul fu cuprins din nou de furie. Piciorul i se ridică cu de la sine putere, lovind mai întâi plexul şi apoi faţa târâtorului. „Aşa, aşa", făcu acesta, privindu-l libidinos în ochi. „Loviturile dumneavoastră sunt pentru mine adevărată mană cerească. Loviţi-mi, vă rog, şi obrazul celălalt..." Şi penitentul îi întoarse dosul lălâu, brăzdat de urme de cravaşă. Noimann-cinicul se îmblânzi din nou, astfel că piciorul lui, pregătit să-l lovească, rămase suspendat în aer. „Lasă prostiile", spuse el. „Astfel de tertipuri aici nu merg..."

Piciorul coborî, descriind un arc de cerc. Degetele sale atinseră ceva moale. Penitentul scoase un scârţâit ca de vioară... Cinicul trase un gât de Alexandrion din sticla pe trei sferturi goală. Şuviţa rebelă i se lipi iarăşi de tâmplă. Noimann, dintr-o mişcare a capului, o aşeză la locul ei.

Celălalt întredeschise gura, cerşind din ochi câteva picături de coniac. Noimann îi întinse sticla.

„Ce semnificaţie au totuşi pentru dumneavoastră cuvintele *deasupra* şi *dedesubt*?" întrebă penitentul, încercând să intre în graţiile cinicului şi desprinzându-şi cu un pocnet sec buzele rujate de pe sticla goală. „Când e vorba de femeie", zise cinicul, desfăcând o nouă sticlă, „astfel de noţiuni nici nu există. Jos, sus, dreapta, stânga, acolo totu-i haos..." „Desigur", zise penitentul, frecându-şi faţa de un scaun, „un haos cu foarte multe sertăraşe... Depinde acum pe care şi când anume vrei să-l accesezi. Uneori, sus înseamnă jos, şi viceversa..." „Observ că în dimineaţa asta daţi dovadă de mult spirit... De obicei sunteţi confuz..." „Prezenţa dumneavoastră mă inspiră..." Spunând aceasta, penitentul îşi frecă din nou obrazul, acum însă de piciorul mesei, pe care-l dezmierdă îndelung. „Termin-o", zise Noimann-cinicul, desfăcându-şi cureaua de la pantaloni. „Dacă mă ajutaţi dumneavoastră, termin", spuse cu o voce mieroasă penitentul, unduindu-şi corpul pe covor. „Eşti un pervers", ţipă Noimann-cinicul, lovindu-l cu catarama peste fese. „Dumneavoastră sunteţi, în schimb, moralitatea întruchipată..."

Cureaua se ridică din nou. Apoi coborî, pleoscăind, peste fundul gol... „Lustruieşte-mi unghiile", ţipă el. Şi penitentul, scoţând din corset o periuţă de dinţi, se apucă să-i lustruiască unghiile. Mai întâi cele de la piciorul drept, rămas fără papuc, apoi pe celelalte. Şi, după ce le termină de lustruit, le acoperi cu ojă, desenând pe fiecare dintre ele câte un as de treflă. Cinicul suflă satisfăcut peste unghii. „Acum suntem totuna", zise el împăciuitor, în timp ce Noimann-penitentul scoase rochia Mathildei, în care se aflau înmagazinate mirosul şi toată căldura ei, şi o întinse pe jos. Deasupra rochiei presără lenjeria, pe care o mângâia acum scâncind ca un copil... Privindu-l de sus,
Noimann-cinicul conchise: „Bărbatul şi femeia au o natură dublă. Faptul acesta le conferă posibilitatea de a migra dintr-un corp în altul. De a fi când una, când alta...". „Atunci să facem schimb de poziţii. Dumneavoastră veţi fi acum Mathilda şi eu Noimann."

Cinicul căzu pe gânduri. Propunerea penitentului i se părea interesantă.

„Veţi putea proba pe propria dumneavoastră piele ce înseamnă să fii bărbat şi, mai ales, ce înseamnă să fii femeie... Veţi simţi ce simţea şi Mathilda..."

Dar oare ce simţea Mathilda atunci când era în braţele celuilalt partener? Da, trupul lui va putea distinge acum diferenţa dintre soţ şi amant. Noimann desprinse din cuiul nevăzut cravaşa de aer şi îşi biciui trupul aerian care, stând nemişcat în faţa oglinzii, suporta cu stoicism loviturile. De pe fruntea penitentului, triunghiul conjugal, încrustat cu scrum, se lipi de fruntea albă a cinicului. Transferul fusese efectuat. Clepsidra fusese întoarsă. Ceea ce se numea eu devenise el. Iar el se transformase-n eu. Configuraţia zodiilor se schimbase şi ea. Vărsătorul luase locul Scorpionului şi Scorpionul cel al Vărsătorului. Fruntea cinicului fusese acoperită de cenuşă. Acum el era penitentul.

„Da, acum, în sfârşit, veţi avea posibilitatea să înţelegeţi natura feminină şi chiar propria dumneavoastră natură", şuieră insidios penitentul, privind fără urmă de sfială în ochii cinicului, care, înfruntându-i privirea, se lăsa în genunchi în faţa lui.

Care era adevărata natură a lui Noimann? Precum nisipul clepsidrei, bărbatul se scurse în femeie şi femeia în bărbat. Acolo se afla acum un amestec ciudat de braţe, de picioare şi de sâni, alcătuind un fel de cocteil Molotov. Clepsidra trebuia purtată cu grijă. Echilibrul din interior era extrem de fragil. Sus-jos. Dreapta, stânga. Unduire continuă. Gol, plin. Plin, gol. Amestecul de trupuri se mişca în haos, alcătuind, în înlănţuirea lui, un singur trup. Trupul de carne al lui Noimann migra în trupul său de aer. Şi trupul său de aer era absorbit de vid. într-o lume a formelor se mişca o singură formă. Răsucindu-se în întuneric, bărbatul se transforma în femeie şi femeia în bărbat. Lumină, beznă. Sus, jos, dreapta, stânga.

Reveneau mereu dintr-o stare în alta, asemenea unui pendul ce-şi găsise pentru o clipă echilibrul. Urcau şi coborau, ţinându-se înlănţuiţi în braţe, într-o parte şi în alta a propriilor lor zodii desenate de închipuire. Lumină, beznă. Naştere-moarte. Sus, jos, dreapta, stânga.

Cât timp dură acest balans?

Mâinile se amestecau între ele. Şi coapsele se strângeau una în alta. Buzele se contopeau cu sânii. Şi sânii luau locul palmelor întinse, când mângâind formele goale, când implorând iertare. Trupul Mathildei creştea ca un aluat, frământat de mâinile lui Noimann, care plămădeau din el un alt trup, asemănător cu al său, în timp ce propriul lui trup fusese dat uitării... Cerbicia cinicului fusese în sfârşit învinsă. Penitentul trăia un moment triumfător. Acum el era cel care îşi bea liniştit păhărelul de coniac Alexandrion, ridicându-şi de pe tâmple şuviţa rebelă. Acum el era cel care îşi stingea ţigara de foi de fruntea celuilalt Noimann, care, prosternat la picioarele sale, îi cerea îndurare. Cravaşa se ridica şi cobora.

„Aşa, aşa", murmura celălalt Noimann, care fusese cinic şi care acum îşi ispăşea pedeapsa.

„Aici, aici", gâfâia aceeaşi voce, cuprinsă de extaz.

Oare simţise, într-adevăr, Noimann ceea ce simţea Mathilda când era abandonată în braţele sale sau în braţele altor bărbaţi? Dar ea cum ar fi putut să perceapă ceea ce simţise el? Stomatologul ar fi dat orice ca, măcar pentru o clipă, Mathilda să poată trece prin frământările prin care trecuse el. Şi dacă el acum, printr-un sacrificiu unic, îşi jertfea propria-i persoană, abandonându-şi voinţa, cum ar fi putut s-o determine şi pe Mathilda să parcurgă acelaşi drum? Care era diferenţa dintre eu şi un alt eu? De ce spiritele nu pot migra din timp în timp dintr-un trup în altul, pentru a se înţelege şi a se armoniza, şi se limitează să vieţuiască doar într-un sigur lăcaş, care, oricât de larg şi de generos ar fi, nu le poate conferi decât un anumit mod de a percepe realitatea? Cum ar putea înţelege bărbatul femeia şi femeia bărbatul, odată ce-şi închipuie că simţirea unuia e identică cu a celuilalt?

Spiritul lui Noimann orbecăia acum în trupul Mathildei şi ar fi vrut ca şi spiritul ei să-i bântuie trupul. El era bărbatul şi femeia, dar femeia care-l obseda rămânea totuşi departe de el, undeva la capătul labirintului, unde era imposibil de pătruns. „Dacă sufletul omului ar poseda o garderobă de trupuri pe care le-ar purta nu în funcţie de starea vremii, ci de starea sa lăuntrică, atunci ne-am putea depăşi mult mai uşor crizele existenţiale, îmbrăcând mereu alte haine şi schimbându-ne mereu înfăţişarea... Dar noi", îşi spuse Noimann, „suntem cu totul robiţi propriei noastre piei în care, odată intraţi, n-o părăsim decât o singură dată şi pentru totdeauna..."

Gândurile se perindau cu repeziciune prin capul cinicului. Noimann stătea în faţa oglinzii, privindu-şi cu nedumerire chipul buhăit de alcool. Cum şi-ar putea arăta o astfel de faţă în lume? Stomatologul îşi mai umplu un păhărel şi-l dădu în grabă pe gât. în dulap, costumele foşneau neliniştit. Umerii li se înghesuiau în jurul crăpăturii, cu scopul vădit de a surprinde măcar un

fragment din supliciul cinicului. Pantofii lui Noimann ţopăiau alături de pantofii Mathildei. Şireturile sale se înnodau cu de la sine putere de tocurile ei cui. Ciorapii unuia se încurcau cu ciorapii celuilalt. Cravata şi eşarfa valsau pe hol după muzica lui Strauss. întreaga garderobă se punea în mişcare. Cămăşile, maiourile se agitau foşnind în şifonier. Fiecare mişcare a lui Noimann-cinicul reverbera în trupul celuilalt Noimann, care, la rândul lui, stârnea neliniştea obiectelor din jur. Sus-jos. Stânga, dreapta. Aşa, aşa. Aici, aici. Loviturile cădeau cu nemiluita. Ritmul se înteţea. Noimann- -penitentul părea căzut în transă, şfichiuind trupul păcătos al cinicului, umplându-l de răni suculente. în ciuda loviturilor primite, pe faţa acestuia nu se citea durerea, ci o bucurie fără margini. Costumele ieşiseră din dulap unul câte unul şi ţopăiau acum în faţa lor. Buzunarele lor erau pline de cifre şi de cărţi de joc. Zarurile zornăiau... Cinicul gemea, penitentul scrâşnea din dinţi. Stând picior peste picior pe un scaun, inginerul Satanovski îi acompania bătând din palme... Aşii şi decarii pluteau în aer, rotindu-se peste capetele lor. Cifre mari, cu abdomen galben, roiau deasupra patului şi a mesei, aşezându-se într-o ecuaţie necunoscută. Costumele se agitau alături, cuprinse de furnicături. La mijloc, învârtindu-se în cerc, se afla rochia Mathildei. Cinicul îşi ţinea mâinile încleştate de poalele ei. Penitentul îl biciuia cu cravaşa peste coapse. Sus, jos. Jos, sus. Stânga, dreapta. înainte, înapoi. Fără auz, fără vedere. Asemenea unei cârtiţe ce ar înainta printr-o galerie lopătând nu pământ, ci carne vie. O lume otova, redusă la un singur simţ. Sus, jos. Jos, sus. Când nu există nici sus, nici jos. Nici dreapta, nici stânga. Nici înainte, nici înapoi. Carne palpitând în carne. Noimann înainta prin Noimann. El era cârtiţa şi galeria săpată de ea, prin care orbecăia, încercând să iasă la lumină. Lumina însă însemna sfârşitul. Cât dura călătoria asta? Spaţiul orb anihilase timpul. Timpul anihilase distanţa dintre un eu şi celălalt eu. Fusese el şi ea. Noimann şi Mathilda, fără a fi nici Noimann, nici Mathilda, ci altcineva, sosit dintr-o zodie necunoscută. La ce bun ieşirea în lumină, dacă la capătul extazului muşuroiul clădit din sentimente şi senzaţii se surpă sub pământ? Nisipul se scurgea din clepsidră, bărbatul în femeie şi femeia în bărbat. Noimann se ridica deasupra celuilalt Noimann. Cinicul şi penitentul se târau în genunchi, unul în faţa celuilalt. Fusese aceasta doar o scurtă iluminare? Galeria oarbă palpita în urmă. Drumul ales fusese unul ce ducea în beznă. Oare mai exista şi un altul, mai puţin bătătorit?

Acum, între bărbat şi femeie se căsca din nou aceeaşi veche şi mereu nouă prăpastie de carne. Biciuindu-se, stomatologul încerca să-şi treacă armata de costume peste hăul căscat între un eu şi alt eu... Rochia Mathildei se rotea în aer ca un carusel, înghiţind unul după altul mulţimea de costume ce se agăţau de ea. Privindu-le cum dispar unul câte unul în abis, înconjurat de tufişuri de păr de culoare arămie, cinicul îşi aduse aminte de o ştire pe care o citise cu ani în urmă în *Evenimentul serii*, care relata următorul fapt: pe 13 iunie a.c., chiar de Ziua Naţională a Franţei, Otto Weisser, un german de origine austriacă, simpatizant al unui partid de dreapta, după ce s-a întors de la o petrecere cu prietenii, ajungând acasă, a coborât din pod o femeie gonflabilă, pe care o ţinea ascunsă acolo într-o ladă de zestre, alături de rochia de mireasă a mamei sale şi de costumul de infanterist al bunului său tată, decedat pe front; a umflat-o cu o pompă achiziţionată din talcioc şi s-a băgat cu ea sub pătură. Presimţind că în dormitor se întâmplă lucruri necurate, Emma Weisser, soţia lui de origine normandă, sub pretextul că a uitat fierul de călcat în priză, s-a învoit de la şeful de birou şi s-a întors acasă mai devreme ca de obicei. Năvălind în camera nupţială, Emma l-a surprins pe Otto chiar în momentul extazului.
Soţia nu s-a putut abţine şi l-a lovit în cap cu poşeta. De spaimă, Otto a ieşinat, iar când şi-a revenit în simţiri, era cu totul alt om. I se schimbase nu numai vocea, ci şi părul. Nici medicii psihiatri, nici psihologii de la Freiburg nu şi-au putut explica această metamorfoză. Din pricina şocului produs în timpul deconspirării, din bărbat, Otto s-a transformat în femeie. Făcând o criză de isterie, Emma a luat un foarfece dintr-un sertar, repezindu-se s-o taie în bucăţi pe rivala ei de cauciuc, care se ascundea în continuare sub cearşaf. Dând lenjeria la o parte, a rămas înmărmurită, descoperind în locul manechinului gonflabil un cameleon. Aruncându-se asupra lighioanei, Emma a ieşinat, iar când a fost adusă în simţiri, vorbea în dodii, astfel că a fost nevoie să fie pusă în cămaşă de forţă şi dusă la spital, unde i s-a stabilit şi diagnosticul: delirium tremens, intervenit din pricina intoxicaţiei acute cu alcool. Relatarea aceasta, desigur, era trasă de păr. Totul părea o invenţie. Şi totuşi, Noimann descoperi în ea o morală ascunsă, legată de propria sa istorie... Un adevăr care în aceeaşi măsură îl întrista şi-l amuza. Cameleonul era el şi tot el propria sa femeie gonflabilă. Penitentul şi cinicul se ascundeau în aceeaşi persoană. De ce Noimann voia să-l ducă cu zăhărelul pe sine însuşi şi atunci când era beat, dar mai ales când era treaz ? De ce îi era teamă să privească adevărul în faţă? De ce, de fiecare dată când dă pătura la o parte, descoperă sub ea un alt Noimann, din ce în ce mai linguşitor faţă de sine însuşi? A intuit oare Mathilda adevărul legat de persoana sa?

în timp ce stomatologul Paul îşi punea astfel de întrebări, la Corso, savurându-şi cafeaua, Satanovski făcea cărţile şi, aşezând asul lângă valet şi valetul lângă dama de treflă, sufla fum peste ele. în acest timp, aflat în camera lui, în faţa oglinzii, trupul lui Noimann executa mişcări ciudate. Fire nevăzute legau braţele, genunchii şi trăsăturile feţei de degetele subţiri şi nespus de dibace ale inginerului Edward. Fumul pe care acesta îl sufla peste cărţi îi pătrundea în creier. Valetul aşezat lângă valet îl punea în gardă. Noimann arăta cu degetul spre un alt Noimann, îngenuncheat în faţa sa, pe care inginerul, desfăcând cărţile pe masă, îl îmbrăca în rochie de seară. Satanovski îşi savura cafeaua, scuturând scrumul de ţigară peste dama de treflă, iar Noimann-cinicul îşi lipea trabucul de fruntea penitentului. Ce fel de joc mai era şi acesta, în care alături de cărţi intrau în combinaţie înseşi zodiile? Era oare posibil ca un simplu om, călăuzindu-se după legile hazardului, să învârtă între degetele sale destinul altor semeni?...

Apariţia inginerului Edward la o oră atât de matinală la Corso putea fi considerată drept un eveniment neobişnuit, îmbrăcat într-un costum alb, larg, impecabil, ce-i masca masa musculară, purtând pe cap o pălărie de fetru moale, cu boruri largi, inginerul Edward stătea la masa lui din colţ, cu privirea aţintită spre strada Lăpuşneanu, meditând Ia discursul pe care, cu o seară mai înainte, Bikinski îl ţinuse în Piaţa Unirii. „în fond", îşi spuse el, „homunculii, chiar dacă nu există în realitate, ar trebui inventaţi". Şi, spunând aceasta, inginerul suflă de trei ori deasupra tabacherei, din care scoase apoi doi omuleţi de plastic de dimensiunea degetarului, pe care îi însufleţi. „Nu avem nevoie aici nici de John Bikinski, nici de John Smithiţi, ci de cu totul altceva." Homunculii tresăriră, executând pe masă mişcări sacadate. Unul se transformă în femeie, altul în bărbat. „Să ne jucăm acum de-a Noimann şi Mathilda", spuse el, desfăşurând cărţile de joc pe masă, în formă de evantai. „Vom face toate permutările posibile, transformând bărbatul în femeie şi femeia în bărbat. Şi viceversa, tocmai pentru a vedea ce simte unul când îl posedă pe celălalt... Configuraţia astrelor pare să fie prielnică oricăror combinaţii..."

„Dar cu pictorul cum ar trebui să procedăm?" se întrebă inginerul, privind cu atenţie zaţul prelins pe marginile ceştii de cafea. „Să-l chemăm un pic la ordine sau să-l lăsăm să umble aşa, de

capul lui, străbătând în lung şi-n lat oraşul şi proferând ameninţări? Cât despre Oliver, până la venirea noului Mesia, e bine să-l lăsăm în stadiul de copac. Când se va plictisi de frunze, se va putea acoperi de pene..."

Bărbia i se mişcă, buzele se subţiară, în timp ce degetele băteau darabana cu delicateţe în farfurioara de porţelan pe care se aflau două pliculeţe de zahăr neîncepute şi o linguriţă de inox. „Deocamdată îl vom lăsa să-şi facă mendrele, dar la momentul oportun vom acţiona în consecinţă şi-i vom veni de hac. Avem noi ac şi pentru Oliver, şi pentru Bikinsi...", conchise Satanovski, desenând cu-o scobitoare, pe fundul ceştii, un arbore şi-o şapcă aplecată peste-un şevalet.

Oraşul abia se trezea din somn. Paşii câte unui trecător grăbit răsunau pe trotuar. Aerul era atât de proaspăt, atât de limpede, încât orice sunet reverbera, amplificându-se în spaţiu. Porumbeii stăteau cu aripile desfăcute pe marginea havuzului, încălzindu-se la soare. Guguştiucii uguiau, tramvaiele huruiau în staţii, îndreptându-se în grabă dinspre centru spre gară şi înapoi... Satanovski desfăcu ziarul *25.ore*, pe care-l avea pe masă, parcurgând cu atenţie comentariile politice, evenimentele mondene şi cele culturale, citi pe îndelete pagina de „Mică publicitate", studiind cu minuţiozitate fluctuaţiile preţurilor imobilelor şi ale terenurilor situate în oraş şi în afara lui, trăgând concluzia că pulsul pieţei îi era favorabil lui Noimann, care, chiar dacă în fiecare zi cheltuia sume consistente, rămânea totuşi cu averea intactă tocmai datorită ascensiunii preţurilor; trecu în revistă rubricile „Diverse", „Vânzări Auto-Moto" şi se opri la „Zodiac". „Norocul", murmură el, „are şi partea lui de ghinion. Ce câştigi într-o parte pierzi în alta. Dacă n-ar funcţiona legea compensaţiei, tot universul s-ar dezechilibra. Să vedem acum", mai murmură el ca pentru sine, „ce jertfă va trebui să facă distinsul nostru stomatolog pentru a menţine natura, inclusiv natura sa intimă, în stare de echilibru..."

Mişcându-şi bărbia, Satanovski se întoarse la pagina de „Decese" şi „Anunţuri matrimoniale", mirându-se, în sinea sa, cât de puţini morţi a secerat canicula. „Cincizeci şi trei, patruzeci şi doi de bărbaţi şi doar unsprezece femei. E prea puţin", spuse el, „pentru timpurile noastre, când oamenii şi maşinile se înmulţesc ca păduchii în vreme de holeră. Da, ceva nu e-n regulă cu omenirea asta", gândi el. „Poate că ar trebui un război, o secetă, o foamete, o boală necruţătoare care să secere, să zicem, nouăzeci şi nouă virgulă nouă la sută din populaţie, lăsând, pe ici-colo, câte un exemplar de sămânţă, altfel nu vom ajunge la nici un capăt. Sunt prea mulţi, unde te duci, dai de oameni, nu reuşeşti să mai gândeşti din pricina lor. Şi, în afară de asta, procentul nu e bun. Femeile rezistă şi la arşiţă, şi la ger, pe când bărbaţii se sting ca muştele... Pentru a ajusta statistica, ar trebui inventat un gen ambivalent... Poate că Oliver nu e chiar atât-de nebun cum pare... Vom medita la asta..."

Pufăind tacticos din trabuc, inginerul Edward reveni la „Horoscop", oprindu-se la rubrica dedicată Vărsătorului: „Uranus guvernează zodia dumneavoastră şi influenţa sa asupra celor născuţi în Vărsător este mai mare decât a celorlalte planete. Sunteţi un om sensibil şi original, care doreşte să transforme lumea, ignorându-se pe sine. Soarele vă influenţează foarte mult caracterul, inclusiv Luna, care se va opri în casa dumneavoastră astrală vreme de trei săptămâni, intersectându-se cu îndepărtatul Pluton, care vă împinge spre excese. E bine ca în această perioadă să daţi dovadă de maximă prudenţă, limitându-vă existenţa la cele necesare. Stăpâniţi-vă nervozitatea. Marte, planeta roşie a războiului, în iulie ocupă în întregime podul Casei dumneavoastră. încercaţi să daţi dovadă de calm şi de prudenţă. Evitaţi orice conflict cu cei din jur şi cu dumneavoastră înşivă. Zile faste: 19-21, 23-31. Zile nefaste : fiecare zi e fastă şi nefastă în felul ei. Depinde de dumneavoastră cum intraţi în ea, cu dreptul sau cu stângul... Atenţie la picioare...".

Desigur, sfaturile nu îi erau destinate lui Satanovski, ci lui Noimann, care era născut în Vărsător. „Hm", făcu inginerul, „de când şi până când încearcă Noimann să schimbe lumea? Credeam că ambiţia aceasta o are doar Oliver... Că Noimann e un om sensibil şi original, aici nu avem obiecţii, în fine, dacă stăm să ne gândim mai bine, totu-i posibil. Ţinând cont că Noimann a reuşit să domesticească peştii turnând în fiecare zi câte o sticlă de votcă în acvariu sau muşcatele, care acum se usucă dacă nu le pui la rădăcină un pahar de bere sau de vin, atunci am putea trage concluzia că, într-adevăr, şi Noimann încearcă să transforme lumea din temelii. Poate că o combinaţie dintre soluţia lui Noimann şi cea a lui Oliver ar fi exact tot ce ne-am dori..."

Şi acum, îşi mângâie bărbia inginerul, să vedem şi Scorpionul. „Pluton este planeta care vă guvernează viaţa. Situată în Săgetător, cu tranzit aparent în Vărsător, ea vă va determina să luaţi o decizie importantă. Casa dumneavoastră solară X e stăpânită de Venus. Luna plină din 30 iulie în Vărsător, cu Soarele în Leu, nu vă este tocmai favorabilă pe plan sentimental. Atenţie la această zi, dar şi la alte date. Luna nouă din 14 iulie, cu coada înfiptă în Rac şi capul într-o zodie necunoscută, este prielnică călătoriilor şi acumulării de noi experienţe. Energie cu suişuri şi coborâşuri. Pluton este în continuare retrograd în Peşte. O întâlnire cu un prieten bun vă va ridica moralul. Un dram de mister nu strică. Aventurile inedite şi senzaţiile trăite în ascuns vă vor scoate din rutina zilnică. Zile faste: 20-30 iulie. Zile nefaste: cele petrecute în patul conjugal." Prin urmare, acesta era horoscopul ce corespundea zodiei Mathildei. Parcui^ându-l, inginerul Edward schiţă un zâmbet enigmatic. „Cum am putea face", îşi spuse el, „să armonizăm aceste zodii?" Şi, după o clipă de meditaţie, adăugă: „Uranus şi cu Saturn ar trebui deviate de la traiectoria lor obişnuită. Casa solară a unuia se află în discordanţă cu a celuilalt. Iar influenţa lunii e devastatoare... prin urmare, e bine ca măcar pentru o scurtă perioadă fiecare să-şi vadă de drumul lui...".

Mişcându-şi bărbia în jos, Satanovski bătu cărţile, aşe- zându-le în cerc într-o anumită ordine. în mijlocul cercului trasă un triunghi cu laturi gale, în centrul căruia desenă, muindu-şi degetul arătător în zaţul de cafea, soarele. Trasă apoi cu grijă şi configuraţia celorlalte planete. Deasupra Vărsătorului puse un careu de aşi, iar deasupra Scorpionului desfăşură din mânecă o chintă roială. După care despărţi zodiile. Degetul său arătător trasă un drum ce ieşea din Casa Soarelui, străbătea Karl Marx, Piaţa Unirii şi se-nfunda la gară. Un alt drum, ce începea din Casa Lunii, se scurgea prin Copou, o lua pe la Fundaţie, cobora scările Râpei Galbene şi avea drept capăt vagonul unui tren rapid, ce pleca din Iaşi la o oră destul de matinală. Terminând de conturat această hartă, Satanovski îşi frecă mâinile cu satisfacţie, punând în mişcare cele două figurine, care începură să se rotească una în faţa celeilalte, pentru ca în cele din urmă fiecare să se aşeze pe traiectoria sa prestabilită. „Ei, şi acum", îşi spuse el, „să încheiem socotelile. Hei, chelner", strigă el, ridicându-se de pe scaun, „te rog, nota de piată..." Auzindu-l, un tânăr ospătar în cămaşă albă, pantaloni bleumarin şi papion la gât se desprinse din perete şi se apropie cu paşi repezi de masă. Când acesta îi întinse chitanţa, privindu-l drept în ochi, inginerul simţi nevoia să-i pună această întrebare: „Nu-i aşa, tinere, că dimineaţa bunul nostru Dumnezeu are o formă perfect rotundă?". „Sigur că da", răspunse tinerelul fără să stea prea mult pe gânduri. „Bravo", îi zise inginerul, bătându-l prieteneşte pe umăr. „Ignaţiu de Loyola, acum câteva secole, când se închina, spunea la fel..."

Chelnerul făcu o faţă mirată. „Dar eu nu mă închin", răspunse el. „Şi bine faci, tinere", replică vesel Satanovski. „Dacă ai gândi, l-ai vedea pe Dumnezeu nu ca pe un cerc circumscris sieşi, cu

ră zero şi suprafaţa infinită, sau poate invers, ci ca pe un pătrat sau poate ca pe un dreptunghi..." „Adică?!" exclamă nedumerit acesta. „Adică", îşi mângâie surâzând bărbia inginerul Edward, „l-ai vedea nu ca pe o farfurie sau ca pe o scrumieră ori o ceaşcă de cafea cu zaţul rămas pe fundul ei (e rotundă şi ea, nu-i aşa? Ospătarul făcu din cap că da!), ci ca pe o masă sau o faţă de masă, pe care zac acum chiştoace şi tot felul de firimituri..." „Scuzaţi", se înroşi tânărul, poate că ar fi fost cazul să fiu mai atent... Acum am înţeles aluzia..." „N-ai înţeles nimic", zise inginerul, „dar n-ar fi rău să încerci să-l percepi pe Dumnezeu şi într-o altă formă..." „Dumneavoastră sub ce formă îl vedeţi?" „Ehei", făcu vesel Satanovski, „aş putea să spun că îl văd sub toate formele. Inclusiv în formă de notă de piată... Apropo de piată: cât am de plătit?" „O cafea espresso şi o chiflă..." „Da, da, şi-o chiflă. Dar, ce zici, nu-i aşa că diavolul îţi poate apărea în faţă luând paşnica înfăţişare a unui picior de lemn?" mai întrebă el, întinzându-i o bancnotă nou-nouţă, scoasă din portmoneu. „A unui picior de lemn?" făcu nedumerit tânărul, pregătindu-se să-i dea restul de la un milion. Asta chiar că nu-nţeleg..." „Nici alţii nu înţeleg, deşi sunt bântuiţi de el... Nu e nevoie, păstrează mărunţişul pentru tine şi nu uita de cerc... Iar dacă ai să-l vezi trecând pe aici pe Noimann, cinsteşte-l, te rog, cu o cafea din partea
mea..."

Zicând aceasta, Satanovski se răsuci pe călcâie şi, cu paşi vioi, oarecum discordanţi pentru statura lui, părăsi terasa Corso.

în tot acest timp, în camera sa, Noimann-cinicul îl împinse sub pat pe Noimann-penitentul, după care, jubilând, se năpusti amuşinând lenjeria risipită pe podea. Mirosul bine-cunoscut al parfumului şi-al sudorii trupului Mathildei îi crea, pe moment, o senzaţie de euforie atât de puternică, încât medicul începu să scheaune şi să scâncească asemenea unui căţel bucuros că şi-a regăsit stăpâna, dând din coadă, târându-se pe burtă, de la pat la uşă şi de la uşă la masă, împrăştiind şi lăsând în urma sa băltoace sclipitoare de urină. însă nici rochia, nici lenjeria intimă n-o puteau înlocui pe Mathilda, astfel că, în cele din urmă, Noimann se ridică de jos şi se lăsă pe scaun, după care, închizându-şi ochii, îşi mai turnă din sticla abia începută un păhărel de Alexandrion.

IX
Mars

...încheindu-şi halatul, Noimann privi cu atenţie în jurul său. Piciorul îşi schimbase din nou înfăţişarea. Dacă la un moment dat aducea cu Napoleon, acum trăsăturile feţei se abrutizaseră pe nesimţite. Purta ca şi la început tricorn, doar că faţa şi mai ales bărbia în formă de pară aminteau de Satanovski. Apucându-l de nasturele de la uniformă, Noimann îşi lipi faţa de ciudatul personaj. Din nou, un damf de alcool amestecat cu parfum ieftin îi gâdilă nările. Piciorul se încruntă. Chipul său capătă o expresie zeflemitoare. Stomatologul dădu să se apropie de dulap, dar piciorul îi bară trecerea. „încă un dop de Alexandrion", spuse, „şi apoi fiecare îşi poate vedea de drumul lui..." Turnându-i coniac în păhărelul întins, Noimann îşi aminti că, în urmă cu câteva zile, citise în *25.ore 0* ştire care l-a amuzat destul de mult. Ştirea suna în felul următor: „Mulţi dintre ieşenii care se aflau în jurul orei 13-00 pe strada Cicoarei, învecinată cu cimitirul Bunavestire, au observat un câine negru care alerga spre pod, mârâind, cu un picior de om în gură. Potrivit purtătorului de cuvânt al Poliţei municipale, Falcon Herbina, o doamnă cu totul şi cu totul admirabilă, rezultă că respectivul câine, urmărit îndeaproape de câţiva cetăţeni, printre care se aflau şi două văduve, ar fi dispărut în cimitir, ascunzându-se printre morminte. Acelaşi picior - sau poate altul - a fost depistat în aceeaşi seară într-un alt loc. Un alt câine, de data asta roşcat, alerga cu el pe Moara de Vânt, spre aeroport... Un incident similar a fost semnalat şi pe strada Moartă...". Ştirea fu comentată în fel şi chip la Corso. Unii fură de părere că relatarea din ziar nu avea nimic de-a face cu realitatea. Chiar şi numele purtătoarei de cuvânt a Poliţiei era tras de păr. Herbina Falcon nu exista decât în mintea ziaristului care scrisese ştirea. Cât despre strada Cicoarei, aceasta nu se învecina nicidecum cu cimitirul Bunavestire, ci era situată la poalele dealului Galata, în apropierea fostului talcioc, unde urma să fie construită o bază de agrement, cu terenuri de tenis, ştranduri şi bazine cu nămol pentru tratarea unor afecţiuni de natură reumatică... Apariţia, la vreme de seară, a piciorului pe Moara de Vânt duhnea de la o poştă a cacialma. Ca să nu mai vorbim despre incidentul de pe strada Moartă, care, în mod sigur, nu exista pe harta laşului. Cineva fu de părere că numele de Herbina făcea o trimitere directă la Serbina, secretarul Consiliului Judeţean, căruia, probabil, ziaristul în cauză avea să-i plătească o poliţă. Falcon mirosea direct a Falconetti, un personaj sinistru dintr-un serial celebru pe vremuri... Mesenii glumiră pe seama ştirii. Lui Bikinski subiectul i se părea a fi extrem de interesant. Se gândea chiar să imortalizeze scena, pictând într-o icoană piciorul de lemn îngenuncheat lângă altar. Satanovski fu de părere că piciorul provenea de la o vacă şi că din pricina căldurii, dar şi a filmelor proaste ce se transmiteau noapte de noapte pe micul ecran, imaginea lui în mintea martorilor fusese deformată până la coşmar. Stând calm pe scaunul său împletit din rafie, Noimann ascultase toate aceste comentarii fără să se implice prea mult în discuţii. Subiectul i se părea de prost gust. Să te abandonezi într-o astfel de conversaţie însemna din start o pierdere de timp. Când cineva spuse: „închipuiţi-vă că oraşul nostru ar fi invadat de picioare de lemn false, care ar ieşi seara de la Mitropolie şi s-ar risipi, şchiopătând, pe străzi", medicul se ridică de la masă şi plecă la budă, unde stătu îndelung, privindu-se în oglindă. Chipul său oval, cu cearcăne mari şi trăsături moi, exprima indiferenţă. „Oare de ce îmi pierd vremea cu astfel de discuţii puerile?" se întrebă el în timp ce-şi umezea obrajii. Apoi Noimann intră în cabina rezervată ambelor sexe, unde se aflau mâzgălite tot felul de obscenităţi, pe care le citi din plictiseală. „Nimic nou", gândi el. „Oriunde te-ai duce, nu reuşeşti să scapi de banalitate. în pasaj, la Corso, la hotelul Traian sau la gară, cei ce-şi fac nevoile gândesc la fel..." Noimann îşi scutură prepuţul cu grijă, ca să nu-şi păteze pantalonii fini, deschişi la culoare. încheindu-şi prohabul, se întrebă: „în general, ce caut eu aici, înconjurat de această şleahtă de pierde-vară care beau şi pălăvrăgesc despre vrute şi nevrute, fără să-şi bată capul pentru ziua de mâine?...". Afară, aerul părea să se mai fi răcorit. Apa din havuz susura liniştit. Câteva vrăbii ţopăiau, ciripind de zor, pe marginea lui alunecoasă. Terasa gemea de oameni. Glasurile clipoceau îndepărtat vuind ca-ntr-o piscină. Noimann îşi privi vârful pantofilor pe care se depusese un strat fin de praf. Manşetele pantalonilor purtau urmele unor stropi de apă de la pisoar. Vântul adia încetişor dinspre Piaţa Unirii spre Fundaţie. Pe cer se perindau câţiva nori sinilii, ba acoperind, ba descoperind pe jumătate imensul disc al lunii. Noimann privi spre înaltul cerului, apoi măsură în lung şi în lat terasa şi un sentiment de lehamite puse stăpânire pe trupul său obosit de agitaţia zilei. „Da' ce caut eu aici, în această cloacă", îşi spuse el, îndepărtându-se cu paşi alunecoşi spre masă. Brusc, o durere

ascuţită la genunchi îi schimonosi faţa Aveţi probleme cu rotulele?" îl chestionă
Satanovski. „Vă recomand să vă duceţi din când în când la
Purcica sau să procuraţi nămol de-acolo..." „Da, din când în când mă încearcă un junghi la rotula dreaptă..." „Unele au darul de-a prevesti evenimente importante..." „Ce vreţi să spuneţi cu asta?" îl întrebă Bikinski. „Ştiu pe cineva", spuse inginerul, „care a fost călcat noaptea de un tramvai la barieră, după ce simţise în prealabil la gleznă nişte dureri îngrozitoare..." „Credeţi că pe domnul Noimann îl paşte vreo primejdie?" întrebă pictorul, mimând nevinovăţia. „Cine ştie!?" zise cu un aer meditativ Satanovski. „Toţi suntem supuşi capriciilor hazardului..." „Mai lăsaţi-mă cu hazardul. Ştim cu toţii ce faceţi ca să evitaţi ghinionul. Astea sunt vorbe, dar cărţile ce-arată?" „Nu le-am consultat decât în treacăt", spuse inginerul. „Şi?" întrebă pictorul. „Ar fi bine ca domnul Noimann să evite barierele. O schimbare de macaz în viaţa de aici sau în cea de-apoi îi poate aduce multe neplăceri..." Mesenii râseră. Dar medicului vorba aceasta i se înfipse ca un cui în inimă. Asta cu atât mai mult cu cât Satanovski se oferi să prezinte un alt spectacol de prestidigitaţie. Şi, fără să mai lungească vorba, pocnind din degete, inginerul făcu să se desfăşoare în faţa lor un covor roşu lat de un metru, cu franjuri aurii pe margini, pe care apăru, mărşăluind ţanţoş, un picior de lemn îmbrăcat în frac, cu papion, cămaşă albă şi manşete, ce ducea în lesă o căţeluşă sprintenă de rasă (ogar afgan), înveşmântată într-o rochie de catifea, cu un decolteu cât toate zilele. „Iată, acum puteţi vedea viitorul dumneavoastră... Veţi avea parte de un sfârşit de săptămână agitat. Aceasta e imaginea pe care o arată cărţile..." Imaginea viitorului nu avu o viaţă lungă. Ca un balon de săpun frumos colorat, ea se ridică şi se topi în aer, lăsând în urmă-i un miros de motorină. „Vă aşteaptă o călătorie grea", mai spuse Satanovski, după care îşi vârî înapoi, cu mare grijă, cărţile de joc în buzunar. De aici, discuţia devie din nou spre ştirea apărută în *25.ore...*
Noimann îşi aducea acum aminte foarte clar această scenă, pe care o legă apoi de visul său. Iată că firele se înnodau unul după altul... Visul, ca şi apariţia în cameră a straniului picior îşi aveau ramificate rădăcinile în întâmplările prin care medicul trecuse petrecând la Corso. Discuţia în jurul ştirii îi înfierbântase imaginaţia, astfel că piciorul din ziar îl bântui în vis, după care visul se reflectă în realitate. Din pricina mahmurelii, Noimann se afla într-o stare confuză. Cineva dorea cu tot dinadinsul să profite de degringolada lui şi-l manipula de la distanţă. Noimann se gândi mai întâi la Satanovski. Poate că şi aceasta era o simplă demonstraţie de iluzionism, în care îi fuseseră antrenate afectele. Noimann se simţea ca o marionetă afiată în mâinile unui păpuşar dibaci, care, ascuns după cortină, îl prezenta publicului schimonosindu-i faţa în fel şi chip. Era suficient ca păpuşarul să mişte un deget, pentru ca medicul să simtă în interiorul său o nelinişte şi o teamă ce nu puteau fi stinse nici cu o cisternă de alcool. Norul de gânduri negre ce-i pluteau prin cap nu năvăleau acolo de la sine. Mănuşile şi fracul lui Satanovski îi puneau tălpile pe jar. Halucinaţiile îşi aveau sorgintea în pachetele de cărţi de joc pe care inginerul Edward le ţinea ascunse în şosete, în mâneci, sub gulerul cămăşii sau în buzunare. Acolo se amestecau iluziile, deziluziile şi sentimentele lui Noimann. Apariţia piciorului era poate un semn ca Noimann s-o ia din loc...

...Stomatologul făcu un pas spre dulap, dar piciorul îi bară trecerea. „încotro?" îl întrebă el. „Vreau să văd ce e acolo." „Poftim", făcu piciorul. Şchiopătînd uşor, medicul ajunse la dulap şi deschise uşile, apoi se dădu în lături, înăuntru se afla trupul lui Lilith, decapitat, cu sânii tăiaţi şi puşi pe umeri în chip de epoleţi. Halucinaţia nu dură însă decât o clipă. Cineva în stânga lui hohoti, aducându-l cu picioarele pe pământ. Nu, aceasta era cu neputinţă.
Noimann avea toate viciile de pe lume, dar instincte criminale nu. E drept, uneori gândurile îl făceau să-şi închipuie scene atroce. Inginerul Edward îi trimitea iarăşi mesaje ciudate prin emisarii săi. Piciorul care-i apăruse în faţă făcea probabil parte din recuzita sa. Medicul era conştient că are de-a face cu o halucinaţie „pursânge", şi totuşi nu se putea debarasa de ea. Era ca şi cum o forţă necurată ar fi pus stăpânire pe simţurile sale, încurcând mereu între ele iţele, astfel încât imaginile din realitate şi cele aflate în interiorul său se suprapuneau şi se scurtcircuitau între ele, făcând din acest bruiaj alte imagini, pe cât de clare, pe atât de lipsite de sens. Ele i se agăţau de trup şi de suflet, creând în jurul lui o peliculă alunecoasă, transparentă, având ceva din consistenţa meduzei. Era ca şi cum ţi s-ar fi prins între degete o mâzgă lipicioasă, pe care nu puteai s-o desprinzi nici cu lingura, nici cu cuţitul, şi aceasta din simplul motiv că, intrând în contact cu orice corp străin, mâzga îl dizolva. Aşa se întâmpla acum şi cu Noimann. întregul său trup şi întreaga realitate din jurul lui făceau corp comun cu această pastă lipicioasă, înăuntrul căreia se zbătea asemenea unui păianjen, căzut pradă propriilor sale secreţii. Noimann ştia foarte bine că imaginile nu dispăreau nici dacă le-ai fi dat foc. Poate că singura soluţie era să arzi odată cu ele... Omul de paie Braic apela la această metodă, dar fără rezultat. „Terapia prin eleciroşocuri scoate pacientul din episodul depresiv foarte repede. Starea de depresie depinde foarte mult de personalitatea şi de experienţa de viaţă a fiecărui om. Persoanele combative şi rezistente cad, de obicei, în apatii care le sleiesc puterile. Cei dinamici şi activi simt în anumite zone nelinişti şi spaime inexplicabile. în ambele cazuri, depresivii nu conştientizează suferinţa şi cauzele acesteia, ignorându-le. în general, unui pacient i se aplică un astfel de tratament în momentul în care medicamentele antidepresive nu au efect. Prin terapia cu electroşocuri, creierul este supus unor anestezii uşoare, produse de curent, care stimulează metabolismul prin modificarea substanţelor chimice de la nivelul creierului. Prin această procedură, un stimul electric de scurtă durată este transmis la creier prin electrozi plasaţi pe cap." Trupul lui Noimann fu străbătut de fiori reci. Prin urmare, improvizase şi un astfel de tratament, care-l făcuse să vadă în faţă stele verzi. Oare pentru a câta oară? Şi cu ce rezultate? Reclama citită cândva într-o gazetă se scurgea acum pe tunica bine-cu- noscută a piciorului postat în faţa sa. Cine îl pusese să-şi vâre degetele în priză? Creierul său anesteziat de alcool mai avea oare nevoie şi de-o altă anestezie? Stomatologul se forţa să-şi aducă aminte unde şi când s-a derulat această scenă. Se jucase de-a terapeutul în cabinetul său în care intrase pe furiş noaptea, după ce poposise în prealabil pe la Corso şi pe la alte cârciumi din jur sau aplicase metoda pentru a-şi reveni din mahmureală, postat în faţa oglinzii din dormitorul său oval, după ce mai înainte îşi dresese faţa folosind un aparat electric de ras, care tremura în mâna lui?! „Persoanele combative şi rezistente cad, de obicei, în apatii care le sleiesc puterile. Cei dinamici şi activi simt în anumite zone nelinişti şi spaime inexplicabile." Medicul nu era de felul lui nici dinamic, nici activ, şi atunci de unde izvorau aceste spaime? Cât priveşte apatia lui, aceasta, desigur, se datora în mare interminabilelor discuţii de la Corso. Nu cumva Noimann încercase să „scape", eufemistic spus, de propria-i persoană?! Trupul său puhav, în ciuda tratamentului dur la care-l supunea atunci când se afla în degringoladă, se dovedise a fi mult mai rezistent decât psihicul, care ceda la primul hop... „Hotărât lucru", îşi spuse medicul, „materia e mai puternică decât spiritul. Şi mult mai lucidă decât el..."

Piciorul îl privea cu ironie. Ochii săi de culoare sinilie îl măsurau de sus în jos şi de jos în sus, ba crescând, ba micşorându-se, în funcţie de gândurile lui Noimann. înche- indu-şi, chipurile, halatul, medicul făcu o mişcare bruscă şi împunse arătarea cu degetul în burtă. Dinăuntrul pân- tecelui ţâşni o dâră de coniac. Piciorul făcu o grimasă, scuturând din tricorn. Stomatologul îl străpunse şi cu celelalte degete, făcând, cum se spune, din picior strecurătoare. Lichidul arămiu, cu damf nu tocmai plăcut, ţâşnea acum din toate părţile. Piciorul scădea în dimensiuni văzând cu

ochii. Deodată, făcu fâs şi se prăbuşi pe duşumea. Noimann se apropie de el şi îl atinse cu vârful papucului. Grămada umedă de piele se făcu covrig, încercând, probabil, să-şi apere presupusul abdomen şi faţa de eventualele lovituri pe care le-ar fi putut încasa. Privindu-l, medicul îşi aminti de conversaţia pe care o avusese, aievea sau în vis, cu ciungul privind inconsistenţa materiei în univers, zicând în sinea sa: „Da, într-adevăr, materia e-o nebunie. Creşte, creşte, dospeşte... şi deodată: fâs, dispare cât ai clipi din ochi...". „Ei bine, dacă-i pe-aşa, atunci eu vă zic salut. Sau mai bine zis: la revedere. Pe curând..." Medicul aruncă o privire în direcţia vocii, dar era deja prea târziu. Profitând de o clipă de neatenţie, arătarea de jos, adunându-şi forţele, se puse, cum se spune, pe picioare. Acum grămada de piele şi de cârpe deschisese uşa şi îi făcea semn de adio. Noimann nu se pierdu totuşi cu firea, trăgând, pentru îmbărbătare, o duşcă din sticla ce părea că nu se mai termină, şi străbătu, din doi paşi şi trei mişcări, distanţa „infinită" ce separa masa de dulap. Acum infinitul se scurtase. îl puteai atinge cu mâna. Arăta ca o masă sau ca un perete, ca un pat sau ca un dulap... Dulapul se deschise ca la comandă. Costumele, cu tot cu umeraşe, fâlfâind din mâneci, înaintau spre el. Stomatologul însă nu mai avea timp pentru paradă sau alte scălămbăieli. Arborând un aer de superioritate, desprinse de la locul său costumul alb şi se îmbrăcă în fugă... Apoi, desprinzând din cuier pălăria şi îngrămădind în geanta de voiaj maşina de ras, prosopul, câteva perechi de ciorapi şi alte lucruri indispensabile unei călătorii, ieşi valvârtej pe uşă.

Era o dimineaţă caldă, senină. Păsările ciripeau în frunzişul neaşteptat de verde. Insectele zburau, rotindu-se în lumina sinilie ce se cernea printre crengile copacilor postaţi la marginea trotuarului. Noimann trăgea cu nesaţ aerul proaspăt în piept, care se răspândea înăuntrul lui ca un balsam binefăcător, curăţându-i fiecare celulă, fiecare atom de mâzga adunată de-a lungul nopţii... Contemplându-şi umbra prelungă pe care soarele răsărit undeva în spate o întindea înaintea lui, Noimann călca agale pe trotuar, cu paşi moi, ce parcă nici nu simţeau atingerea asfaltului de pe care se ridicau aburi subţiri de ceaţă. Ziua începea pe un ton vesel, optimist. Inhalând aerul în piept, medicul se bucura de viaţă. în sfârşit, scăpase de coşmaruri. Cohorta de costume rămăsese undeva în spatele său. Noimann îşi întoarse capul şi privi, prevăzător, în urmă. în depărtare, casa lui strălucea în soare. Pe stradă nu se afla nici ţipenie de om. Fericirea pe care o simţea înăuntrul său se revărsa şi în afara lui. Totul în jur respira prospeţime. Până şi umbra ce se unduia în faţa lui pe trotuar degaja lumină. Aburi uşori de ceaţă se ridicau din asfalt. Deasupra sa, copacii foşneau, cuprinşi de o adiere blândă. Viaţa merita trăită. Ce rost avea să te laşi cuprins de roiul gândurilor negre ce-ţi vuiesc deasupra capului?! Noimann scăpase de ele. în locul lor, acum fâlfâiau în jurul lui fluturi de lumină. Bucuria de a trăi ce se revărsa din cer asupra lui trebuia sărbătorită. Noimann îşi duse mâna spre buzunarul de la piept, unde se afla sticluţa piată de coniac, pe care o folosea, de obicei, în situaţiile de criză. Dar se răzgândi: mahmureala îi trecuse aproape cu totul. Noimann reînviase. Pe stradă păşea acum un alt Noimann. Proaspăt ca un nou-născut. Stomatologul îşi privi din nou umbra. Umbra sa degaja lumină. Bucurie de a umbla, dimineaţa, haihui, pe stradă. Un gând totuşi nu-i dădea pace. în sufletul lui mai exista un lest. O urmă de nelinişte ce trebuia eliminată. O picătură de coniac, un strop, un singur strop de alcool putea să-i şteargă din memorie această pată de nelinişte ce se numea Mathilda. Mathilda plecase, dar lumea nici nu începea şi nici nu se sfârşea cu ea. Noimann apucă din nou sticluţa şi, rotind-o în bătaia soarelui, sorbi câteva picături din ea. O căldură plăcută, ca un bulgăre de lumină, îi cuprinse stomacul, răspândindu-se în tot trupul. Stropi luminoşi de foc îi străfulgerau venele, urcând de la stomac la creier şi la tâmple, care începură să palpite. Iradiind bucurie şi lumină, stropii coborârâ de la creier în inimă şi de aici înapoi în stomac, după care se rostogoliră în jos, răspândindu-se în mii de şuviţe luminoase, în palme şi în tălpi. Făcând câţiva paşi, Noimann transpiră din plin. Bucuria de a trăi pe care o resimţea îl potopi cu totul. Stomatologul, călcând peste interdicţia pe care şi-o fixase în minte, mai trase un gât. Şi apoi încă unul. Trupul îi fu scuturat de un tremur. Stropii de bucurie şi lumină ce-i alergau prin vene se roteau acum şi în afara sa, alcătuind un desen ciudat ce se contura în faţa lui, în aerul ce începuse să se încălzească. Noimann îşi privi iar umbra şi în locul ei văzu întinzându-se pe stradă propriul lui sistem circulator, alcătuit din vene şi artere, legate strâns între ele, în mijlocul cărora pulsau aorta şi venea cavă. Pe măsură ce mergea, desenul creştea, ridicându-se pe verticală. Conştientizându-şi criza, medicul mai trase o duşcă de coniac, pentru îmbărbătare. Trupul său, îmbrăcat în costum alb, de vară, fu străbătut de convulsii. Acum, zornăind din venele şi arterele sale golite de vlagă, în lopul stropilor de lumină se rostogoleau nişte zaruri. Noimann se împletici uşor, dar nu se dădu bătut. Privind în faţa sa, văzu cum desenul ce fâlfâia ca o fantoşă, clăti- nându-se printre cablurile de lumină ce străluceau în soare, se împarte în două. La câţiva paşi de el se clătina acum vechea-i cunoştinţă: piciorul... Făcând un ultim efort, Noimann se sprijini de un zid, simţind cum pământul, învârtindu-se ca un disc lichid, îi lunecă pe sub picioare.

Se trezi mult mai târziu, când deja dădea să se-nsereze, umblând năuc prin gară...

X
Strada Nervi

...Un om alcătuit dintr-un picior aleargă pe o stradă fără sfârşit.

în spatele lui, îmbrăcat într-un costum alb, strălucitor, boţit la subţiori, merge doctorul Noimann.

Mathilda, Mathilda!

Unde eşti?

Priviţi-l: piciorul aleargă, aleargă! Degetul mare îi serveşte drept cap, celelalte degete, când drept cap, când drept călcâie. Aleargă pe stradă. Se opreşte la colţ. îşi ridică un crac: urinează. Marchează în drumul său fiecare stâlp. Fiecare chioşc. Fiecare gard. Fiecare copac. Strada Karl Marx e teritoriul lui. Oricine va călca aici va fi alungat cu lătrături. Va fi *scos* în şuturi afară, pe Sărărie, pe Friedrich Engels, pe Lenin. Există astfel de străzi? Dacă au existat, există. Şi dacă n-au existat, la fel. Noimann preferă s-o cotească la stânga, spre Copou. Dar fără voia lui o ia spre Statuia Libertăţii. Nu, Statuia Independenţei. Nu suntem în America. America e-o ţară pierdută. Suntem încă în Iaşi. Piciorul ştie foarte bine asta, de aceea dă din cap. Noimann poate să-l urmeze. E singurul om care poate călca pe urmele lui!

Piciorul aleargă şi adulmecă pietrele roşii ale caldarâmului, risipite ca nişte pete de sânge pe asfalt, peste care a trecut cu puţin timp înainte o întreagă herghelie de tălpi! De ce sunt pietre pe

asfalt? se întrebă medicul. Ca să te împiedici de ele, îşi răspunde tot el, ocolindu-le cu grijă. Dar pietrele nu sunt pietre. Ci pietrele sunt ochi, propriii săi ochi, nenumăraţii săi ochi, care-l măsoară de jos în sus, cântărindu-i în acelaşi timp şi greutatea. Oare cât cântăreşte Noimann? La cât alcool, câte reclame a ingurgitat el, trebuie să cântărească o tonă. Şi atunci, de ce se simte aşa de uşurel? De ce calcă de parcă ar pluti? De ce tălpile sale aproape că nu ating asfaltul? De ce, de ce? Iată de ce: greutatea din trup i s-a vărsat în suflet. Iar sufletul s-a risipit uşor ca un abur pe străzi. Acum şi trupul, şi sufletul îi sunt uşoare ca un fulg. Creierul lui pluteşte în depărtări. Nervii săi, asemenea unor funigei, s-au agăţat de ramuri. Păianjenii au ţesut nenumărate fire din propriile lui gânduri. Acum, când mergi pe stradă, trebuie să le îndepărtezi cu mâinile. Mathilda, Mathilda... Unde eşti? Unde te-ai ascuns? Chipul tău străluceşte pe fiecare fir de iarbă. Pe fiecare frunză de copac. Funigeii îl culeg şi-l poartă în bătaia vântului...

Noimann păşeşte cu grijă. Ochii de pe jos se agaţă de tălpile sale. încearcă să-l cântărească. Dar nu au ce cântări. Cum poţi cântări ceva care nu există decât ca o adiere, decât ca o fantasmă amar de dulce? Mathilda, Mathilda, mâinile mele aleargă după tine. Braţele mele se întind după fiecare copac, dorind să te cuprindă. De ce ai plecat? Unde te-ai ascuns? Unde ai dispărut? Chipul tău s-a risipit în fiecare picătură de rouă...

Pietrele îşi întind privirea, îşi încolăcesc palmele de picioarele lui Noimann, dar pantalonii săi sunt lunecoşi. Şi pantofii plini de praf, de asemenea! Nu, nu-l poţi prinde uşor pe Noimann. Trupul lui ca un lichid arămiu îţi lunecă printre degete. Cine vrea să-l tragă sub asfalt!? Cine vrea să-l facă una cu pământul?!

Piciorul aleargă, oprindu-se din când în când ca să-l ajungă Noimann din urmă. La ce bună această goană? încotro au pornit? Piciorul ştie ce face. Simţurile sale sunt ascuţite ca ale unui câine. Mathilda a dispărut. Mirosul ei însă stăruie în aer. Piciorul îl adulmecă, marcând mereu locul, tocmai pentru ca să-i fie mai uşor să găsească drumul îndărăt.

Medicul transpiră. Şi, cu cât transpiră mai mult, cu atât se simte mai uşor. Piciorul continuă să marcheze drumul. Grilaj după grilaj. Stâlp după stâlp. Distanţa dintre el şi medic nici nu creşte, nici nu se micşorează. Merg unul în spatele celuilalt, ca şi cum ar fi legaţi de un cordon ombilical prin care curge coniac sau sânge. Sau şi coniac, şi sânge. Sunt ca două vase comunicante umplute cu acelaşi lichid arămiu, pe care piciorul caută să-l elimine în grabă. în urma lui, copacii şi gardurile se înroşesc.

Mathilda, Mathilda!

Lilith, Lilith!

Paul, Paul!

Unde sunt eu, unde eşti tu?

Copacii se înşiră în faţă. Dispar îndărăt. Clădirile răsar şi se şterg din vedere. Totul curge. Nimic nu e stabil. Nici norii ce atârnă ca nişte franjuri pe cer. Nici gândurile. Nici sentimentele. Cineva amestecă totul într-un vas imens şi-l pune pe foc, ca şi cum ar vrea să fiarbă nişte rufe murdare, aducându-le la puritatea iniţială. Spre deosebire de lenjerie, sentimentele nu se curăţă nici la foc mare, nici la foc mic. Cu cât le fierbi mai mult, cu atât se acoperă de pete... Mathilda, Mathilda...

Piciorul aleargă, adulmecându-şi propriile urme.

Ca un câine aleargă în cerc şi adulmecă. Un câine îmbrăcat în uniformă de amiral. Cu tricorn pe cap. Cu tigheluri pe umeri şi pieptul acoperit de insigne. Adulmecă aerul curat. Mârâie, latră. Şi urinează foarte des. Din pricina stresului. Mirosul de urină se amestecă încet cu cel de rouă. Razele soarelui transformă jeturile în curcubeu. în fiecare picătură, chipul Mathidei străluceşte zâmbind tot mai trist, tot mai îndepărtat.

De unde a apărut această pocitanie? Ia uite cum se înfoaie fanfaronul? Ce potlăgării se mai coc în mintea lui? încotro a pornit-o? Şi de ce Noimann se ţine scai de urma lui, odată ce-şi dă seama că totul nu-i decât o halucinaţie ieftină, o scamatorie? Stând picior peste picior, la Corso, inginerul Satanovski bate cărţile, aşa, ca într-o doară, şi îi trimite aceste arătări pe cap?

Mathilda, Mathilda!

Lilith, Lilith!

Tot ce-ai fost tu acum sunt eu ?

Piciorul se roteşte în cerc, muşcându-şi propria umbră. Noimann se clatină, înaintând prin păienjenişul de gânduri pe urmele lui... Gândurile i se lipesc pe faţă, pe mâini. îi năpădesc ochii, urechile. Nu mai poate vedea, nu mai poate auzi din cauza lor. Şi în tot acest păienjeniş se clatină un singur chip, o singură faţă: Mathilda, draga lui Mathilda, iubita lui Mathilda! Faţa palidă, triunghiulară, străjuită de doi ochi imenşi! Chipul ei e înconjurat de mâini şi de picioare lungi, ca de păianjen... în jurul braţelor se rotesc ca nişte astre îndepărtate cei doi sâni. Picioarele înaintează, lunecând, prin aer. în urma lor se-nfoaie-n zare un evantai de sutiene şi bikini...

în costum alb şi cu ochelarii fumurii, Noimann înaintează pe stradă. Mişcând din gambe, picioarele Mathildei îl ademenesc să meargă pe calea ce duce spre pierzanie. Umbra sa lunecă pe lângă case clădite din cărămizi lichide. Pereţii se ondulează. Acoperişurile lunecă într-o parte. Trotuarele pleoscăie ca apa. în universul lui interior nu există nimic solid. Masa, patul, scaunele se leagănă pe valuri.

Costumele plutesc cu burta în sus. Rochiile Mathildei, cu poalele desfăcute, aşijderea. Cravatele şi pantofii. Umbrele şi pălăria. Orice ai face, nu le poţi ţine în loc. Mâinile sale sunt ca două şuvoie de bere înspumată. Curg plutind pe lângă ziduri, se agaţă de reclame, care curg şi ele din Karl Marx spre Piaţa Unirii. Faţa lui e ca o coală de hârtie ce se învârte în faţa unei rigole pline de mucuri de ţigări. Noimann e lichid, dar şi solid. O parte din el curge, o parte calcă liniştit pe stradă...

Mathilda, Mathilda...

Ochelarii îi acoperă cearcănele grele. Pungile ce atârnă sub ochi. Noimann priveşte rătăcit în sus.

La ferestre apar oameni-mâini şi oameni-degete. Se aplecă peste balustrade, îl ating cu vârful degetelor. Se prăpădesc de râs.

Copacii se apleacă peste faţa lui. îl privesc nedumeriţi. Din scorburile lor ies melci.

Privind prin ochelarii fumurii, medicul ignoră aceste zgomote menite să-l abată de la gândurile lui. Piciorul merge înainte cu urechile ciulite, ridicând cracul pantalonilor în dreptul fiecărei porţi, al fiecărui grilaj nou.

Ochelarii lui Noimann nu pierd din vedere nici ceea ce se petrece jos, nici ceea ce se întâmplă deasupra sa.

La geamuri şi balcoane apar oameni-urechi şi oa- meni-pleoape.

Cu ce ochi îl privesc, Dumnezeule!

Cu ce a greşit Noimann în faţa lor?

Strada e îngustă şi dreaptă. Ca o venă golită de sânge. Dacă strigi, strigătul se întoarce îndărăt, spărgându-se în alte strigăte mai mici: „Lilith, Lilith!".

Soarele răsare peste casele povârnite într-o rână, cu ferestre şi uşi pe acoperiş. Din care se scurg pălării, bastoane, cremă de săpun şi pastă de dinţi Colgate. Oare când s-a bărbierit ultima dată? Când s-a spălat pe dinţi. Stomatologul îşi pipăie faţa. Pielea e totuşi netedă. Perii n-au dat încă în floare. înseamnă că azi-noapte a avut grijă să-şi treacă aparatul de ras peste obrajii buhăiţi de alcool. Acum, pielea respiră prospeţime, deşi Noimann e obosit... în schimb, cocleala din cerul gurii n-a dispărut. Răsuflarea lui miroase a hoit. Va trebui, până se reface, să stea deoparte de ceilalţi, ca să nu vicieze aerul din jur.

„Mathilda, Mathilda..."

Costumele lui Noimann încotro au pornit?!

Pantofii săi au intrat în derivă. Scârţâitul lor zgârie timpanele. Geanta sa navighează pe stradă. Cravata şerpuieşte legată de rever. „Rever, revolver, rever... Ce-ar fi să fac o reverenţă! Cui? Propriului meu eu... Dar eul meu nu mai e al meu. Eul meu s-ar risipi, odată cu strigătele, în alte euri care s-au evaporat", gândeşte Noimann şi gândurile îi ies din cap şi se agaţă de păienjeniş...

Lilith, Lilith...

„Eu şi cu Lilith am fost totuna. Un singur corp, patru picioare, patru braţe, patru sfârcuri şi două spinări, când deasupra, când dedesubt... Apoi o singură spinare, ca şi cum ar fi fost două, stând în două picioare, ca şi cum ar fi stat în patru, târându-se în patru labe, ca şi cum s-ar fi târât în opt. Un singur chip, mai mulţi sâni, mai multe braţe...

Păianjenul, păianjenul autodevorator...

Noimann păşeşte pe trotuar cu grijă, ca şi cum ar avea un trup de sticlă ce s-ar putea sparge în bucăţi la prima atingere... Păşeşte cu grijă ca să nu lunece peste băltoacele pe care le-a lăsat în urma sa un Noimann lichid ce s-a scurs din el... Sticla a fost golită. Conţinutul vărsat. A rămas doar forma. O formă îmbrăcată într-un costum alb, care ocoleşte cu grijă bălţile de pe stradă... Noimann îşi pipăie cu teamă faţa. Totul e neted, jilav. Asudat. Unde i-au dispărut trăsăturile? Trăsăturile s-au agăţat de păienjeniş. Medicul îşi priveşte cu atenţie mâinile. Şi mâinile sunt la fel de netede ca şi chipul. Linia norocului, linia vieţii, linia inimii i-au dispărut din palmă. Atârnă acum ca nişte cabluri, deasupra copacilor stufoşi. Şiruri de păsări s-au aşezat pe ele, ciripind de zor. Palmele plutesc, lungindu-se pe trotuar. Degetele se-agaţă de burlane.

„Lilith! Lilith!"

Noimann-cel-de-sticlă lunecă peste un Noimann-care- -curge. Mâinile sale mici se oglindesc în băltoacele altor mâini. Chipul său pluteşte deasupra altui chip, legă- nându-se deasupra şi dedesubtul lui.

Păianjenii, păianjenii...

Noimann lunecă pe stradă. Costumul său are şi el rigiditatea sticlei. Tot ce-a mai rămas e eticheta. Coniac Alexandrion. Bergenbier. Tuborg. Dopul a sărit, spuma s-a revărstat în stradă...

„Lilith, Lilith!"

Ochelarii fumurii maschează cearcănele. Şi ochii aflaţi încă în derivă, care ar vrea să se ascundă undeva în fundul capului. Curaj, hai, priviţi încă o dată în jur.

în prag, stau oameni-mâini şi oameni-degete, cu faţa suptă şi privirea dusă. Şuşotesc. Fumează.

Suflă fum şi vorbe în urechile lui Noimann, năpădite de păienjeniş....

Soarele ce s-a înălţat pe cer varsă scrum pe nări. Caldarâmul e plin de mucuri de ţigară. Bucăţi de ziare putrezesc în coşurile de gunoi. Rigolele sunt căscate ca nişte guri. Dedesubtul lor sunt canale.

Labirinturi ce străbat în cercuri mari şi mici oraşul, înăuntrul lor sunt fetuşi morţi.... Trupul de sticlă lunecă peste lichidul ce s-a vărsat din el. Piciorul aflat mereu la câţiva paşi în faţa sa ridică mereu cracul. Jetul gălbui ţâşneşte peste burlane. Am mai trecut de un gard. Am mai lăsat o stradă în urmă.

„Mathilda, Mathilda! Unde eşti, unde-ai plecat?!"

Umbra unor mâini uriaşe pluteşte ca o ameninţare în aer...

Ca o pasăre de pradă ce se năpusteşte asupra altor păsări de pradă.

Pe străzi trec umbre, ca nişte păsări tăcute, cu aripile umede ascunse la subsuoară. în spatele lor merge Noimann, făcând ocoluri mari pentru a evita băltoacele.

Trecătorii se opresc la semafor. Maşinile vin în goană. Din faţă, din spate. Pneurile scrâşnesc. Girofarele urlă...

încotro? încotro?

Sub această umbră amenințătoare, arbori solzoşi se zbat ca nişte peşti pe uscat. Vântul mână singurătatea prefăcută în cutii de conservă, cartoane, pachete de ţigări. Le hârşâie pe caldarâmul murdar. Rostogoleşte pălării, bucăţi de ziare, ah şi oh! Ah şi oh, maşinile duduie, claxonează ca la mort!

„Mathilda, Mathilda!"

Piciorul păşeşte, amuşinând mereu aerul. Noimann calcă pe urmele lui. încotro, încotro?

S-a făcut zi şi apoi noapte. Apoi din nou zi şi din nou noapte. Şi iarăşi zi.

„Mathilda, Mathilda!"

De pe acoperiş, luna trimite un jet de sânge în ochii unui copil care doarme în leagăn, înconjurat de jucăriile lui... Noimann păşeşte pe stradă. Verigheta îi lunecă de pe inelar şi se rostogoleşte în canal.

O mulţime de oameni-degete hohotesc la ferestre, strigă, aruncă petarde. Bat din mâini. Din picioare. Urlă de bucurie. Arată cu degetul verigheta ce se învârte ca un bănuţ pe marginea rigolei.

în curând o să cadă, o să cadă. Iată, a căzut!

Mulţimea de oameni-mâini urlă cuprinsă de gelozie. Nu mai e nimic de făcut. Nu mai e nimic de făcut...

„Mathilda, Mathilda, unde ai dispărut, Mathilda?!
Ca un melc mă târăsc pe urmele tale... Unde eşti?!"

...Zbor neliniştit de păsări. Dimineaţă. Seară. Şi din nou dimineaţă. Ţipete de ciori ce se aşază şi apoi îşi iau zborul de pe cupolele bisericilor, de pe acoperişurile caselor năpădite de păr, lung, negru, cârlionţat. De pe hornuri, de pe copaci, de pe statuile acoperite de un muşchi verde...

Clopot vuind greu într-un aer vâscos.

Mathilda, Mathilda.

Guri ce răsuflă. Tramvaie ce huruie spre gară.

Mathilda, Mathilda... Lilith, Lilith...

Degete grăsulii ce beau bere la halbă şi mănâncă mititei şi cârnăciori daţi prin muştar pe terasa cârciumii Corso.

„Unde-i Bikinski? Unde e Lawrence? Unde e inginerul Edward Satanovski? Unde e domnişoara Fundyfer? Unde au dispărut? încotro s-au evaporat cu toţii? De ce nu se află aici?"

Zadarnic, zadarnic. Totul e mort, totul e stins, acoperit de pânze de păianjen, pentru totdeauna...

„Lilith, Lilith? încotro ai plecat?

Umed ca un limax, mă târâsc pe străzi în căutarea ta... Lilith, Lilith..."

Degete subţiri de damă înfulecă ficat. Mânuiesc cu multă îndemânare cuţitele şi furculiţele de pe masă. Taie ficatul cu gingăşie. Bucăţi-bucăţele. îl împing la marginea farfuriei. Ce clinchet plăcut. Ţi se face foame şi mai ales sete. Buzele sunt crăpate. Firicele de sânge se preling din gingii.

„Lilith, Lilith, te hrăneşti cu celulele mele pline de sevă, Lilith. Ficatul meu e ferfeniţă. Limba e încărcată. Ai grijă... Ai grijă. Sufletul nu simte nimic, doar trupul... De ce această soartă ne-a fost dată tuturor? Oare nu există scăpare? Nu există nici o gaură unde să-ţi ascunzi trupul gol, ce se scurge ca spuma de bere pe sub mese? Dumnezeu se zbate ca o muscă pe jumătate înecată într-o farfurioară de lapte... Unde pot găsi linişte, unde pot găsi alinare?!"

Zbor liniştit de păsări. Dimineaţă. Seară. Şi din nou dimineaţă. Aer apăsător. Vagoane de cale ferată. Traverse. Şuierat de locomotivă... Piesaj sumbru.

Omul-picior grăbeşte pasul.

Ochelarii lui Noimann îl urmează îndeaproape. „Chiar dacă voi fi singur, nu-mi pasă", îşi spuse medicul... Şi apoi tot el strigă: „Lilith, Lilith!".

Abstracţiunile, cifrele, notele muzicale, pionii, caii, nebunii şi turele merg în urma lui. Se târăsc fără zgomot, într-o ordine desăvârşită.

„Nimeni nu mişcă un deget pentru nimeni", meditează Noimann.

Şi, în timp ce meditează, o mână se apropie, ca o pasăre de pradă. îl înhaţă în gheare şi-l duce zburând spre barieră. Aici îl aşază pe calea ferată, în calea altor mâini şi a altor degete. „Mathilda, Mathilda... Lilith, Lilith..."

XI
Locomotiva Noimann

Construită în secolul trecut, gara Iaşi îi impune călătorului venit din provincie şi obişnuit să vadă în preajma sa doar clădiri mărunte şi făcute în grabă un sentiment de mândrie naţională. Privind-o ori din faţă, ori din spate, nu-ţi poţi stăpâni strigătul lăuntric de admiraţie: „Ce construcţie solidă, ce turn, ce coloane, ce bolţi, astăzi asemenea clădiri nu se mai fac!". Şi chiar dacă turnul de pe acoperiş a fost retezat la jumătate şi dinăuntrul lui a dispărut orologiul care indica de departe ora exactă, iar fără el întregul edificiu pare să n-aibă nici un Dumnezeu, sentimentul de mândrie locală persistă şi călătorul admiră măcar cerul înalt al Iaşilor şi stolurile de ciori ce se oglindesc în cele două laturi ale imobilului placate în termopan, contrastând cu partea centrală, rămasă în ruină, unde se oploşesc pisicile şi câinii, şi „şobolanii străzii", cu pungi fumurii de aurolac, iar ca să-şi uite tristeţea care îi apasă fără voia lui sufletul, se duce vizavi de gară, unde îşi

omoară timpul la un pahar de bere sau de vin. Contemplarea acestui cer frânt de cele două aripi îi creează, pe moment, impresia că a nimerit într-un loc unde, printr-un accident de ordin divin, o parte din eternitate s-a frânt în două, lunecând pe pământ, peste traversele murdare şi liniile de cale ferată ruginite, amestecându-şi norii printre roţi şi mucuri de ţigară pe jumătate stinse, iar acum această eternitate, potopită de ţipete nostalgice, încearcă zadarnic, luptând cu inerţia, să se ridice înapoi în eter... Senzaţia durează, desigur, doar o clipă, cât tragi un fum de ţigară în piept şi-l slobozeşti, în rotocoale, peste mese.

Dimpotrivă, ochii călătorului sosit din capitală, obişnuiţi cu vacarmul Gării de Nord, rămân dezolaţi văzând modestul edificiu, construit atât de haotic, în care elementul modern se îmbină ca nuca în perete cu cel clasic, edificiu care, în comparaţie cu gara Bucureştilor sau cu orice altă gară metropolitană, pare un muşuroi ridicat în faţa unei piramide egiptene. „Ce gară prăfuită şi cât de pustiu e locul", va gândi el. „Ţi-e şi groază să cobori aici..."

Ceea ce are însă mai insolit gara ieşeană este WC-ul public privatizat, o adevărată hrubă suprarealistă din care s-a scos pendulul lui Foucault şi în locul lui au fost amenajate cabine, pisoarul şi camera de duşuri. Intrarea în WC-ul public se face prin butic - Non Stop -, unde găseşti pe stânga benzi de magnetofon, casete video, discuri, iar pe dreapta trei sau patru sortimente de votcă : votcă Petrov, votkă Petrikov; votcă Petroff şi Stalinskaia. Trecând prin magazin şi coborând spre cabine, te poţi aproviziona din mers şi cu gumă de mestecat Turbo, ţigări Kent, Assos, ciocoiată şi alte produse care să te facă să simţi timpul petrecut acolo ca pe-o binefacere. Jos nu lipsesc nici hârtia igienică de cea mai bună calitate, nici uscătoarele automate, pe care e scris: „închideţi aparatul după întrebuinţare. Vă mulţumim anticipat". Inscripţia e de prisos, căci aparatele au fost scoase din uz chiar în prima zi. La ce bun să-ţi usuci mâinile dacă, în cazul în care din robinete curge apa, ele se usucă de la sine?! Şi în plus, înainte de a răsuci robinetul şi de a da drumul la şuvoi, e mai bine să-ţi consulţi conştiinţa... Cine ştie, poate că de undeva din străfundul sufletului, dintr-un lest interior nedigerat în întregime, va apărea şi iluminarea, şi atunci, căindu-te pentru ce-ai făcut sau n-ai făcut în viaţa asta, îţi vei pregăti, împăcându-te cu tine, fără să-ţi dai seama, cugetul pentru cea de dincolo...

Hruba totuşi a fost amenajată modern, placată cu faianţă, robinetele curg aproape normal, chiuvetele nu sunt înfundate, mirosul de clor îţi gâdilă nările, semn că se face curăţenie, taxa de intrare este moderată şi ea. Simţi că patronul WC-ului nu te jupoaie, căci, fie vorba între noi, ce înseamnă un leu nou atunci când te apasă o nevoie veche!? într-un cuvânt, ambianţa e plăcută şi totul făcut astfel ca grăbitul şi vecinic nemulţumitul nostru călător să se simtă în largul său şi să nu mai caute zadarnic noduri în papură; există însă o singură hibă - fiind prea modern şi prea populat la intrare, WC-ul public nu prea este folosit; în locul său, călătorii preferă traversele de cale ferată, liniile mai dosnice şi trenurile rămase în depou. Nu e de mirare deci că întreaga gară arată ca un câmp de luptă abandonat în grabă de infanterişti, cu mulţi epoleţi lepădaţi fie pe traverse, fie pe peron. Duhoarea pe care o degajă „epoleţii" e atât de consistentă, încât trece mult dincolo de perimetrul gării, ajungând la Râpa Galbenă, Piaţa Sfântul Spiridon, unde, înconjurând măreaţa statuie a Independenţei, cu steagul de bronz desfăşurat în vânt, în valuri tulburi, amestecându-se cu alte izuri, urcă în Copou.

Cele mai infestate linii, trebuie să mărturisim, sunt cele ce duc spre sudul ţării. Acolo, din cincizeci în cincizeci de centimetri, alături de dopuri de bere, sticle de Coca-Cola sparte, mucuri de ţigări şi pachete goale, dai şi peste câte un „epolet". E de mirare însă că acest miros, atât de straniu în esenţa sa, ocoleşte birourile în care îşi desfăşoară activitatea direcţia CFR, unde în loc de epoleţi miroase a zambile; astfel se şi explică decizia administraţiei ca în spaţiul vechiului WC, aflat acum în partea de nord a edificiului, să fie amenajată Sala de aşteptare CI. I.

Stând la birou, în faţa ferestrei deschise, şeful de gară, un bărbat cu părul grizonat şi obraji trandafirii, contemplă porumbeii călători ce ciugulesc grăunţele printre vagoane şi se gândeşte, nici el nu ştie de ce şi cum, la pantofii săi proaspăt cumpăraţi din bazar, care posedă bizara proprietate de a ocoli de la distanţă orice epolet. Numai glasul impiegatului de serviciu, care dă în locul său semnalul de plecare al unui tren spre direcţia nord, îl face să tresară din contemplaţie: „Vai, ce duhoare, iar am călcat peste nişte franjuri de grad înalt! Asta înseamnă noroc. Să trăiţi...". „Vai de norocul nostru", şopteşte ca pentru sine şeful de gară, sorbindu-şi pe îndelete ceşcuţa de cafea dreasă cu coniac şi privind melancolic pasarela...

Văzându-l că se uită fix la el, Noimann făcu gestul că-şi ridică pălăria, salutându-l pe omul în uniformă aflat dincolo de geam. De altfel, şeful de gară i se păru a fi o figură cunoscută. Cine ştie dacă în vreuna din escapadele sale nocturne nu au stat la aceeaşi masă, privindu-se tăcuţi din timp în timp, fiecare adâncit în propria sa lume...

...Fără să-şi dea seama, se trezi umblând haihui prin gară. Capul îi vuia îngrozitor, urechile îi zvâcneau, mâinile aveau un tremur uşor, iar cerul gurii îi era amar şi aspru ca o iască. De cât timp hălăduia aici, medicul nu-şi dădea seama. Ţinea minte, ca prin ceaţă, cum, tot căutând-o pe Mathilda, ieşise din casă, trecuse pe Karl Marx şi de aici pe Independenţei, iar din Independenţei pe Lăpuşneanu. Apoi, firul memoriei i se rupsese cu desăvârşire. Ocolind cu grijă „epoleţii", Noimann încerca să reconstituie evenimentele ce se derulaseră în toată această perioadă. Ţinea minte că ieşise din casă dimineaţa, iar acum era aproape seară. Clădirile şi trenurile îşi întindeau umbra peste şinele de cale ferată ce se intersectau între ele. O mulţime de ciori fâlfîiau din aripi, aşezându-se cârduri-cârduri pe acoperişurile vagoanelor de călători, dar şi de mărfuri, cu vopseaua scorojită şi ferestrele murdare sau sparte, abandonate pe liniile moarte, în care noaptea îşi făceau culcuş copiii străzii şi boschetarii cu faţa puhavă, adunaţi în jurul a câte unei sticle de lichior. Contemplând aceste trenuri măcinate de rugină, Noimann căzu pe gânduri. Era ca şi cum şi-ar fi contemplat propria viaţă, ajunsă într-un moment de răscruce. Sentimentul de nelinişte din sufletul său se accentua. Cum de ajunsese în această stare, ce avea de făcut de acum înainte pentru a atinge, din nou, linia de plutire? Gândurile îi zburau, învârtindu-se mereu în jurul perioadei de timp frânte, din momentul când totul începuse să se rotească în jurul lui şi când Noimann, sprijinindu-se de zidul unei clădiri, îşi pierduse cunoştinţa, şi până când se trezise umblând de unul singur pe peron. Ce făcuse în tot acest interval de timp, nu-şi dădea seama. Medicul îşi studie cu grijă hainele. Costumul nu avea nici o pată. Iar pantofii, deşi acoperiţi de un strat destul de gros de praf, pătaţi pe alocuri de stropi de apă sau urină, păreau a nu fi trecut totuşi prin cine ştie ce încercări deosebite. Şterşi cu ajutorul unui şerveţel, pantofii ar fi putut face faţă chiar şi unei vizite oficiale. Medicul hălădui o vreme pe peron, citind graficul de sosiri-plecări afişat în faţa uneia dintre intrări. îşi'pipăi cu grijă buzunarul de la piept. Portofelul era la locul lui. îl scoase şi numără bancnotele. Spre mirarea sa, nimeni nu atentase la „averea" lui mobilă. Sticluţa piată se afla şi ea, bine pitită, în celălalt buzunar. Noimann o cercetă din ochi. Sticluţa era plină. Stomatologul făcu câţiva paşi până la Pizzeria Piramida, unde îşi comandă o plăcintă cu mere şi o cafea. Cafeaua o bău cu

câteva picături de Alexandrion în ea, cu gândul să se dreagă. Cât despre plăcintă, simpla ei vedere îi făcu greaţă, astfel că Noimann o aruncă unui câine jigărit, care, nu se ştie de ce, îi dădea mereu târcoale. Ieşind din birt strân- gându-şi geanta de voiaj la şold, stomatologul Paul trecu în sala de aşteptare, plină de tot felul de boccele, de fum gros de ţigară şi de feţe obosite ce-şi întredeschiseră pleoapele, cercetându-l în treacăt, ca pe un obiect oarecare. Intenţia lui Noimann era să caute o bancă sau un scaun liber pe care să aşeze, pentru câteva clipe, ca să-şi adune gândurile. Privind trupurile sucite în poziţii neobişnuite, dormind claie peste grămadă pe bagaje, stomatologul simţi cum i se face rău, probabil din pricina năduşelii, şi se îndreptă grabnic spre ieşire. Călcând cu grijă printre şirurile de scaune de plastic de un verde fosforescent, tresări, având impresia că-l vede în mijlocul salonului pe masterandul Oliver. Noimann dădu să-l ocolească: nu avea chef să se întâlnească cu nici un cunoscut. Mogâldeaţa îşi întredeschise ochii, aruncând spre Noimann o privire indiferentă, şi medicul se linişti. Nu, omul adormit pe un maldăr de bagaje nu era Oliver, ci un necunoscut. De altfel, masterandul Lawrence, întorcându-se în toiul nopţii în salon, făcuse jurământul nemişcării. Picioarele îi prinseseră rădăcini, întinzându-se sub linoleum, iar ramurile îşi desfăcuseră frunzişul în aer. Pe creştet, penele şi creasta căpătaseră consistenţa pietrei. Oliver privea undeva în gol, cu un ochi aţintit înăuntru şi altul în afară, în el şi dincolo de el. Nici un muşchi de pe faţa sa nu tresărea. Şi totuşi, nemişcarea absolută era greu de atins. Cu tot efortul făcut, masterandul nu reuşi să-şi oprească nici inima, nici sângele ce i se mişca prin trup, cu atât mai puţin mulţimea de atomi şi de celule din care era alcătuit întregu-i organism. Meditând la starea sa, Oliver se resemnă, dându-şi seama că mişcarea absolută era imposibil de atins de o fiinţă umană, chiar şi de una care migrase într-un alt regn, aşa că se mulţumi, stând proţăpit pe scaunul lui, cu starea de mişcare relativă care-i conferea posibilitatea de a-şi scurta abisul dinlăuntrul său, pentru a-l transla apoi, tră- gându-l de un fir, afară... Din când în când, în ciuda concentrării sale, câte o frunză se mişca fie pe umăr, fie pe alt ram, antrenând prin mişcarea ei, printr-un fel de rezonanţă, o mulţime de alte frunze cocoţate pe copacii stând drepţi, undeva dincolo de geam, care începeau să se zbată, vuind şi îndoindu-se până la pământ, ca şi cum ar fi fost cuprinşi de o furtună. Hotărât lucru: starea de repaus absolut nu exista în univers. însuşi Creatorul, în momentul procreării, când intra în transă, nu reuşea să oprească din mişcare, fie doar şi pentru o clipă infimă, decât o mică parte din sentimentele şi gândurile ce-I animau conştiinţa. Şi această parte fu dată imediat afară, luând forma mai multor constelaţii. Dacă ar fi atins această stare, masterandul ar fi putut să se elibereze, la rându-i, de o parte din lumea lui interioară, care-i atârna înlăuntru ca un reziduu, creând, într-un alt spaţiu, aflat undeva în preajma sa, o lume paralelă, potopită de gândurile sale. Deocamdată, trebuia să se mulţumească însă şi cu repausul relativ pe care ţi—î conferă trecerea din starea de om în starea de copac. Trebuia însă, prin intermediul voinţei, să ţină frunzele în nemişcare, altfel exista riscul ca ele să se transforme, din pricina unor influenţe malefice venite prin intermediul altor conştiinţe, în cărţi de joc, dacă nu chiar în ceva şi mai nociv. în afară de aceasta, masterandul trebuia să fie atent şi la tot ceea ce se petrecea în preajma lui. Oricând femeia-girafă, femeia-şarpe puteau atenta la libertatea şi pudoarea sa, astfel că Oliver trebuia să fie cât se poate de prudent, reacţionând prompt la orice tentativă venită din exterior. Afiată în salonul vecin, femeia-sicriu se împrietenise şi ea, nitam-nisam, cu femeia-uter, cu care stătea mereu la taclale, fumând şi făcând pasienţe; prietenia aceasta nu-i mirosea a bine. Gândindu-se la ele, masterandul se aştepta ca, sub un pretext oarecare, femeile să vină la vreme de seară în salonul lui, punându-i nervii la încercare. Mai întâi, femeia-sicriu l-ar fi invitat să se întindă în carcasa ei, mulându-şi carnea pe jumătate putredă pe carnea lui, pentru ca pe urmă să-l preia cealaltă, adu- cându-l în stadiul de fetus, pentru a dispărea cu el în hău şi a se întoarce de acolo cu un alt Oliver, lipsit cu totul de vlagă, şi pentru a-l lepăda apoi, ca pe o cârpă, noaptea, sub un pat străin. Nu, astfel de evenimente trebuiau evitate cu orice preţ. Masterandul ştia ce-i poate pielea. Sub ochii săi, femeia, toată numai zâmbet, toată numai farduri, jucân- du-se cu cei şapte pisoi pe care cineva îi adusese în salon, trecându-i cu ajutorul unor andrele printr-o vulvă şi sco- ţându-i pe alta, îi transformase în şapte monştri, pe jumătate câini, pe jumătate şoareci, care, lătrând şi chiţcăind, nu se puteau mişca din loc. Oliver mai bănuia că tot această creatură, apărută, aşa, peste noapte, în stabiliment, printr-un procedeu similar, decupând cu un foarfece oamenii ce se plimbau pe stradă, îi aducea în stadiul de oameni-degete, oameni-unghii, oameni-picioare şi oameni-mâini, arun- cându-i, unul după altul, în salon.

Oliver se jură să nu aibă de-a face nici cu omul-loco- motivă, ce venea adeseori în toiul nopţii lângă el, invitân- du-l să urce într-un vagon select, nici cu femeia-pâlnie Olanda, care voia să-i transforme pântecul într-un gramofon. De asemeni, masterandul se ferea şi de femeia Babei, care poseda douăzeci şi patru de nasuri şi douăzeci şi patru de guri şi care purta cu sine interminabile discuţii în douăzeci şi patru de limbi odată, încercând să inventeze o nouă limbă, pe care s-o înţeleagă atât cuvântătoarele, cât şi blajinele necuvântătoare ce se ţineau, cu mic, cu mare, de poala ei. Demersul său, în aparenţă utopic, i se păru lui Oliver drept un atac indirect la adresa lui... El inventase de mult o astfel de limbă, prin intermediul căreia încerca să-şi transmită învăţătura copacilor şi ierbii, norilor şi pietrelor, păsărilor şi peştilor ce umpleau aerul şi apa, şi tuturor celor cu care paşii săi se intersectau pe drum. Doamna Babei venise în stabiliment cu un scop precis. Mimând prin gesturile ei semnele harului divin, femeia urmărea să atragă în mreje nu numai oamenii, ci şi plantele aflate vremelnic acolo, pentru a-i abate de la calea cea dreaptă ce duce la Judecata de Apoi. Oliver însă ştia că vremea sa e aproape şi că tot ce era scris să se întâmple se va întâmpla. Desigur, pentru a-i netezi calea noului Mesia, masterandului îi era sortit să treacă prin multe încercări. Poate că nu întâmplător toate aceste făpturi se învârteau prin preajma lui, căutând prin orice mijloace să-l facă să cadă în ispită. Dar, chiar dacă ar fi fost să cadă în mrejele unor creaturi precum femeia-şarpe sau Olivia, care încercase să-l atragă în scorbura ei şi să-l facă să decadă pentru moment din starea de om sau de copac în cea de melc acoperit de bale, Oliver tot nu s-ar fi abătut din drumul lui. Cunoscând pe pielea sa păcatul, s-ar fi putut lepăda mai uşor de el. Aruncând o privire spre femeia Babei, ce-şi împreunase mâinile căzând în genunchi lângă taburetul lui, fiori reci îi străbătură trunchiul, alunecând pe măduva spinării în jos... Frunzele sale dădură semne de nelinişte, fremătând fără glas. De pe faţa de mironosiţă a femeii atârnau douăzeci şi patru de limbi de foc lipicioase, scurgându-se din gurile-i larg deschise pe podea. Oliver îşi făcu în gând semnul crucii. Din nou scăpase de ispită. Stând ţeapăn pe taburetul său, îşi îndreptă ochii spre pasărea ce fusese înşurubată în dulie în loc de bec, filtrând bezna din afară în lumină, care-l avertiza de fiecare dată, printr-un croncănit specific, că Oliver se afla în preajma unui pericol iminent; mulţumindu-i în gând pentru ajutorul acordat, masterandul îşi dădu seama că nu numai forţele binelui, ci şi o parte din cele ale întunericului lucrau acum în favoarea sa.

Trecând prin salon, profesorul Perjovski se opri în faţa lui, bătându-l încurajator pe umăr. „Oliver e ca o cumpănă ce scârţâie în bătaia vântului, aplecată asupra propriului său hău", li se adresă el studenţilor. „Priviţi-i ochiul drept, e ca o ciutură ce se cufundă mereu în adânc, scârţâind în bătaia vântului de seară, scoţând la suprafaţă apă limpede şi clară... Celălalt ochi e ca o piatră aruncată în vidul cosmic. Eu zic să-l lăsăm cât mai mult în această stare; când se va trezi, Oliver singur ne va spune câte ceva despre adevărul ultim, aflat în el şi dincolo de el..." Cuvintele măgulitoare ale profesorului nu-l mişcară pe Oliver de la locul său. Probabil că profesorul, cu toată amabilitatea lui, încerca să-i intindă o nouă capcană. Oliver fusese asemănat cu o fântână

străjuită de o cumpănă şi o ciutură ce se clătinau în bătaia vîntului de seară. Comparaţia totuşi se vedea de la o poştă că fusese trasă de păr. Cum poţi asemăna, fie şi în glumă, un ochi cu o ciutură ce se cufundă în adânc şi pe altul cu un bolovan ce se învârte plutind în hăul cosmic? Oliver se aştepta din partea profesorului la mai multă coerenţă. Apoi, în salon nu adia nici un fel de vânt, prin urmare cum ar fi putut scârţâi el, chiar dacă ar fi fost cumpănă? în afară de aceasta, profesorul accentuă cuvântul *seară*, mizând pe reacţia lui. Hotărât lucru, înalta somitate încercase să-l scoată din starea de nemişcare în care intrase corpul său. Cum putea profesorul să vorbească despre seară, când abia începuse vizita de dimineaţă? Oliver schiţă, undeva în interiorul său, un zâmbet: profesorul îl credea naiv. Masterandul însă era prevăzător din fire. Ştia că atât înalta somitate, cât şi asistenţii ce se învârteau ca nişte titirezi în jurul lui aveau scopul de a-l determina să se lepede nu numai de ideile privind universul creat şi increat, ci şi de credinţa în Dumnezeul său. Singurul lor scop era să-l păstreze legat pe om de munca lui... Noimann ocoli scaunul pe care stătea încremenit omul ce semăna oarecum cu Oliver şi se îndreptă spre ieşire. Nu mică i-a fost mirarea când auzi în spatele său un croncănit. Un corb imens, vâslind greoi din aripi, făcu de trei ori înconjurul sălii de aşteptare şi, profitând de uşa ce rămăsese întredeschisă, se năpusti afară. Fâlfâitul aripilor sale contrasta cu pereţii neaşteptat de albi şi cu liniştea ce se instalase înăuntru. Aruncând o privire în urma sa, Noimann fu surprins de faptul că sala de aşteptare îi apăru atât de curată. Era ca şi cum, fâlfâind deasupra capetelor pe jumătate adormite, corbul ar fi luat în vârtejul stârnit de zborul lui tot vacarmul şi toată mizeria adunate-n încăpere. Acum, în urma lui se aşternuse o linişte aproape mortuară. Ciuciţi peste bagaje sau pe scaune, călătorii păreau acoperiţi de un linţoliu alb ca neaua. Chiar şi omul pe care Noimann îl confundase cu Oliver îşi trăsese peste pardesiul său murdar un halat de un alb imaculat. Fâlfâind deasupra pasarelei, corbul scoase un cârâit prelung, iar de pe acoperişul vagoanelor staţionate în gară îi răspunse un cor de cârâituri. Temându-se să nu intre într-o nouă criză, Noimann se îndreptă spre toaletă, unde se spălă îndelung pe faţă şi pe mâini... Pe drum, se aprovizionă de la Non-Stop-ul aflat la intrarea în WC, umplându-şi buzunarele şi geanta cu votcă, ţigări, şerveţele parfumate şi gumă Orbit de culoare bleu. Ieşind pe peron, Noimann se simţi pe moment mai bine. Dar curând starea de neliniște îi reveni. Chiar la picioarele sale se afla un tren gata de plecare. Locomotiva şuieră de trei ori. Ocolind cu atenţie câţiva epoleţi iţiţi în cale, impiegatul ridică fanionul, roţile scrâşniră şi trenul se urni din loc. Strivindu-şi capătul ţigării pe peron, Noimann făcu trei paşi şi se urcă, din mers, pe scară...

...Da, într-adevăr, iniţial Noimann avusese de gând să ia trenul de Bucureşti, dar, aflându-se într-o stare agitată, fără să stea prea mult pe gânduri, se urcă în primul tren ce staţiona în gara mare şi se lăsă dus în voia sorţii. Stând cu coatele rezemate pe geam, Noimann trăgea fumul adânc în piept şi-l slobozea peste locurile goale din compartiment. Rotocoalele se întindeau de-a lungul scaunelor, alcătuind arabescuri din ce în ce mai complicate, pe care Noimann, în mahmureala sa, le asemăna cu nişte versuri de Omar Khayam. Versurile îi sunau straniu în urechi, îndemnându-l să mediteze la propria sa viaţă:

Faclă, vin şi lună plină, o, paharnice, scrutează vinul rumen ca rubinul şi strălimpedea lui rază! De pământ n-aduce vorba ! Zvârle-n vânt
această-arsură-a focului din piept şi adu-mi, adu-mi numai udătură!

în timp ce cu ochii trecea în revistă feţele călătorilor, inima lui Noimann savura fiecare vers, fiecare imagine, fiecare cuvânt, fiecare silabă. „Faclă, vin şi lună plină..." Doctorul se şi vedea înaintând pe un câmp plin de trandafiri, ale căror petale pâlpâiau în întunericul nopţii ca nişte candele pe jumătate stinse, iar deasupra lui plutea o lună imensă, palidă ca moartea. Un vânt uşor adia peste traverse, stârnind murmure ciudate. Purtând pe creştet o coroniţă de flori albe de regina-nopţii, Noimann mergea pe mijlocul şinelor de cale ferată cu paşi de somnambul. Vântul îi flutura poalele hainei, răcorindu-i trupul asudat şi obosit de arşiţa zilei. în mână ţinea o cupă aurită, plină cu o licoare rubinie.

Nu era însă vin, ci coniac Alexandrion. Lilith nu era totuşi prea încântată nici de coroniţa împletită din flori proaspete, ce-i luneca mereu într-o parte, nici de cupa aurită de razele lunii, în care se clătina greu licoarea arămie cu reflexe întunecate, nici de ochii albaştri ai doctorului, ce aveau o strălucire umedă, uşor ironică, dementă. în depărtare se auzeau ţăcănind roţile unui tren. Locomotiva şuiera în zare, răspândind un fum alb, îne- căcios, ce se întindea agale peste câmpul presărat cu candele trandafirii. Uşurinţa cu care trata medicul lucrurile cele mai grave o scotea din sărite. Noimann părea să se simtă în largul lui chiar şi atunci când ajungea într-o situaţie critică. Până şi scrâşnetul dinţilor care nu-l lăsa noaptea să pună geană pe geană sau amanţii mai mult sau mai puţin închipuiţi, ascunşi în dulapuri sau sub pat, constituiau pentru el neaşteptate motive de amuzament, dacă nu chiar de încântare. Scrâşnetul dinţilor ei în timpul somnului Noimann nu-l compara cu zgomotul pe care-l scoate un polizor sau un ferăstrău atunci când atinge o esenţă tare, ci cu o muzicuţă, cât despre amanţii cu părul răvăşit, ce tremurau de frică prin unghere, pe aceştia îi ignora cu totul ori se prefăcea că în locul lor vede nişte halate, pijamale, papuci de casă, ciorapi, chiloţi, cravate sau costume. Uneori, pijamalele se enervau, iar chiloţii îşi ieşeau din pepeni; atunci, medicul ridica un păhărel de coniac în cinstea- lor. Sau vărsa peste maldărul de rufe o cupă de şampanie... Noimann îngenunchea pe şine şi trenul trecea prin el ca printr-un tunel.

„De pământ n-aduce vorbă, nici de văzduh şi nici de apă", completă Noimann, recitind din Khayam. Apa era un element dăunător, n-avea rtici un sens s-o invoce. Apa era bună doar pentru acvariu, unde înotau cei doi peşti, dar şi acolo, pentru a-i întări esenţa, Noimann era nevoit să adauge votcă sau coniac Alexandrion.

Universul în care vieţuia doctorul Noimann evolua după legi cu totul stranii. Aici, formele înlocuiau fondul, de aceea uneori tavanele se învârteau, iar treptele pe care urca îl trăgeau mereu în jos şi, în loc să ajungă în salon, unde plana acvariul, ajungea în beci. Treptele erau fluide, puneai un picior pe ele şi lunecai în hău, scăldat într-o mâzgă ce mirosea ca propria ta vomă. Nu luneca numai el, ci lunecau şi costumele, doar patul şi amanţii rămâneau sus. Dar şi el începea să se rotească, la început mai lent, apoi din ce în ce mai repede, ridicându-se spre tavan şi lăsând în locul său un dreptunghi de praf şi scame şi un vraf întreg de pantofi, alături de cârpele şi păpuşile de care Lilith nu voia să se despartă nici în ruptul capului şi care mult timp zăcuseră sub pat. Ridicându-se de pe traverse, cu buchetul de trandafiri strâns la piept, Noimann se scutura de vagoanele imaginare ce trecuseră, ţăcănind din roţi, prin trupul şi prin viaţa lui. Dinăuntrul lor, călătorii, umflându-şi hainele de aer, se scurgeau pe ferestre, luându-şi zborul peste câmp.

„Zvârle-n vânt această arsură!" Arsura îl ardea. Noimann trebuia să se lepede de ea. Dar cum? Arsura se numea Mathilda. Picioare lungi şi sâni ca două cupe. Nu era uşor să scapi nici de unele, nici de altele.

Scoţând din buzunar o batistă parfumată, doctorul îşi şterse fruntea acoperită de broboane de sudoare, îngânând în şoaptă ultimul vers al catrenului: „Şi adu-mi, adu-mi numai udătură!". în închipuirea sa, lanul de maci îşi clătina măciuliile roşii când într-o parte, când în alta. O ceaţă lăptoasă se ridica de pe calea ferată, acoperind încet-încet şoseaua care şerpuia în dreapta ei. Rochiile Mathildei pluteau deasupra lanului, amestecându-se cu vârtejul costumelor lui Noimann, care izvorau dintr-un dulap lung cât toate zilele ce stătea cu uşile larg crăpate în mijlocul câmpului. Tot acolo, ceva mai la stânga, se vedea şi patul. Un pat imens, cu baldachin de un verde-închis, cu ciucuri stacojii. Sub pat se vedeau zvârcolindu-se o ceată întreagă de cizme soldăţeşti, alături de nişte pantofiori de balerină. Noimann avea, uneori, obsesia soldaţilor. îi apăreau în faţa ochilor sub diferite forme, îmbrăcaţi în uniforme de roşiori sau în cele de camuflaj. Udătura trebuia adusă. De fapt, Noimann o avea la purtător. Trebuia doar să scoată sticluţa piată din buzunarul de la piept şi s-o treacă peste buze. Versurile îi răsunau în urechi în ritmul roţilor de tren. Fiecare ţăcănit le amplifica rezonanţa lăuntrică, rele- vându-i mereu alte înţelesuri, din ce în ce mai legate de propria sa viaţă. în fiecare cuvânt, în fiecare silabă apărea chipul drag al lui Lilith. „Şi adu-mi, adu-mi numai udătură..." în ultima vreme, visele lui Noimann erau bântuite de ape şi furtuni şi de lucruri jilave. Tutunul fin, pe care Noimann îl trăgea în piept, nu reuşea însă să-i liniştească nervii şi nici teama ce-i creştea în inimă. Oare unde era Mathilda? Unde dispăruse? De ce venise Noimann s-o caute tocmai în acest tren? încotro pornise? Unde voia să ajungă? Şi ce însemna destinaţia finală?

între timp, locomotiva prinsese viteză. Stâlpii de telegraf, învăluiţi în fum, se perindau prin faţa lui din ce în ce mai repede. Ieşiseră din oraş de mult şi goneau acum în plin câmp. Câmpul semăna cu un disc. Un disc fosforescent, cu câţiva arbuşti presăraţi pe alocuri, ce se roteau pierind în urmă. Ici-colo răsăreau ca din pământ pâlcuri de oameni, numai bărbaţi sau numai femei, îmbrăcaţi ca de sărbătoare, căscând gura după locomotivă. Oameni în toată firea care se bucurau la vederea trenului ca nişte copii. Unii îi făceau semn cu mâna, alţii fluturau din coase sau lopeţi. Se înghionteau unii pe alţii, arătând cu degetul spre călători. Câţiva alergau în urma vagoanelor, căutând să se prindă de bară. Unii chiar reuşeau. Mergeau un timp agăţaţi de scară sau urcaţi pe tampoane, apoi săreau din mers, rostogolindu-se pe terasamentul năpădit de iarbă. Trenul alerga pe câmp. Şi câmpul se năpustea în faţa lui, intrând sub roţi... Pistoanele locomotivei şi roţile trenului se acopereau de iarbă. Iarba se urca în tren şi năpădea vagoanele. Creştea înăuntrul şi în afara lui. Compartimente întregi fură potopite de o iarbă fragedă şi verde. îmbrăcat într-un costum alb, cu coatele sprijinite pe geam, Noimann privea cu gândurile duse câmpul ce se rotea mereu în dreapta şi în stânga lui. în minte îi răsuna acum un alt catren al lui Khayam:

> *Pulberea de sub picioml nătărăului din viaţă fost-a palmă de frumoasă, fost-a gingaşa ei faţă. Cărămizile zidite în serai cu zeci de creste fost-au degete de sfetnici şi încoronate ţeste.*

Instinctiv, medicul privi în jos: nicăieri nu se vedea nici urmă de pulbere. Iarba care năpădise pe moment trenul dispăruse şi ea fără urmă. Compartimentele păreau murdare şi pustii. La picioarele sale se aşterne linoleumul de o culoare nedefinită, presărat de mucuri de ţigară şi urme de flegmă. Şi totuşi, praful exista şi el: erau doar fire infime ce se roteau în aer... Firele se amestecau cu murdăria, cu fumul pe care-l inhala în piept şi-l expulza în şuviţe subţiri pe cele două nări şi printre buzele umede, întredeschise. Oare o faţă sau o mână, de ce nu şi-un sân sau chiar o coapsă, s-ar putea reduce la această dispersie ce plutea în jurul său? Se putea, sigur că se putea, de ce să nu se poată?! în viaţa aceasta, ca şi în cealaltă, totul e posibil, inedită Noimann. Iar rămăşiţele fiinţei dragi devenite praf şi pulbere nu erau scutite de peripeţii. Nu era prea plăcut ca fosta gingaşă mână sau delicata faţă, transformată într-un fir de praf, să nimerească într-un muc de ţigară, aruncat pe jos, sau într-o flegmă, sau mai ştiu eu ce, îşi spuse medicul. Cât priveşte nătărăul din viaţă, ei bine, în viaţa de apoi soarta îi hărăzise o oareşicare fericire... Piciorul i se lăfăie în praf, dar deasupra creştetului său se află un alt picior, care-i apasă mutra în ţărână. Şi nătărăul, în loc să se revolte, în loc să fie cuprins de indignare, străluminează de fericire, fără măcar să se uite dacă piciorul se termină cu un toc gros sau cu unul subţire. Nătărăul e fericit, pur şi simplu fericit că cineva îl calcă în picioare şi mătură cu el podeaua, da, e fericit, pur şi simplu fericit. Spre deosebire de alţii, Noimann nu accepta pe creştetul său decât un singur toc, un toc cui, deasupra căruia izvorau două splendide picioare, ce se înălţau până în tavan. „Lilith, Lilith, unde eşti, Lilith?"

Cărămizile zidite în serai cu zeci de încoronate ţeste erau deseori încornorate. Noimann nu era singurul bărbat din lume înşelat de nevastă. Alături de el vieţuiau şi alţii, dispersaţi în aerul pe care-l inhala acum în piept. O gaură e făcută ca să fie umplută cu ceva. Şi cu cât o umpli, cu atât gaura simte nevoia să fie umplută şi mai mult. Dacă bagi degetul, aproape că dai de fund. E doar o impresie, încearcă să atingi punctul unde se termină fundul şi vei vedea că te-ai înşelat. Nu-ţi ajung nici două degete, d-apoi unul. Totul e elastic, se întinde fără să ajungă undeva. Metri întregi, kilometri întregi de degete nu fac decât să se agite în gol, căutând să atingă punctul ultim. Ei bine, acest punct ultim e efemer. E o iluzie. O Fata Morgana ce îţi apare în deşert şi tot acolo se şterge din vedere, topindu-se în aer. Dacă ai scoate degetele care au intrat, ai putea înconjura oraşul cu ele. Dar cum să le scoţi? Odată intrate acolo, din ele n-a mai rămas decât o vagă amintire... Noimann îşi scutură capul, căutând să scape de aceste imagini ce i se perindau prin faţa ochilor, degete amestecate cu costume. Gândul îl duse la salonul în care se afla Oliver, la piatra kilometrică şi la şinele de cale ferată pe care înainta, pufăind din toţi rărunchii, vecinul masteran- dului, omul-locomotivă...

Oare unde era Mathilda? Unde era draga lui Lilith? Mâinile lui Noimann se acoperiră de o sudoare albă, rece, lipicioasă. Degetele sale galbene, subţiri se jucau cu pachetul de ţigări. Gâtlejul însă i se uscase. Doctorul îşi duse palma la buzunarul de la piept, în care se afla sticluţa piată de Alexandrion, pregătită pentru ocazii de maximă urgenţă. Dar se răzgândi. Maxima urgenţă încă nu sosise. Angoasa lui abia începea. Inima îi spunea că rezerva trebuia lăsată pentru mai târziu.

Oare de ce Mathilda nu ţinea cont de sfaturile lui? Unde putea fi acum?! De ce voia cu tot dinadinsul să-l aducă într-o stare de anxietate vecină cu nebunia? Vertijul începuse. Abstracţiunile îi dădeau din nou târcoale. Gândul îl ducea mereu la Oliver. Oare de ce-l obseda masterandul şi toată această lume a lui pe care, la drept vorbind, n-o cunoscuse decât din povestirile altora? Doctorul îşi pipăi încă o dată sticluţa din buzunar, după care se ridică de la locul lui şi deschise uşa pe culoar. Câţiva călători stăteau de vorbă liniştiţi, cu coatele sprijinite de bară, iar un soldat

fuma, suflând fumul de mahorcă pe geamul tras pe jumătate. Curentul rece de pe culoar era atât de puternic, încât, dacă voiai să înaintezi într-o direcţie sau alta, trebuia să te ţii cu mâinile de bară sau de pereţii compartimentului. Duduitul roţilor de tren acoperea conversaţiile. O mulţime de chiştoace şi tot felul de hârtii zburau în zigzag, săltate de ritmul roţilor trenului ce tocmai intra într-un tunel. Noimann privi în faţă şi în spate: nicăieri nu se vedea nici urmă de Mathilda. Atunci încercă să-şi aprindă iarăşi o ţigară, dar ţigara se smulse din degetele lui şi dispăru pe geam. Ceilalţi călători, parcă speriindu-se de Noimann, îşi lepădară şi ei chiştoacele, unii pe geam, alţii în scrumierele de pe culoar. O tăcere ciudată, prevestitoare de furtună, se aşternu în vagon. Huruitul infernal al roţilor fu atenuat până la un ţăcănit minuscul. Atunci, doctorul Noimann intră în panică. Gândurile nu mai ascultau de nici o raţiune. Gesturile sale rezonau ca un ecou multiplicat în ceilalţi. Călătorii păreau să fie şi ei cuprinşi de angoasa care pusese stăpânire pe simţurile sale. Dacă îşi ducea mâna la păr, îşi duceau mâna şi ceilalţi. Dacă scutura nedumerit din cap, jumătate dintre oamenii aflaţi în vagon clătinau şi ei din cap. Trenul devenise din ce în ce mai aglomerat. Chiar dacă nu se oprise în nici o staţie, călătorii apăreau cu nemiluita. Părea că toţi oamenii pe care Noimann îi văzuse nu demult aşteptând pe peronul gării sau trebăluind pe câmp se aflau acum în tren. Se înghesuiau în compartimente, pe culoare, în WC-uri. Unii stăteau ciuciţi pe jos, alţii îşi făcuseră loc şi se culcaseră în plasele pentru bagaje. Noimann trecea dintr-un compartiment în altul. Deschidea uşa şi cerceta cu atenţie fiecare călător. Ceilalţi îl imitau. Trecea dintr-un vagon în altul. Trenul gonea cu o viteză nebună. Părea să nu aibă nici început şi nici sfârşit. Compartimentele semănau unul cu altul. Toate erau ticsite cu oameni transpiraţi, îmbrăcaţi în costume albe. înghesuiala era de nedescris. Doctorul transpirase din cap până-n picioare. Cămaşa era leoarcă, se lipise de spatele lui. Costumele albe mişunau pe hol. Se multiplicau în fiecare clipă. Totuşi îi făceau loc să înainteze. Noimann îşi făcu curaj şi începu să întrebe dacă nimeni n-a văzut o doamnă îmbrăcată în blugi, cu poşetă neagră şi picioare neobişnuit de lungi. Toţi o sesizaseră: era o doamnă într-adevăr frumoasă. Picioarele îi erau lungi ca nişte catalige. Domnişoara tocmai trecuse în celălalt vagon. Nu era vorba de nici o domnişoară, ci de-o doamnă. Fie şi doamnă, acceptau călătorii, zâmbind cu subînţeles. Iar picioarele ei lungi nu erau ca nişte catalige, ci erau ca două lumânări de nuntă, puse în altar, sau ca două trunchiuri de mesteceni ce atingeau cerul. La ce fel de lumânări vă referiţi? întrebau călătorii. Şi la ce fel de altar? Lumânărilor le cam sfârâiau călcâiele, altfel n-ar fi umblat teleleu prin tren. Iar altarul era pârjolit, probabil, şi el de un foc mistuitor, care trebuia stins pe undeva, chicoteau aceleaşi feţe... Câţiva călători se luară după el şi începură să-şi caute, chipurile, consoartele... Intrau dintr-un compartiment în altul, întrebau de-un nume, apoi, arătându-l cu degetul pe Noimann, izbucneau în râs. Soţiile tuturor erau îmbrăcate în blugi. Picioarele lor erau ca nişte lumânări ce atingeau tavanul...

înaintând cu greu, Noimann ajunse în vagonul-restau- rant, unde, călcându-şi pe inimă, bău o bere. Oamenii îmbrăcaţi în costume albe comandară şi ei câte o bere. Băură în cinstea lui şi a Mathildei. Trenul înainta în noapte. Privindu-i cu atenţie, Noimann desluşi că toţi aveau un singur chip. Un chip comun, multiplicat în mii de exemplare. Noimann se ridică în picioare. Costumele făcură acelaşi gest. Medicul se îndreptă spre uşă, ceilalţi se ţinură după el, îndreptându-se, în acelaşi timp parcă, fiecare spre uşa lui. Trenul gonea prin noapte, străbătut de un labirint de coridoare deschise pentru fiecare călător. Noimann făcu câţiva paşi şi ieşi pe coridor. Ceilalţi călători îl urmară, făcând acelaşi gest. în urma lui se ţineau mii de călători, fiecare având parte de coridorul lui. Medicul ducea mereu mâna la buzunarul de la piept, scoţând sticluţa sa binefăcătoare, din care sorbea cu sete, înşurubând cu grijă căpăcelul la loc. Când se golea, o umplea din nou, golindu-şi buzunarele şi geanta de voiaj. Alergând pe coridor, Noimann o striga mereu pe Mathilda. îi răspundea din urmă un cor de voci. Medicul trecea dintr-un vagon în altul, căutând-o pe Mathilda peste tot. Trenul zbura prin noapte. Chipurile agitate ale călătorilor se reflectau în geamuri. Compartimentele se lungiseră. Părea acum că trec două sau chiar trei trenuri unul lângă altul, adăpostind înăuntrul lor aceleaşi scaune şi aceiaşi călători, multiplicaţi la infinit. Alergând pe coridor, Noimann dădu peste conductorul de tren şi se scotoci precipitat prin buzunare, căutând biletul şi tichetele. îşi aduse aminte însă că, prinzând trenul în grabă, uitase să-şi mai cumpere. Conductorul îi făcu semn să nu se agite. Noimann se grăbi să-şi ducă mâna dreaptă la portofel; conductorul îl linişti din nou. Nu era cazul. Ca să aibă inima-mpăcată, medicul îi întinse două bancnote de câte un milion. Conductorul întinse mâna şi le îndesă în buzunar. Ca să fie sigur că nu va avea probleme, medicul îi ceru totuşi bilet. Conductorul începu să se scotocească în taşcă, scoţând în cele din urmă două frunze pe care, după ce le perforă cu grijă, le întinse medicului. „Ţineţi-le, pentru orice eventualitate", îl preveni el. „în caz că vine supracontrolul, ce fac?" se nelinişti Noimann. Conductorul îl bătu prieteneşte pe umăr. Nu trebuia să-şi facă griji, frunzele ţineau loc de legitimaţie de călătorie... „Afară e toamnă", zise acesta, clătinându-se pe coridor. „Păstraţi-le cu grijă, cine ştie, poate veţi simţi nevoia să vă aduceţi aminte că aţi trecut şi prin acest anotimp..." între timp, în spatele lui Noimann înghesuiala crescuse. Călătorii se împingeau, voind să treacă mai departe. „Nici noi nu avem bilete", strigară câţiva. Iar alţii completară: „E foarte bine ca, în loc de bilete, să se distribuie frunze... Şi frunzele trebuie să fie folosite la ceva...". Noimann aruncă spre conductor o privire neliniştită. Abia ţinându-se pe picioare, acesta îi făcu din ochi. Şi atunci medicul îşi dădu seama că are de-a face cu un om ameţit de băutură. Văzându-l gata-gata să-şi piardă echilibrul, Noimann întinse mâna şi-l prinse de un nasture; nasturele era lipicios şi i se întinse ca o gumă între degete. Senzaţia aceasta îi era cunoscută. Noimann aruncă o privire nedumerită spre conductor şi abia atunci îşi dădu seama că are în faţa sa o veche cunoştinţă: piciorul buclucaş... „Aha", făcu el. „Va să zică, ne întâlnim din nou..." Conductorul nu se pierdu însă cu firea, ci, luând o figură impozantă, i se adresă lui Noimann pe un glas nazal, uşor cântat: „Ne întâlnim, de ce să nu ne întâlnim...". „Se pare că ne-am cunoscut şi în alte împrejurări..." „Sigur că ne-am mai cunoscut", îl îngână piciorul, continuând: „Dar chiar dacă ne cunoaştem, asta nu înseamnă că nu trebuie să ne facem datoria... Legitimaţiile de călătorie la control, vă rog", i se adresă el atât lui Noimann, cât şi celorlalţi pasageri aflaţi în preajma sa. Mulţimea de călători postată în spatele lui Noimann izbucni în râs. Câţiva chiar replicară: „Poftim, iată, aveţi şi legitimaţiile noastre de călătorie...". Şi deasupra lui Noimann zbură un nor de frunze, pe care curentul stârnit de mişcarea trenului le împrăştie pe coridor. Arătându-l cu degetul şi izbucnind într-un râs dement, piciorul îşi îndreptă pe frunte tricornul cusut din frunze de arţar, după care, făcând stânga-mprejur, o rupse la fugă pe coridor. Medicul se luă după el. în spatele lui, agitând „biletele" în mâini, alerga o întreagă ceată de oameni beţi. Noimann întoarse capul şi privi în urmă. Erau acolo şi bărbaţi, şi femei. Toţi îmbrăcaţi în alb. Femeile aveau chipurile pudrate şi buzele rujate, arătând ca nişte măşti. Trenul gonea cu viteză. Roţile ţăcăneau ritmic sub duşumea, şinele pe dedesubt... Piciorul alerga mereu în faţa lui. Noimann nu-l scăpa din vedere. Ieşeau fugind dintr-un vagon şi intrau în altul. Călătorii aflaţi pe scaune sau pe coridor se fereau din calea lor. Fuga deveni din ce în ce mai precipitată. Compartimentele ba se lungeau, ba se scurtau. Unele le străbăteai făcând un pas, prin altele goneai ore întregi fără să ajungi la capăt. Călătorii, pe măsură ce înaintai spre capătul trenului, deveneau şi ei tot mai ciudaţi. Vagoanele ba se umpleau, ba se goleau instantaneu. Alergând pe coridor, Noimann vedea uneori cum i se perindă prin faţa ochilor mereu acelaşi chip, mereu aceeaşi mască. Pe măsură ce înainta spre primul sau poate ultimul vagon, figurile îi deveneau din ce în ce mai cunoscute. Tot alergând, stomatologul avea impresia că în tren se adunaseră aproape toţi muşteriii de la Corso. Un compartiment întreg era ocupat de Bikinski, reprezentat în mai multe ipostaze. Şi tânăr, şi bătrân. Privit din faţă şi din spate, cu şi fără barbă. în

chip de stâlp de afişaj, încălţat cu adidaşi Nike şi cu vraful de icoane sub braţ, sau în chip de piatră kilometrică, alergând pe străzi de unul singur... Un Bikinski privea absent pe geam, altul se uita cu ochi pierduţi la Noimann. Compartimentele cu sutele de Bikinski se perindau unul după altul şi în curând, din loc în loc începu să apară Oliver. Mai întâi ca un tufiş stingher, apoi sub forma unei pădurici ce se întindea, desfăcându-şi ramurile, de-a lungul unui vagon întreg. Noimann îl văzu pe Oliver stând singur pe un câmp deschis, potopit de frunze şi de păsări, îl văzu şi străjuit de femeia-şarpe, şi înconjurat de femeia-beschie şi de femeia-capră. îl văzut tremurând din frunziş lângă femeia-girafă, care atenta şi acum la pudoarea lui. îl văzu stând în balcon şi conversând cu câinele Spinoza. îl văzu aplecându-se şi lepădându-şi frunzele peste femeia-sicriu şi peste femeia-uter, conversând cu omul de paie Braic sau stând ţeapăn în mijlocul salonului, înconjurat de asistenţi. Era un Oliver înalt, trist, cu ochii adânciţi în sine. Pe creştetul său acoperit de penaj auriu, creasta de cocoş strălucea ca o aură. Trecând pe lângă el, Noimann se aştepta să audă un cârâit, un cucurigu lung (deja mijeau zorile) sau un lătrat scurt, dar dinspre locul unde stătea masterandul se auzea doar foşnetul unor frunze uscate, pe care le împrăştie vântul dintr-o parte în alta a coridorului. Poate că totuşi masterandul îl recunoscuse, căci îi făcu semn, mişcând încetişor din capu-i veşted. Trenul gonea prin beznă. Deasupra se înălţa o lună galbenă, imensă, care lumina până hăt departe câmpul nesfârşit ce se rotea în jurul lor. O mulţime de frunze se desprindeau de pe trupul zgribulit al masterandului, pierind în întuneric. Aripile sale pe jumătate acoperite de pene se ridicau şi coborau, acompaniind parcă ritmul roţilor locomotivei, care gonea fără să oprească în vreo gară. Stâlpii de telegraf, oraşele şi satele, mereu rotindu-se în faţa lor, se pierdeau tot mai în urmă. După ce trecu de Oliver, stomatologul dădu peste un cimitir. Cimitirul curse prin faţa lui, cu tot cu cruci şi cu morminte. Aceeaşi lună plină lumina acum un alt peisaj, în care locul câmpiei îl luase marea. O lună imensă plutea în depărtări şi o alta se cufunda-n adâncuri. Gâfâind, medicul ajunse pe o platformă, unde stătea pro- ţăpit pe un scaun înalt ginecologul ciung, înconjurat de fetuşi. Noimann îl ocoli cu teamă. înălţându-şi faţa tristă înspre cer, ginecologul murmura, ca pentru sine, în urma lui: „Materia e un coşmar, o nebunie... Problema pe care ne-o punem e când şi de unde a apărut. Ce a fost înainte de a fi existat un strop de materie? Nimic. Şi atunci, cum de-a apărut stropul ăsta din nimic? Poate a transpirat ceva? Poate a ieşit la suprafaţă o bulă? Dar, dacă nu a fost nimic, cum ar fi putut să se nască din nimic acest ceva? Asta-i întrebarea. Să presupunem că totuşi a apărut, prin absurd, în vid o picătură... Dar de atunci şi până acum, această picătură s-a transformat într-un adevărat coşmar. Materia e-o nebunie. Creşte, creşte şi nu se mai opreşte din crescut... Dar o să vină şi timpul când o să înceapă să scadă. Acest balon umflat care-i materia trebuie să facă odată şi odată fâs... Un fâs prelung şi totul s-a evaporat ca şi cum n-ar fi fost nimic. Şi totuşi, nimic nu se evaporă aiurea. Pe undeva rămâne o drojdie, un lest. E ca la mahmureală. Alcoolul s-a dus, dar visele rămân. Aşa şi-aici. Fâsul s-a evaporat în neant. Dar în urma lui tot rămâne ceva. Şi după un timp vezi că începe să fâsâie din nou. E ca la hocus-pocus. Pocneşti din degete şi-ai apărut. Mai faci o mişcare şi-ai dispărut... trăim ca-ntr-un coşmar. Suntem, la urma urmei, cu toţii nişte fetuşi expulzaţi în necunoscut. Un pântece ne germinează, altul ne digeră şi asta-i cam tot. însăşi lumea aceasta - dar poate şi cealaltă - e ca un uter sau ca un stomac veşnic nesătul. Aici e viaţa, dincolo moartea. Şi între ele e întins un cordon ombilical. La ce bun să începi a întinde peste lume o plasă de concepte? Cui le sunt ele de folos, odată ce nu e nimic palpabil? Odată ce totu-i fum? Odată ce golul şi plinul sunt un fâs şi odată ce toată eternitatea cu care ne batem capul trece cât ai clipi din ochi?". Cuvintele acestea Noimann parcă le mai auzise cândva. Le rostise, mişcându-se în van, aceeaşi gură. Medicul privi în direcţia ginecologului. Pe scaunul pe care stătuse el cândva se afla acum femeia-salcie, Olivia. Aceeaşi lună nefirească îi lumina trupul slab, acoperit de un linţoliu, ca un reflector. De pe faţa sa, ca dintr-o scorbură, se revărsau .în valuri-valuri cohorte de melci, purtând în loc de cochilii zaruri în spinare, răspândindu-se în toate părţile. Piciorul alerga în faţa lui Noimann, oprindu-se din loc în loc, chipurile pentru a-şi trage răsuflarea. De fapt, arătarea îşi bătea joc de medic, lăsându-l să creadă că e atât de obosită, încât, dacă va face un efort, stomatologul va putea pune mâna pe ea. Când Noimann se apropia la un pas de el, piciorul se smulgea din loc, mişcându-se cu o viteză incredibilă.

Curând, tot sărind de pe un tampon pe altul, ajunseră la capătul garniturii. Fluturând din tricorn, piciorul se căţără, intrând în locomotivă. Noimann aruncă o privire fugară în jurul lui. Deasupra se întindea un cer spuzit de stele, dedesubtul său un câmp plin de lumini.

Aruncând o privire spre oraşul ce creştea în zare, Noimann murmură în gând versurile lui Khayam:

Faclă, vin şi lună plină, o, paharnice, scrutează vinul rumen ca rubinul şi strălimpedea lui rază! De pământ n-aduce vorba! Zvărle-n vânt
această-arsură-a focului din piept şi adu-mi, adu-mi numai udătură!

După care, scoţând din buzunar sticluţa piată de Alexandrion, trase câteva gâturi zdravene şi, sărind peste tampone, intră pe urmele piciorului, în cabina locomotivei.

Cu spatele la el, pe un scaun rabatabil, îmbrăcat într-un costum alb, aşezat în faţa unui panou de comandă ce semăna cu un tonomat, se afla un bărbat masiv, cu umerii laţi şi ceafa groasă: Satanovski. Fără să se întoarcă spre el, mişcându-şi proeminenta sa bărbie, inginerul spuse: „în sfârşit, iată c-ai venit... De când te aşteptam...". „Am venit", murmură Noimann... „Atunci ia loc", zise Satanovski, indi- cându-i cu bărbia taburetul aflat în stânga sa. „Da, chiar ai face bine să iei loc, să mai stăm de vorbă...", zise şi arătarea, împingând taburetul în direcţia medicului. „Despre ce?" întrebă Noimann, dând să se aşeze. „Poate despre felul în care, călătorind atâta, ne-am întors în locul de unde am plecat", se auzi glasul lui Satanovski, care, întor- cându-şi acum faţa spre medic, izbucni în râs. „Cum adică", făcu nedumerit Noimann, „intrăm din nou în aceeaşi gară?..." „Exact", zise piciorul şi, apropiindu-se de medic, îi făcu vânt din tren. Noimann simţi cum trupul său, învârtindu-se

în aer, se loveşte de un obiect, un bolid. O lumină orbitoare îi năvăli în piept şi îşi pierdu cunoştinţa.

Spre dimineaţă, când îşi reveni în simţiri, Noimann se trezi faţă în faţă cu omul-locomotivă Hendel, mânjit pe roţi şi pe tampoane cu compot. Cei doi se priviră în ochi, măsurându-şi în gând forţele, după care izbucniră amândoi odată:

„Tu cine eşti?"

„Dar tu cine?"

„Eu sunt Dumnezeul tău", răcni omul-locomotivă, „şi dacă nu te dai în lături, te fac praf..."

Adunându-şi puterile şi ridicându-se în coate, Noimann spuse, la rândul său :

„Şi eu sunt Dumnezeul tău şi am să te fac una cu pământul...".

Omul-locomotivă, aruncând o privire spre vagoanele înşirate în spate şi revizuindu-şi poziţiile, spuse pe un ton neaşteptat de împăciuitor:

„întotdeauna adevărul se află undeva la mijloc. Fiecare Dumnezeu are la rândul său nevoie de un Dumnezeu al său, altfel n-ar putea exista...".

Şi spunând aceasta, omul-locomotivă fluieră scurt, strigând : Ura!

înşiraţi cu mic, cu mare în spatele lui, toţi îmbrăcaţi în halate albe, omul de paie Braic, femeia-capră, femeia- -girafă, femeia-pâlnie Olanda, oamenii-mâini şi oamenii- -degete, femeia-uter şi femeia-capră aplaudară frenetic, strigând în timp ce pufăiau şi scoteau rotocoale de fum pe nări: Ura! Ura!

Noimann încercă să se ridice în picioare, cu gândul de a porni pe urmele lor, dar o durere ascuţită îi străfulgeră şoldul stâng şi medicul îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Când se trezi, îl văzu pe profesorul Perjovski stând aplecat deasupra lui şi cercetându-l cu atenţie:

„Din păcate, va trebui să-i amputăm piciorul mai sus de genunchi, care acuma, iată, e numai flenduri", spuse înalta somitate, adresându-se asistenţilor ce se ţineau prin preajma sa. Şi văzându-l pe Noimann că se agită, încercând să se ridice de pe targă, înalta somitate adăugă: „Vom comanda, din timp, şi o proteză".

Stând cocoţat pe taburetul său înalt aflat în mijlocul salonului, masterandul Oliver murmură ca pentru sine: „Ce rost are să vă agitaţi atât? îi voi ciopli la noapte din trunchiul meu un picior de lemn şi-l voi acoperi, ca să poată merge de la sine, cu scoarţă cerebrală...".

Medicul privi cu teamă în jur. Pereţii albi ai sălii de aşteptare erau acoperiţi cu broboane de sudoare.

în dreapta sa, îmbrăcat într-un halat alb, dar cu tricorn pe cap, stătea vechea sa cunoştinţă: *piciorul...*

Noimann îl privi cu groază, zvârcolindu-se pe pat. Iar acesta, făcându-i din ochi, se aplecă, şoptindu-i la ureche: „Eu sunt scoarţa dumneavoastră cerebrală...".

15 mai - 23 octombrie 2007, Iaşi, Cătunul Păcurari

Cuprins

I. Uvertură **9**
II. **Salonul adormiţilor sau aria lui Oliver** **19**
III. ***Larghetto epiano*** **64**
IV. ***Andante non troppo*** **96**
V. **Aria piciorului rătăcitor** **110**
VI. **Aria lui Satanovski** **148**
VII. **Izgonirea din paradis** **170**
VIII. Vals **199**
IX. **Marş** **223**
X. **Strada Nervi** **234**
XI. **Locomotiva Noimann** **244**

Mircea Nedelciu, Adriana Babeţi, Mircea Mihăieş, *Femeia în roşu*
Alexandru George, *Oameni şi umbre, glasuri, tăceri*
Mihai Zamfir, *Fetiţa*
Ştefan Agopian, *Fric*

Norman Manea, *întoarcerea huliganului* **Gabriela Adameşteanu, *întâlnirea***
Ion Vianu, *Arhiva trădării şi a mâniei: Caietele lui Ozias*
Gabriela Adameşteanu, *Dimineaţă pierdută*
Matei Călinescu, *Viaţa şi opiniile lui Zacharias Lichter*
Dumitru Radu Popa, *Sabrina şi alte suspiciuni*
Ştefan Agopian, *Tache de catifea*
Nicolae Breban, *Animale bolnave*
Mihai Zamfir, *Poveste de iarnă* • *Acasă*
Nora Iuga, *Sexagenara şi tânărul*
Gabriela Melinescu, *Acasă printre străini*
Toma Pavel, *A şasea lumină*
Simona Popescu, *Exuvii*
Daniel Vighi, *Misterele Castelului Solitude sau despre singurătate la vreme de iarnă* **Gabriel Chifu, *Visul copilului care păşeşte pe zăpadă fără să lase urme sau Invizibilul, descriere amănunţită*** **Sonia Larian, *Bietele corpuri*** **Paul Goma, *Din calidor***
Augustin Buzura, *Feţele tăcerii*
Stelian Tănase, *Corpuri de iluminat*
Dora Pavel, *Agata murind*
Alexandru Ecovoiu, *Saludos*
Nichita Danilov, *Tălpi. Şotronul*
George Bălăiţă, *Lumea în două zile*
Marin Mincu, *Jurnalul lui Dracula*
Carmen Firan, *Caloriferistul şi nevasta hermeneutidui*
Cătălin Dorian Florescu, *Vremea minunilor*
Ruxandra Cesereanu, *Nebulon*
Ioan T. Morar, *Lindenfeld*
Alexandru Ecovoiu, *Ordinea*
Norman Manea, *Fericirea obligatorie*
Ştefan Agopian, *Tobit*
Gheorghe Schwartz, *Cei O Sută. Axa lumii*
Marin Mincu, *Moartea la Tomis. Jurnalul lui Ovidiu*
Alexandru Ecovoiu, *Sigma*
Nichita Danilov, *Maşa şi Extraterestrul*
Ştefan Agopian, *Sara*
Dora Pavel, *Captivul*
Gabriela Melinescu, *Ghetele fericirii. Nuvele* **Herta Miiller, *Animalul inimii*** **Richard Wagner, *Catrafuse***
Ion Vianu, *Arhiva trădării şi a mâniei: Vasiliu, foi volante*
Norman Manea, *întoarcerea huliganului* **(ediţia a Il-a)**
Mihai Zamfir, *Se înnoptează. Se lasă ceaţă*
Cătălin Dorian Florescu, *Drumul scurt spre casă*
Ioan T. Morar, *Lindenfeld* **(ediţia a Il-a)**

Ion Manolescu, ***Derapaj***
Marin Mincu, ***Intermezzo***
Norman Manea, ***Plicul negru*** Filip Florian, ***Degete mici*** (ediția a Il-a) Petru Cimpoeşu, ***Povestea Marelui Brigand*** Stelian Ţurlea, ***Darul Ioanei*** Alexandru Ecovoiu, ***Staţiunea*** Nora Iuga, ***Săpunul lui Leopold Bloom*** Ioan Lăcustă, ***Luminare*** Caius Dobrescu, ***Teză de doctorat*** Gabriela Adameşteanu, ***întâlnirea*** (ediția a Il-a) Ioan Groşan, O ***sută de ani de zile la Porţile Orientului*** Cătălin Dorian Florescu, ***Mascurul orb*** Petru Cimpoeşu, ***Simion liftnicul. Roman cu îngeri şi moldoveni*** Gabriel Chifu, ***Relatare despre moartea mea sau Eseu despre singurătate*** Alexandru Vlad, ***Curcubeul dublu*** Nichita Danilov, ***Locomotiva Noimann***
în pregătire: Alexandru Ecovoiu, ***Cei trei copii-Mozart***

***www.polirom*. ro**

Redactor: Alina Radu Coperta: Carmen Parii

Bun de tipar: decembrie 2007. Apărut: 2008 Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266 700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11; (0232)21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O P. 37 • P.O. Box l-728, 030174 Tel.: (021) 3138978; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro
Tipografia S.C. MEDIAPRINT S R L. str. Bucureşti, nr. 254-256, Călăraşi, 9100058 tel. (0242)31.12.95, fax. (0242)31.12.95
Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România Nr. R044RNCB5101000001710001 BCR UNIREA